Edgar Wallace

Edgar Wallace

MISTERUL NARCISEI GALBENE

Prozator şi dramaturg englez, Edgar Wallace (1875 – 1932) este unul dintre clasicii literaturii poliţiste. Cele peste 150 de romane sunt abil construite, pline de suspans, cu personaje desenate rapid, nu şi superficial. La noi s-au tradus Arcaşul verde şi Substituirea.

Misterul narcisei galbene are tot ce-i trebuie unui bun roman gen „policier”: crime, detectivi, lovituri de teatru, un strop de exotism, puţină iubire şi, evident, mult mister.

Capitolul I.

O OFERTĂ RESPINSĂ

— Mă tem că nu vă înţeleg, domnule Lyne.

Odette Rider îl privea cu un aer grav pe tânărul aplecat cu nonşalanţă peste birou. Pielea albă a fetei se îmbujorase uşor, iar în ochii cenuşii avea o sclipire care ar fi pus în gardă un om mai puţin convins de geniul şi de puterea sa de seducţie decât Thornton Lyne.

Numai că el nu-i vedea ochii. Privirea sa aprobatoare detalia perfecţiunea siluetei, spatele drept, ţinuta admirabilă a capului, mâinile fine şi graţioase.

Tânărul îşi azvârli spre spate şuviţele negre de păr şi surâse. Îi plăcea să creadă că are un cap de intelectual şi că tenta puţin bolnăvicioasă a pielii sale putea fi numită „paloare de poet”.

Ochii săi o părăsiră curând. Privi prin fereastra uriaşă ce dădea spre holul plin de animaţie al magazinelor Lyne. Biroul era construit anume aici şi astfel pentru a putea supraveghea, oricând voia, marile magazine pe care avea

fericirea de a le conduce. Din când în când un cap se întorcea spre el şi el ştia că atenţia tuturor vânzătoarelor era concentrată asupra micuţei scene la care lua parte, deşi împotriva voinţei sale, una dintre salariate, Odette, realiză şi ea acest lucru şi stinghereala i se accentuă. Făcu gestul de a se retrage, dar el o reţinu.

— Nu mă înţelegi, Odette, zise el. Vocea îi era dulce melodioasă, aproape mângâietoare. Mi-ai citit cărticica? întrebă brusc.

Ea făcu un semn afirmativ.

— Da… am citit un fragment.

Faţa i se îmbujoră şi mai tare.

El râse scurt.

— Probabil găseşti bizar ca un om cu poziţia mea să se apuce de scris versuri, nu? Am scris cea mai mare parte înainte de a intra în acest magazin, draga mea… înainte de a deveni un comerciant.

Ea nu răspunse şi el o privi întrebător.

— Cum ţi s-au părut? întrebă.

Buzele fetei tresăriră, dar el nu observă nimic.

— Mi s-au părut detestabile, spuse ea în şoaptă, detestabile!

El înălţă din sprâncene.

— O! ce spirit burghez ai, domnişoară Rider! zise pe un ton ironic. Aceste versuri au fost aclamate de cei mai buni critici din ţară ca reproduceri ale frumuseţilor vechii poezii greceşti.

Fata fu pe cale de a replica, dar se răzgândi şi rămase cu buzele strânse.

Thornton Lyne ridică din umeri şi făcu câţiva paşi spre fundul biroului său luxos mobilat

— Gustul poeziei ca şi cel al castraveţilor e un gust care se câştigă, declară după o clipă. Anumite genuri de literatură cer o cultură specială. Va veni o zi, sunt sigur, când îmi vei fi recunoscătoare că ţi-am oferit prilejul de a aprecia gânduri magnifice exprimate într-o limbă de rară frumuseţe.

Fata ridică privirea.

— Pot pleca, domnule Lyne? întrebă ea.

— Nu încă, răspunse el calm. Mi-ai spus adineauri că nu înţelegi unde vreau să ajung. Îţi voi vorbi mai simplu. Eşti o fată foarte drăguţă, cum ştii foarte bine, şi eşti sortită aproape sigur să devii nevasta unui individ mediocru şi burghez, care te va obliga să duci o viaţă de sclavă este, cum ştii, destinul tuturor femeilor din clasa de mijloc. De ce să te supui acestui jug? Numai fiindcă un oarecare în redingotă neagră şi guler alb va mormăi cuvintele consacrate, fără nici o noimă pentru o persoană inteligentă? Eu n-o să-mi dau osteneala să respect o asemenea ceremonie stupidă, dar voi face orice ca să fii fericită.

Încet se îndreptă spre ea şi-i aşează o mână pe umăr. Istinctiv ea se crispă; el începu să râdă.

— Ce zici?

Fata îl privi în faţă, cu ochii strălucitori. Vorbi cu o voce fermă:

— Se întâmplă să fiu una dintre acele persoane mediocre şi burgheze care dau importanţă cuvintelor mormăite despre care vorbeaţi. Totuşi, sunt destul de deschisă la minte pentru a şti că ceremonia matrimonială nu te face nici mai fericit, nici mai puţin fericit dacă e sau nu respectată. Însă fie că e vorba despre căsătorie, fie despre alt fel de legătură, aş vrea ca măcar să întâlnesc un bărbat.

El încruntă sprâncenele.

— Ce vrei să spui? întrebă cu o voce care-şi pierduse dulceaţa.

Tânăra cu lacrimi de mândrie în glas, îi răspunse:

— Nu-mi doresc o creatură suspectă care pune sentimente oribile în versuri insignifiante. Vă repet că îmi doresc un bărbat.

Figura lui Lyne deveni lividă.

— Îţi dai seama cu cine vorbeşti? întrebă el ridicând vocea

— Vorbesc cu Thornton Lyne, răspunse ea repede, proprietarul magazinelor Lyne, patronul Odettei Rider care-i smulge în fiecare săptămână trei lire sterline.

El se sufoca de furie.

— Fii atentă! zise el. Fii atentă!

— Vorbesc cu un om a cărui viaţă e un reproş la titlul de om! continuă ea grăbit. Un om care nu e sincer în nimic, care trăieşte pe seama inteligenţei şi reputaţiei tatălui său; pe banii câştigaţi din munca unor oameni care valorează mai mult decât el. Nu mi-e frică de dumneavoastră, îi aruncă ea cu dispreţ. Da, ştiu că va trebui să părăsesc această casă şi o voi face chiar în seara asta!

Lyne era rănit, umilit, aproape distrus de dispreţul fetei. Ea realiză situaţia dintr-o dată şi delicateţea naturii sale feminine o făcu să se oprească.

— Regret că am fost atât de dură, spuse cu un ton îmblânzit, dar dumneavoastră m-aţi provocat, domnule Lyne.

Era incapabil să scoată un cuvânt, clătina doar din cap arătându-i cu un deget tremurător uşa.

— Ieşi, şopti în sfârşit.

Odette Rider părăsi încăperea; tânărul nu se clinti câteva secunde. Apoi se ridică, se apropie de fereastră şi urmări silueta elegantă a fetei care traversa, fără grabă, mulţimea cumpărătorilor îndreptându-se spre caserie.

— O să mi-o plăteşti, fetiţo, murmură.

Era rănit de moarte. Băiat de oameni bogaţi, fusese ţinut departe de lumea obişnuită. Avantajele şcolii publice fiindu-i refuzate, se înconjurase, la universitate, de paraziţi şi pozeuri ca şi el. Niciodată nu-l atinsese suflul criticii, cu excepţia împunsăturilor obişnuite din revistele de scandal.

Îşi trecu limba peste buzele uscate şi, apropiindu-se de birou, apăsă butonul unei sonerii. După o clipă de aşteptare, fiindcă fusese anume îndepărtată, secretara apăru.

— Domnul Tarling a venit? întrebă Lyne.

— Da, domnule. E în sala de consiliu. Aşteaptă de un sfert de oră.

— Mulţumesc, zise înclinând uşor capul.

— Să-i spun să…

— Mă duc eu la el, declară Lyne.

Luă o ţigară dintr-o tabacheră de aur şi o aprinse. Nervii îi erau încordaţi, mâinile îi tremurau încă, dar furia care-l măcina se calma încet sub imperiul unei idei sublime. Tarling! Ce inspiraţie! Tarling cu ingeniozitatea sa, cu abilitatea aproape supranaturală! Nimic mai minunat decât această coincidenţă.

Se îndreptă grăbit spre sala de consiliu şi intră în vasta încăpere cu mâna întinsă. Cel care se întoarse pentru a-l saluta putea avea 27 sau 37 de ani. Înalt, mai degrabă suplu decât puternic; obrazul roşcat şi ochii calmi şi impasibili. Fu prima impresie recepţionată de Lyne.

Vizitatorul îi strânse mâna, o mână moale ca de femeie. Lyne observă că se mai află cineva în încăpere. Un individ scund, aşezat în umbra unei coloane se ridică şi se înclină.

— Un chinez? întrebă Lyne privind curios neaşteptata apariţie. Ah! dar bineînţeles, domnule Tarling! Uitasem că tocmai v-aţi întors din China. Nu doriţi să luaţi loc?

Aşezaţi în fotolii, Lyne oferi ţigări.

— Vă voi explica mai târziu de ce v-am chemat, însă trebuie să recunosc că am fost, în parte, atras de poveştile care s-au scris despre dumneavoastră în ziare, despre felul în care aţi reuşit să recuperaţi bijuteriile ducesei de Henley şi despre cum aţi petrecut în China. Nu lucraţi pentru Scotland Yard, am înţeles?

Tarling scutură din cap.

— Nu. Am fost ataşaţi la poliţia din Shangai şi aveam de gând să intru la Scotland Yard, însă, din mai multe motive, am preferat să-mi deschid o agenţie proprie. În primul rând Scotland Yard-ul nu-mi acordă libertatea de care am nevoie.

Lyne aprobă cu o mişcare a capului.

Nu se vorbea în China decât despre succesele lui Jack Tarling sau, cum era numit în lumea criminalilor, „Lieh Jen”, adică „Vânătorul de oameni”.

Lyne îi judeca pe ceilalţi după el; vedea în acest om imperturbabil un instrument posibil şi, în orice caz, un complice.

Poliţia secretă din Shangai făcea, se zicea, lucruri ciudate. Detectivii nu se prea omorau cu firea să respecte litera legii. Se povestea chiar că „Vânătorul de oameni” nu avea mustrări de conştiinţă dacă torturile la care-i supunea pe prizonieri puteau conduce la mărturisiri în stare să compromită un criminal important. Lyne nu ştia şi nu putea şti toate legendele care circulau în jurul „Vânătorului” şi nu avea cum să deosebească adevărul de minciună.

— Cred că am înţeles exact de ce m-aţi căutat, spuse Tarling. Vorbea încet, cu o voce tărăgănată. Mi-aţi scris că bănuiţi pe unul dintre angajaţi că v-ar fura de ani de zile. Un domn Milburgh, directorul firmei dumneavoastră.

Lyne îl opri cu un gest şi coborî vocea

— Aş dori să uitaţi asta pentru moment, domnule Tarling. Mai mult, vreau să vă prezint acestui Milburgh care ne-ar putea ajuta în îndeplinirea altui plan. Nu zic că Milburgh ar fi cinstit ori că bănuielile mele n-ar fi fondate, însă pentru moment, am ceva mult mai important de rezolvat şi v-aş fi recunoscător dacă aţi uita ce v-am spus despre Milburgh. O să-l chem.

Se îndreptă spre o masă lungă unde se afla telefonul şi formă un număr.

— Spune-i lui Milburgh să vină în sala de consiliu, te rog, se adresă telefonistei.

Se apropie apoi de vizitator.

— Afacerea cu Milburgh mai poate aştepta. Nu sunt sigur dacă o să-i dau curs. Aţi făcut deja cercetări? Dacă da, ar fi bine să-mi spuneţi esenţialul înainte de sosirea lui.

Tarling aruncă o privire într-un carneţel pe care-l scoase din buzunar.

— Ce salariu îi daţi lui Milburgh?

— Nouă sute de lire pe an.

— Trăieşte pe picior mare: cinci mii de lire pe an. Poate chiar mai mult. Are o casă pe malul mării, dă petreceri costisitoare…

Lyne îl întrerupse nerăbdător.

— Nu, poate să mai aştepte. Vă spun că am o afacere mult mai importantă. Milburgh poate că e un hoţ…

— M-aţi chemat, domnule?

Lyne se întoarse brusc. Uşa se deschisese fără zgomot şi un bărbat se oprise în prag cu un zâmbet servil, neîncetând să-şi frece mâinile ca şi cum s-ar fi spălat cu un săpun imaginar.

Capitolul II.
VÂNĂTORUL RENUNŢĂ LA PRADĂ

— Iată-l pe domnul Milburgh, anunţă Lyne, stângaci.

Dacă Milburgh auzise ultimele cuvinte ale patronului său, ştia s-o ascundă. Avea un surâs încremenit care nu numai că-i strâmba buzele, dar îi încreţea şi ochii mari, sumbri. Tarling îl caracteriză dintr-o privire. Acest om se născuse lacheu, cu faţa umflată, chel şi încovoiat într-o perpetuă atitudine de umilinţă.

— Închide uşa, Milburgh, şi aşează-te. Dânsul e domnul Tarling. Domnul Tarling e… mm… detectiv.

— Bine, domnule.

Milburgh înclină un cap deferent în direcţia lui Tarling, iar acesta căuta în zadar o schimbare a culorii, o grimasă, un semn oarecare al vinovăţiei.

„E un om periculos”, gândi el.

Trase cu coada ochiului spre Ling Chu să vadă ce impresie i-a făcut Milburgh. Pentru un ochi străin, Ling Chu părea un martor impasibil. Dar Tarling observă uşoara crispare a buzelor, freamătul imperceptibil al nărilor, semn că „simţea” criminalul.

— Domnul Tarling e detectiv, repetă Lyne. Este omul despre care am auzit atâta vorbindu-se când am fost în

China. Ştiţi, am stat trei luni în China când am făcut ocolul lumii, adăugă pentru Tarling.

— Ah, da, ştiu, zise acesta. Aţi tras la Hotel Bund, aţi petrecut cea mai mare parte a timpului în cartierul indigen şi aţi avut şi o întâmplare destul de dezagreabilă într-o „fumătorie” de opium.

Lyne roşi, apoi izbucni în râs.

— Ştiţi mai multe despre mine decât eu despre dumneavoastră, Tarling.

Continuă adresându-se subordonatului său:

— Am motive să cred că unul dintre casieri mă fură.

— Imposibil, domnule, răspunse Milburgh cu un aer ofensat. Absolut imposibil. Cine ar putea s-o facă? Dar este extraordinar dacă l-aţi descoperit totuşi, domnule! Totdeauna am spus că aveţi darul de a vedea ceea ce nu văd muritorii de rând, chiar dacă se întâmplă sub nasul lor!

Lyne surâse satisfăcut.

— Dacă vreţi să ştiţi, domnule Tarling, am şi eu oarecare experienţă cu criminalii. Concret, unul dintre nefericiţii mei protejaţi, pe care am încercat să-l aduc pe calea cea bună, va ieşi curând din închisoare. M-am ocupat de astfel de creaturi fiindcă cred că este de datoria celor norocoşi în viaţă să-i ajute pe cei care au pierdut la această loterie.

Tarling nu fu impresionat.

— Ştiţi cine v-a furat? întrebă el.

— Am motive să cred că este vorba despre o fată pe care am concediat-o chiar astăzi. Aş vrea s-o urmăriţi.

Detectivul clătină din cap.

— Dar e o afacere foarte simplă, zise încercând pentru prima dată un surâs. Nu aveţi un detectiv particular ataşat magazinului dumneavoastră care s-ar putea ocupa de asta? Fleacurile de acest soi nu mă interesează. Crezusem că e ceva mai important la mijloc…

Se opri; îi era imposibil să fie mai explicit în prezenţa omului vizat, asupra căruia întreprinsese deja un început de anchetă.

— Poate părea un fleac, dar în ochii mei este extrem de importantă, declară Lyne răspicat. O tânără respectată de colege, cu o influenţă morală evidentă asupra lor care, am toate motivele s-o cred, a falsificat conturile cu regularitate deturnând bani şi bazându-se pe bunăvoinţa celorlalţi. Evident, e mai primejdioasă decât unul care cedează unei tentaţii de moment. Ar trebui pedepsită exemplar, domnule Tarling, însă mă simt obligat să vă mărturisesc că nu am probe suficiente pentru o condamna; altfel n-aş fi apelal la dumneavoastră.

— Aşadar, speraţi să vă furnizez eu aceste probe? întrebă curios Tarling.

— Despre cine este vorba, domnule, dacă îmi permiteţi să întreb, întrerupse Milburgh.

— Domnişoara Rider! răspunse Lyne.

— Domnişoara Rider, repetă Milburgh stupefiat. Domnişoara Rider! Dar e cu neputinţă!

— De ce să fie cu neputinţă? replică Lyne răstit.

— Păi, domnule, am vrut să spun…, bâlbâi directorul, pare puţin probabil… o fată atât de drăguţă.

Thornton Lyne îl privi mirat.

— Sper că n-ai un motiv special s-o aperi?

— Nu, domnule, niciunul. Vă rog să nu credeţi aşa ceva, imploră Milburgh, tulburat. Atâta doar că mi s-a părut… neobişnuit.

— Tot ce nu e obişnuit e neobişnuit, replică Lyne sec. Ar fi neobişnuit să fii acuzat de furt, Milburgh. Ar fi de-a dreptul curios, într-adevăr, dacă am descoperi că la un salar de 900 de lire cheltuieşti cinci mii. Nu crezi?

Preţ de o secundă Milburgh se pierdu, îşi duse o mână tremurândă la gură şi Tarling, care nu-l scăpa din ochi, observă efortul uriaş pe care-l făcu pentru a-şi recăpăta calmul.

— Da, domnule, ar fi neabişnuit, spuse hotărât.

Lyne îşi regăsi furia şi limba lui otrăvită îl ţintea pe Milburgh în vreme ce gândurile se concentrau asupra

figurii mândre şi îndrăzneţe a celei care-l strivise sub dispreţul ei.

— Ar fi neobişnuit dacă ai fi trimis la ocnă pentru că m-ai furat ani la rând, continuă cu o voce rea. Presupun că toţi salariaţii spun ca tine: ce neobişnuit!

— Într-adevăr, domnule, răspunse Milburgh care-şi regăsise surâsul şi-şi freca din nou mâinile. Ar fi cu totul neobişnuit şi cea mai surprinsă ar fi victima însăşi. Ha! Ha!

— Nu-i chiar sigur, răspunse Lyne cu răceală. Aş vrea să-ţi spun câteva cuvinte. Te rog să le acorzi toată atenţia. Te-ai plâns de o lună încoace, rosti el rar, că lipsesc mici sume de bani de la caserie.

Era îndrăzneţ din multe puncte de vedere şi chiar temerar jocul lui Lyne. Succesul planului pus la cale în grabă depindea de vinovăţia lui Milburgh şi de recunoaşterea ei. Dacă directorul îi făcea jocul, însemna că recunoaşte propriile fărădelegi. Tarling, confuz la începutul conversaţiei, începea să înţeleagă încotro bate.

— M-am plâns că lipsesc bani? repetă Milburgh cu un aer aiurit.

Surâsul îi dispăru de pe buze. Faţa i se lungise. Era un om încolţit.

— Exact cum ai auzit, replică Lyne ţintuindu-l cu privirea. Nu-i adevărat?

După o tăcere prelungită Milburgh ridică ochii.

— Da, domnule, acesta-i adevărul, şopti el.

— Şi mi-ai spus c-o bănuieşti pe domnişoara Rider, nu-i aşa?

Milburgh aprobă din nou după un moment de ezitare.

— Vezi? strigă Lyne, triumfător.

— Da, văd, răspunse Tarling calm. Şi acum ce-aţi vrea să fac? Nu-i o treabă pentru poliţie?

Lyne încruntă sprâncenele.

— Afacerea trebuie mai întâi pregătită. Am să vă dau datele necesare despre adresa fetei, despre obiceiurile ei;

aşa veţi putea strânge probele pentru a transfera cazul în mâinile Scotland Yard-ului.

— Înţeleg, surâse Tarling. Apoi clătină din cap. Nu cred că mă voi ocupa de povestea asta, domnule Lyne.

— Nu vă veţi ocupa? strigă Lyne, stupefiat. Şi de ce, mă rog?

— Pentru că nu e genul meu. Când ne-am întâlnit data trecută, am crezut că-mi veţi oferi unul dintre cele mai interesante cazuri. Asta dovedeşte cum te poate înşela instinctul, zâmbi el luându-şi pălăria.

— Ce vreţi să spuneţi? Abandonaţi un client de valoarea mea?

— Nu ştiu exact cât aţi putea valora, dar, deocamdată semnele nu sunt prea încurajatoare. Nu vreau să fiu amestecat în această afacere şi n-are rost să mai discutăm.

— Probabil credeţi să nu merită, ricană Lyne. Pot să vă asigur că sunt gata să vă plătesc un onorariu da cinci sute de guinee…

— Cinci mii sau cincizeci de mii, tot voi refuza, replică Tarling şi cuvintele lui răsunară metalic retezând discuţia.

— Oricum, am dreptul să ştiu de ce refuzaţi. O cunoaşteţi pe această fată? întrebă Lyne cu ton ridicat.

— N-am întâlnit-o niciodată şi e puţin probabil c-o voi întâlni de aici înainte. Tot ce vreau să spun e că nu voi participa la ceea ce în Statele Unite se numeşte un „frame up”.

— Un „frame up”, repetă Lyne.

— Da, adică o poveste inventată de la un capăt la celălalt. Pentru un motiv oarecare, dumneavoastră aveţi o ranchiună subită faţă de o salariată. Citesc pe figura dumneavoastră, domnule Lyne; lipsa de energie a bărbiei dumneavoastră şi senzualitatea gurii sugerează că nu aveţi prea multe scrupule când este vorba despre femeile angajate la magazin. Mai degrabă ghicesc decât ştiu că aţi fost pus la punct de o tânără onestă şi că, din răzbunare, încercaţi să inventaţi o acuzaţie care nu se susţine deloc. Domnul

Milburgh are motivele sale să accepte această situaţie; este subordonatul dumneavoastră, iar ameninţarea cu ocna dacă vă refuză are oarecare greutate.

Faţa lui Lyne se desfigura de furie.

— Voi da pe faţă atitudinea dumneavoastră. Aţi lansat o acuzaţie monstruoasă contra mea şi vă voi chema în judecată pentru defăimare. Adevărul e că nu sunteţi în stare să rezolvaţi ce vă cer şi căutaţi o scuză ca să vă eschivaţi.

— Adevărul e, i-o întoarse Tarling muşcând capătul unei ţigări pe care o scoase din buzunar, că reputaţia mea e prea bună ca să risc să mi-o compromit într-o afacere atât de murdară. Regret că sunt nepoliticos şi regret că trebuie să refuz o sumă atât de importantă, însă nu pot accepta bani necinstiţi. Dacă vreţi să-mi ascultaţi sfatul, renunţaţi la această răzbunare ridicolă pentru că v-a foat rănit amorul propriu. Povestea e cusută cu aţă albă. Mai bine i-aţi cere scuze fetei pe care, nu mă îndoiesc, aţi jignit-o grosolan.

Tarling făcu un semn servitorului chinez şi, fără să se grăbească, se îndreptă spre uşă. Sufocat de furie, tremurând de neputinţă, Lyne îl urmări până la uşa aproape închisă. Atunci se aruncă dintr-un salt, cu un ţipăt ascuţit, pe urmele detectivului.

Două mâini îl imobilizară şi-l siliră să se aşeze într-un fotoliu. O figură lipsită de duritate se aplecă deasupra lui, o figură pe care solemnitatea fusese înlocuită de un aer răutăcios.

— Domnule Lyne, zise batjocoritor Tarling. Daţi un exemplu foarte prost criminalilor. Noroc că amicul dumneavoastră e încă în închisoare.

Fără alte cuvinte, Tarling ieşi din încăpere.

Capitolul III.

PRIENTENUL LUI THORNTON LYNE.

Două zile mai târziu, Lyne aştepta în limuzina lui spaţioasă în faţa închisorii din Wandsworth.

Poet şi pozeur, Lyne se afla în fruntea unui mare magazin, licenţiat în arte, laureat al premului Mangate pentru ştiinţe şi autor al unui volumaş de versuri. Versurile nu aveau nimic remarcabil însă era fără discuţie un foarte elegant opuscul, imprimat cu caractere bizar onamentate, cu „s” vechi şi cu margini late. Lyne era comerciant fiindcă graţie comerţului îşi procura caviarul, piersicile, o maşină drăguţă cu două locuri, limuzina pentru ocazii, o casă la ţară şi un apartament la oraş al cărui aranjament costase o avere.

Bătrânului Joseph Emmanuel Lyne îi datorau magazinele naşterea şi prosperitatea. El imaginase un sistem de vânzare care permitea ca fiecare client să fie servit imediat la unul dintre numeroasele raioane ale magazinului. Sistemul se baza pe existenţa unei echipe disponibile de vânzători în rezervă.

Thornton Lyne ajunse la direcţia magazinului în momentul în care opusculul său elegant îl trecuse printre neînţeleşi. Cum aceia dintre critici care binevoiseră să-i ia în seamă cartea vorbeau despre „poezia” sa cu ghilimele, pentru a-şi marca dispreţul şi cum nimeni nu cumpăra volumul în ciuda subţirimii sale, deveni idolul scriitorilor necitiţi care se lăudau că-s neînţeleşi.

Pentru ei a fi dispreţuit devenise un titlu de glorie. Thornton Lyne ar fi putut fi antrenat, în alte împrejurări, în sfere şi mai neînţelese încă, în sfera superioară a celor care cred în căsătorie, în săpun, în cămăşile curate şi aerul pur, însă tatăl său muri de indigestie şi Lyne preluă conducerea firmei.

Prima intenţie fusese aceea de a vinde magazinul pentru a se retrage la Florenţa sau la Capri; apoi partea absurdă, umorul situaţiei îl atraseră. El, un intelectual, om de lume şi poet neînţeles, găsi amuzantă ideea de a trona în dosul unui birou. Cineva remarcă în prezenţa sa că ideea era şic. Se imagină jucând o comedie şi rolul îi plăcu. Spre mirarea tuturor luă locul tatălui său, adică începu să semneze

cecuri, să culeagă beneficii şi lăsă afacerile pe seama vecinilor parteneri ai firmei.

Thornton adresă o circulară celor 3000 de angajaţi, imprimată pe hârtie fină de pergament, cu caractere ornate şi cu margini late. Jurnalele îi acordară mai multă atenţie decât pentru carte.

Viaţa îi apăru ca o aventură agreabilă, cu o doză de picanterie asigurată de admiraţia numeroşilor amici care se extaziau cu mâinile împreunate, întrebându-se: „Cum poţi face toate astea… un om cu temperamentul dumitale…”

Viaţa ar fi continuat să fie la fel de agreabilă dacă toată lumea ar fi cedat capriciilor lui; însă existau cel puţin două persoane pentru care milioanele sale nu valorau nimic.

Limuzina era încălzită electric. Afară, în această dimineaţă crudă de aprilie, frigul era aspru şi micul grup de femei care aşteptau la o distanţă respectuoasă de grilajul închisorii, tropăiau mărunt şi-şi frecau mâinile să se încălzească sub fulgii învârtejiţi deasupra lor. Iarba era acoperită cu o pudră albă, iar florile timpurii aveau un aer mizer în acest decor de iarnă.

Orologiul închisorii bătu ora opt: se deschise o uşă. Ieşi un bărbat încovoiat, cu haina încheiată până sub bărbie, cu şapca trasă pe ochi. La vederea lui, Lyne lăsă ziarul din mână, deschise portiera şi ieşi în întâmpinarea celui eliberat.

— Ei, Sam, zise vesel. Nu te aşteptai să mă vezi?

Omul se opri brusc şi-şi privi interlocutorul, suspicios.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Lyne? spuse cu o voce întretăiată de suspine. Binefăcătorul meu!

Lacrimile îi curgeau pe obraz. Apucă mâna întinsă, incapabil să mai vorbească.

— Ei, haide, doar n-ai crezut că te voi abandona, Sam? zise Lyne plin de propria generozitate.

— Am crezut că aţi renunţat să vă mai ocupaţi de mine, domnule. Sunteţi prea bun, ar trebui să-mi fie ruşine.

— Sam, lasă prostiile. Urcă în maşină, băiete. Hai, o să creadă lumea că eşti vreun milionar!

Omul îşi şterse lacrimile, zâmbi pocăit, deschise portiera şi se lăsă cu un suspin de plăcere în pernele moi.

— Dumnezeule! Mai există şi oameni ca dumneavoastră pe lume! Pe cuvânt, încep să cred că există îngeri!

— Destul, Sam. Acum vii la mine, mănânci ceva şi te pui pe picioare.

— Voi încerca să nu mai calc strâmb, domnule. Adică, voi face tot ce pot.

La drept vorbind, puţin îi păsa domnului Lyne dacă Sam calcă ori nu strâmb. Ba ar fi fost mai degrabă dezamăgit dacă o lua acum pe calea cea dreaptă. Se gândea la Sam aşa cum alţii se gândesc la găini ori la vaci de vânzare şi se interesa de el ca de timbre ori de porţelanuri. Sam era luxul şi parada lui. Îi plăcea să se laude la club cu prietenia lui pentru acest reprezentant al criminalilor. Sam era un spărgător abil, nu se pricepea la altceva. Adoraţia pe care i-o purta acest om era pentru Lyne una dintre marile lui plăceri.

Adoraţia era reală, Sam şi-ar fi dat viaţa pentru acest om cu faţa palidă şi gura senzuală. Era gata să suporte orice chinuri dacă suferinţa lui ar fi fost în avantajul celui pe care-l credea un dumnezeu.

Thornton Lyne îl descoperise pe Sam când acesta se pregătea să-i spargă casa. Lyne găsi amuzantă ideea de a-i oferi o cină şi de a-i cere să vorbească despre viitor. De atunci spărgătorul mai avu două condamnări uşoare şi una ceva mai grea şi de fiecare dată Lyne s-a pregătit cu mare pompă să primească oaia rătăcită. Îl lua la el, îi dădea mâncare şi o grămadă de sfaturi inutile, apoi îi dădea drumul în lume cu 10 lire în buzunar (cât să-şi cumpere o nouă „trusă” de spărgător).

Niciodată n-a fost Sam mai recunoscător şi Lyne mai puţin dezinteresat. O baie caldă acceptată mai mult din politeţe, o

masă abundentă şi gustoasă, haine noi şi nu două, ci patru bancnote de câte 5 lire în buzunar.

După ce mâncă pe săturate, Lyne îi ceru să facă un legământ.

— Nu-i nimic de făcut, se grăbi spărgătorul să-l asigure. Am tot încercat să-mi câştig cinstit pâinea, dar nu se poate. Ultima dată când am ieşit din închisoare m-am angajat şofer de taxi, dar m-a prins poliţia, după trei luni, fără carnet. N-are rost să vă cer un post la magazin fiindcă n-aş face mulţi purici! E peste puterile mele, sunt obişnuit să trăiesc în aer liber, să fiu singurul meu stăpân. Sunt unul dintre aceia despre care scrie prin cărţi… începe cu „a”.

— Aventurier? sugeră Lyne rizând. Da, cred că asta eşti, Sam, şi am de gând să-ţi propun o mică aventură care o să-ţi placă.

Îi povesti despre cumplita ingratitudine a unei fete pe care a ajutat-o mult, a salvat-o din mizerie şi care l-a trădat. Lyne era nu numai poet, ci şi un mincinos desăvârşit. Minciuna îi venea pe buze mai uşor decât adevărul, fiindcă adevărul avea o doză de realism care repugna inimii sale de artist. La tabloul perfidiei Odettei Rider, ochii lui Sam se înrăiră. Nimic mai josnic decât această fată care nu merita nici cea mai mică simpatie.

Lyne se opri o clipă pentru a măsura efectul vorbelor sale asupra lui Sam.

— Spuneţi-mi, spuse Sam cu voce tremurătoare, spuneţi-mi cum aş putea s-o fac să plătească, domnule? Aş trece şi prin iad numai să ştiu că plăteşte!

— Ce mai vorbe, zise Lyne turnându-i un pahar da coniac. Iată care e planul meu.

Cei doi bărbaţi petrecură restul dimineţii complotând contra fetei care avusese ghinionul de a ofensa amorul propriu al lui Thornton Lyne cu virtutea ei.

Capitolul IV.
CRIMA.

Jack Tarling era întins pe divan, cu o ţigareta între dinţi, o carte de metafizică chineză în echilibru pe piept, împăcat cu lumea. Era opt seara în ziua în care Sam Stay ieşise din închisoare.

Tarling a avut o zi plină; era angajat într-o afacere bancară frauduloasă care i-ar fi luat tot timpul dacă n-ar fi avut de rezolvat şi o problemă particulară. Nu era plătită dar îi stârnise curiozitatea.

Tocmai culca pe piept cartea când zgomotul uşor al uşii îi anunţă apariţia omului său de încredere. Ling Chu, impasibilul, intră în linişte şi aşează pe noptiera stăpânului un platou. Chinezul purta o pijama de mătase bleu.

— Nu ieşi astă-seară, Ling Chu?

— Nu, Lieh Jim, răspunse el.

Vorbeau amândoi în dialectul din Shantung.

— L-ai văzut pe omul cu faţă înşelătoare?

În loc de răspuns chinezul scoase un plic din buzunarul interior şi i-l întinse. Tarling aruncă o privire adresei.

— A! Acolo locuieşte tânăra? Domnişoara Rider, Carrymor Buildings 27, Edgware Road.

— E o casă în care trăiesc familii foarte diferite, explică Ling Chu. Chiar eu m-am dus până acolo, ca să vă servesc şi am văzut intrând şi ieşind o grămadă de oameni, niciodată de două ori acelaşi individ.

— E o casă cu apartamente de închiriat, Ling, zise Tarling surâzând. Ce ţi-a spus omul cu figură înşelătoare când a citit scrisoarea mea?

— Stăpâne, n-a zis nimic. A citit, apoi a făcut cam aşa, şi Ling imită zâmbetul îngheţat al lui Milburgh. Pe urmă a scris ce vedeţi.

Tarling privi o vreme în gol, apoi luă ceaşca de ceai pe care i-o adusese chinezul.

— Ce crezi despre omul cu faţă albă şi moale, Ling? întrebă în chineză. L-ai văzut?

— L-am văzut, stăpâne, răspunse Ling Chu cu un aer grav. E un om fără nici un cer.

Tarling aprobă din cap. Chinezii foloseau cuvântul „cer” în loc de „dumnezeu” şi lui Tarling i se păru că se exprimă, astfel, foarte exact absenţa calităţilor spirituale ale lui Lyne.

Detectivul goli ceaşca, apoi se aşează pe marginea divanului.

— Ling, aici e foarte plicticos şi trist. Nu cred că voi continua să trăiasc în aceste locuri.

— Stăpânul intenţionează să se întoarcă la Shangai? întrebă Ling impasibil.

— Da, aşa cred. În orice caz, aici mă plictisesc. Nu sunt decât afaceri mizerabile, furturi şi divorţuri; m-am săturat.

— Sunt lucruri fără importanţă, comentă Ling filosofic. Dar Confucius a spus că toate lucrurile mari se nasc din lucruri mici; e posibil ca un om neînsemnat să taie gâtul unui om însemnat şi atunci vă vor chema să descoperiţi criminalul.

Tarling începu să râdă.

— Eşti un optimist, Ling, zise el. Nu, nu cred că mă vor chema pentru o crimă. Nu se folosesc detectivi particulari pentru aşa ceva.

Ling clătină din cap.

— Dar stăpânul trebuie să găsească criminali, altfel n-ar mai fi Lieh Jen, vânătorul de oameni.

— Eşti însetat de sânge, Ling, zise Tarling, de data aceasta în engleză, limbă pe care Ling abia o înţelegea în ciuda eforturilor susţinute ale şcolilor misionare. Acum voi ieşi. Mă duc s-o văd pe tânăra dorită de „faţă-albă”.

— Pot să vă însoţesc? întrebă Ling.

Tarling ezită.

— Da, poţi veni, însă va trebui să mă urmezi discret.

Carrymore Mansions era o îngrămădire de imobile între alte clădiri mai aristocratice şi mai luxoase. Parterul era format din magazine care scădeau valoarea unui imobil, însă un apartament aici trebuie că rămânea încă prea scump pentru o vânzătoare, gândi Tarling. Numai dacă nu cumva stă în gazdă. Curând dezlegă misterul; existau câteva apartamente ieftine la subsol.

În faţa uşii cafenii, Tarling întârzie în căutarea unui pretext credibil pentru vizita sa. I se întări bănuiala că e nevoie de aşa ceva când fata îi deschise cu o privire neîncrezătoare.

— Da, sunt domnişoara Rider, spuse.

— Aş putea intra o clipă?

— Regret, sunt singură şi nu vă pot primi.

Începea rău.

— Nu puteţi ieşi puţin? întrebă el cu o voce alertată şi fata nu se putu împiedica să zâmbească.

— Mă tem că nu pot ieşi cu un necunoscut, îl privi ea amuzată.

— Înţeleg dificultatea, făcu Tarling râzând. Iată cartea mea de vizită, dar cum nu prea sunt cunoscut aici în ţară, mă tem că numele meu nu vă spune nimic.

Ea luă cartea de vizită şi o citi.

— Un detectiv particular? întrebă tulburată. Cine v-a trimis aici? Nu cumva domnul…

— Nu, nu domnul Lyne.

Fata ezită, apoi deschise uşa larg:

— Intraţi. Putem vorbi în hol. Am înţeles bine că nu Lyne v-a trimis?

— Domnului Lyne i-ar fi plăcut să vin. I-am trădat încrederea, însă nu cred că-mi merită loialitatea. V-am deranjat numai fiindcă am simţit că trebuie să fiţi pusă în gardă.

— Împotriva cui? întrebă ea.

— Împotriva unui domn faţă de care v-aţi purtat… căută cuvântul.

— Foarte ofensant.

— Nu ştiu cât de tare l-aţi ofensat, zise râzând, însă cred că într-un fel sau altul l-aţi supărat şi el a decis să vă creeze supărări. Nu vă cer să-mi povestiţi: îmi închipui că nu v-ar face plăcere. Vreau, însă, să vă spun un lucru. Domnul Lyne este, probabil, pe cale de a vă acuza de furt.

— De furt? strigă ea, indignată. Pe mine! De furt! Nu se poate, nu poate fi atât de meschin!

— Nu-i deloc imposibil ca cineva să fie meschin, zise Tarling cu o figură impasibilă dar cu ochii surâzători. Ştiu doar că l-a convins pe Milburgh să susţină că i s-a plâns în repetate rânduri de faptul că aţi sustras sume de bani din caserie.

— Este cu neputinţă! strigă ea. Domnul Milburgh n-ar spune niciodată aşa ceva. Nu, nu, este absolut imposibil!

— Domnul Milburgh nu vroia să spună, trebuie să recunosc.

Tarling fi povesti pe îndelete scena fără a pomeni de bănuielile care planau asupra lui Milburgh însuşi.

— Aşa că, vedeţi, trebuie să fiţi pusă în gardă. Vă sfătuiesc să vedeţi un avocat şi să lăsaţi afacerea pe mâinile lui. Nu-i nevoie să depuneţi plângere contra lui Lyne, însă dacă vorbiţi cu o persoană de meserie vă întăriţi poziţia.

— Vă mulţumesc de o mie de ori, domnule Tarling zise ea cu o voce atât de caldă şi cu un zâmbet atât de dulce şi de patetic încât inima lui Tarling tresări.

— Dacă nu doriţi un avocat, puteţi conta pe mine. Vă voi ajuta dacă aveţi neplăceri.

— Nici nu ştiţi cât vă sunt de recunoscătoare. Nu v-am primit prea elegant, nu-i aşa?

— Permiteţi-mi să vă spun că aţi fi greşit dacă mă primeaţi altfel.

Ea îi întinse mâinile, el i le luă. Tânăra avea ochii scăldaţi în lacrimi. Se stăpâni şi îl conduse spre uşă.

— Mi-am pierdut slujba, cum cred că ştiţi deja, zâmbi ea. Dar am diverse oferte şi voi accepta una. Săptămâna asta o voi păstra pentru mine, îmi iau o vacanţă.

Tarling o opri cu un gest. Avea auzul extrem de fin.

— Aşteptaţi pe cineva? întrebă în şoaptă.

— Nu, răspunse fata mirată.

— Mai locuiţi cu cineva?

— Am o femeie care doarme aici, dar serile şi le petrece în oraş.

— Are cheie?

Fata scutură din cap.

Tarling se ridică şi Odette fu uimită de rapiditatea cu care, un om atât de mare, putea să se mişte. Fără zgomot, acesta traversă culoarul.

Se opri în faţa uşii de la intrare, răsuci mânerul şi trase brusc spre el. Un individ care se afla pe ştergătoare sări în spate, luat prin surprindere. Era un tip palid, cu haine noi şi cu acea tentă gălbenită a obrazului care-i marchează pe cei proaspăt ieşiţi din închisoare.

— Pardon, bâigui el. Aici e numărul 87?

Tarling îl prinse de vestă împiedicându-l să fugă.

— Ei bine, ce cauţi aici? Ce-ai acolo, întrebă, smulgându-i ceva din mână. Nu era o cheie, ci un instrument ciudat.

— Intră, îi zise Tarling împingându-l cu violenţă în hol.

Îi imobiliză braţele cu dexteritate şi-l percheziţionă. Scoase din buzunare o duzină de inele cu pietre preţioase care mai purtau încă eticheta magazinului Lyne.

— O! O! zise Tarling sarcastic. Nu cumva e un cadou de la Lyne pentru domnişoara Rider?

Individul amuţise de furie şi-i arunca priviri ucigaşe.

— E un sistem destul de stângaci, declară Tarling cu un aer întristat. Şi acum, întoarce-te la şeful tău, domnul Lyne, şi spune-i că mi-e ruşine că un om atât de inteligent poate apela la un procedeu atât de simplist.

Cu o lovitură de picior îl retrimise pe Sam Stay în întunericul de afară.

Tânăra, care asistase înspăimântată la scenă, ridică ochii întrebători către detectiv.

— Ce-a fost asta? Sunt îngrozită! Ce vroia omul ăsta?

— Nu trebuie să vă temeţi nici de acest om nici de altul, o linişti Tarling. Regret că v-aţi speriat.

Reuşi s-o calmeze şi, când servitoarea se reîntoarse, o părăsi.

— Amintiţi-vă că v-am lăsat numărul meu de telefon. Chemaţi-mă dacă vi se întâmplă ceva. Mai ales dacă mâine va interveni ceva neplăcut.

Însă nu se întâmplă nimic a doua zi. Fata îl sună pe la trei după amiază,

— Voi pleca la ţară, îl anunţă ea. Nu mai am linişte de aseară.

— Căutaţi-mă când vă reîntoarceţi, zise Tarling, care cu greu o alunga pe fată din gândurile sale. Îl voi căuta mâine pe Lyne. À propos, individul de aseară e un protejat al lui Lyne, un om devotat trup şi suflet; va trebui să-l supraveghem. Ei drăcie! viaţa începe să redevină interesantă!

Auzi râsul fetei.

— Trebuie să fiu neapărat victimă ca să aduc puţină picanterie în viaţa unui detectiv? spuse ea, ironic.

Tarling zâmbi cu simpatie.

— Oricum, mâine îl caut pe Lyne.

Însă întrevederea plănuită nu a mai putut avea loc.

A doua zi, în zori, un muncitor care traversa Hyde Park, găsi un cadavru zăcând nu departe de şosea. Era îmbrăcat, însă fără jiletcă şi veston. În jurul trupului era înfăşurată o cămaşă de noapte de damă, din mătase, îmbibată cu sânge. Mâinile cadavrului erau încrucişate pe piept, iar deasupra un pumn de flori de junquilla1.

La ora unsprezece ziarele anunţau noutatea că era vorba despre Thornton Lyne; un glonte de pistolet îi străpunsese inima.

Capitolul V.

CE S-A DESCOPERIT ÎN BUZUNARUL LUI LYNE

„Poliţia londoneză se confruntă cu un nou mister ale cărui detalii sunt atât de surprinzătoare încât am putea vorbi, fără exagerare, de Misterul criminal al secolului. O persoană bine cunoscută de societatea londoneză, domnul Thornton Lyne, directorul unei importante organizaţii comerciale, poet de viitor, milionar renumit pentru

activităţile sale filantropice, a fost găsit mort în Hyde Park, la primele ore ale dimineţii, în circumstanţe care ne dau dreptul să afirmăm că a fost asasinat într-o manieră brutală.

La ora cinci şi jumătate zidarul Thomas Savage trecea prin Hyde Park spre slujbă. Tocmai traversa aleea principală, paralelă cu Bayswater Road, când atenţia îi fu atrasă de un corp întins pe iarbă, aproape de şoseaua laterală. Se apropie şi descoperi un om evident mort de mai multe ore. Cadavrul nu avea nici vestă, nici jiletcă, însă pe piept, sub mâinile încrucişate, era înfăşurată o îmbrăcăminte de mătase desigur pentru a opri scurgerea sângelui dintr-o rană aflată deasupra inimii.

Fapt curios: nu numai că făptaşul s-a ostenit să aranjeze mortul, dar i-a şi depus pe piept un buchet de narcise. Poliţia a fost anunţată şi cadavrul ridicat. Poliţia crede că crima n-a fost comisă în Hyde Park, ci în altă parte de unde a fost adus în parc cu propria maşină abandonată apoi nu departe de locul unde a fost descoperită victima. Credem că poliţia se află pe o pistă importantă şi că o arestare este iminentă”.

J. O. Tarling, fost poliţist la Shangai, citi acest articol în ziarele de seară şi rămase pe gânduri.

Lyne asasinat! Ce coincidenţă stranie să-l fi întâlnit câteva zile înaintea morţii.

Tarling nu ştia nimic despre viaţa privată a lui Lyne, dar din ceea ce auzise la Shangai, viaţa pe care o ducea acesta era departe de a fi ireproşabilă. Tarling era prea ocupat în China pentru a avea timp să se intereseze de extravaganţele unui turist; îşi amintea confuz de un scandal asociat cu numele tânărului şi îşi storcea creierii să-şi reamintească detalii.

Detectivul se lăsă cuprins de o undă de regret. Dacă ar fi făcut parte din Scotland Yard, ce afacere grozavă i-ar fi căzut pe mâini! Era un mister care promitea se fie puţin obişnuit.

Se gândi la Odette Rider. Oare cum a reacţionat? A fost, desigur, bulversată; Tarling o plângea pentru scandalul în care ar putea fi, indirect, amestecată; îşi dădu seama brusc că fata va fi pomenită inevitabil ca una cu care victima avusese de curând un conflict.

— La naiba! murmură el alungând această idee absurdă.

Îşi chemă servitorul.

Ling Chu sosi cu pasul său silenţios.

— Ling Chu, omul cu faţă palidă e mort.

Ling Chu ridică ochii săi impenetrabili spre stăpânul său.

— Toţi oamenii trebuie să moară odată, zise el calm. a murit repede, e mai bine decât să mori lent.

— De unde ştii cum a murit?

— Se vorbeşte, răspunse fără ezitare Ling Chu.

— Da, numai că nu în chineză, replică detectivul, iar tu, Ling Chu, nu vorbeşti engleza.

— O vorbesc puţin, domnule, şi am auzit ce se zicea pe stradă.

Tarling tăcu şi Ling Chu aşteptă.

— Ling Chu, zise în sfârşit detectivul. Acest om a fost la Shangai când eram şi noi acolo. A fost un scandal, a fost dat afară din casa de ceai din Wing Fu unde fumase opium. A mai fost o poveste… îţi aminteşti?

Chinezul îl privi drept în ochi.

— Nu mai ştiu. Omul cu faţă palidă era un om rău. Mă bucur că a murit.

— Ha! făcu Tarling concediindu-şi servitorul.

Ling Chu era cel mai bun dintre poliţiştii lui; dacă se angaja pe o pistă o urma fără greşeală şi era cel mai loial, mai fidel dintre subalternii lui indigeni. Cu toate acestea, detectivul n-ar fi putut spune că îl înţelegea pe Ling Chu ori că ar fi văzut dincolo de vălul pe care indigenul îl păstra între gândurile sale intime şi străinul curios. Ling Chu îi punea în încurcătură şi pe criminalii din aceeaşi rasă cu el şi mulţi dintre ei fuseseră ghilotinaţi înainte de a fi apucat

să înţeleagă ce metodă folosise Ling Chu pentru a le descoperi fapta.

Tarling îşi luă jurnalul, dar abia începuse să citească şi telefonul îl întrerupse. Luă receptorul şi spre mirarea sa auzi vocea lui Cresswell, ajutorul comisarului de poliţie, cel care făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l convinge să revină în Anglia.

— Tarling poţi veni imediat la Scotland Yard? Aş vrea să-ţi vorbesc despre crimă.

— Bineînţeles, răspunse Tarling, voi sosi în câteva minute.

Cinci minute mai târziu era la Scotland Yard. Fu introdus în biroul ajutorului de comisar Cresswell şi omul cu părul alb, care îi ieşi înainte încântat că-l vede, îi dezvălui scopul chemării sale.

— Vreau să-ţi încredinţez acest caz, Tarling. Am impresia că iese puţin din cadrul afacerilor cu care sunt obişnuiţi oamenii noştri. Cum ştii, continuă făcându-i semn să se aşeze. Scotland Yard-ul apelează uneori la detectivi particulari, mai ales când e vorba despre o crimă mai deosebită. Eşti la curent cu faptele. Iată rapoartele, pe care le poţi citi mai târziu. Lyne era, ca să nu spunem mai mult, un excentric. Viaţa sa nu era cum ar fi trebuit să fie şi avea o droaie de amici indezirabili, printre care şi un răufăcător, vechi condamnat care a ieşit din închisoare de câteva zile.

— Ciudat zise Tarling ridicând din sprâncene. Ce aveau în comun?

Comisarul ridică din umeri.

— Personal cred că această prietenie făcea parte dintre pozele lui Lyne. Îi plăcea să se vorbească despre el. Asta îi atrăgea reputaţia de original.

— Cum se numeşte individul?

— Unul pe nume Stay. N-a comis deocamdată decât furturi mărunte, însă am impresia că este un personaj mult mai periculos decât crede poliţia.

— E… începu Tarling, dar comisarul clătină din cap.

— Cred că-l putem şterge de pe lista celor care ar putea fi bănuiţi de această crimă Sam Stay are extrem de puţine calităţi, dar este sigur că i-a fost devotat trup şi suflet lui Lyne. Când detectivul, însărcinat provizoriu cu anchetarea acestui caz, s-a dus la Lambeta să-l interogheze, l-a găsit culcat pe pat, dărâmat de durere, cu ziarul cu ştirea alături. Durerea i-a luat minţile şi ameninţă să-i facă de petrecanie vinovatului. Îl vei putea vedea mai târziu, m-aş mira, însă, dacă ai putea scoate ceva de la el. E absolut incoerent. În ochii lui, Lyne era un supraom şi cred că singurul sentiment cinstit pe care l-a avut vreodată Sam Stay a fost afecţiunea pentru omul care i-a arătat bunătate, indiferent că era sincer sau nu în filantropia sa. Uite şi câteva lucruri care n-au fost publicate: ştii că a fost descoperită o cămaşă de noapte.

Tarling făcu un semn afirmativ.

— Sub cămaşa de noapte, în loc de tampon se aflau două batiste de damă şi am putea conchide că e amestecată şi o femeie în povestea asta. Apoi, un detaliu curios care a scăpat, din fericire, celor care au dat ştirea în ziare: Lyne, bine îmbrăcat, era în papuci de casă. Provin din magazinul lui şi i-a cerut el însuşi ieri seară. Am aflat de la unul dintre salariaţi. În al treilea rând, pantofii lui Lyne au fost descoperiţi în maşina abandonată la vreo sută de metri de cadavru. În al patrulea rând, şi acum vei înţelege de ce doresc să te ocupi de treaba asta, am descoperit vesta şi jiletca în maşină, pline de sânge. În buzunarul drept al jiletcii, adăugă Cresswell rar, iată ce au găsit: luă din sertarul biroului său un petec de hârtie roşie de vreo şase centimetri lăţime şi-l întinse fără vorbă detectivului.

Tarling luă hârtia şi o examină stupefiat. Patru caractere chinezeşti erau trasate cu cerneală de China: „tzu chao fan nao” – adică „a chemat această nenorocire asupra capului său”.

Capitolul VI.
MAMA ODETTEI RIDER.

Cei doi bărbaţi se priviră în tăcere.

— Ei bine? întrebă în fine comisarul.

Tarling clătină din cap.

— E uimitor, zise contemplând cartonaşul.

— Înţelegi acum de ce te-am chemat? Dacă e şi vreo taină chinezească în această crimă, nimeni nu e mai potrivit decât dumneata s-o deslege. Am tradus şi eu fraza: „Şi-a adus această nenorocire pe cap”

— Da, aşa-i. Numai că n-aţi observat un amănunt. Semnele nu sunt scrise de mână, ci tipărite.

Întinse cartonaşul comisarului şi acesta îl examină cu grijă.

— Ai dreptate! N-am remarcat. Ai mai văzut bilete de acest fel?

Tarling confirmă cu o mişcare a capului.

— Acum câţiva ani au fost comise o serie de crime atroce la Shangai, toate sub direcţia unui criminal celebru pe care am reuşit să-l prind. Era capul unei bande care se numea „Inimile uşoare”. Ştiţi ce nume fantastic îşi iau aceste bande chinezeşti! Aveau obiceiul da a lăsa la locul crimei un „Hong”, adică semnul bandei. Era o frază identică cu cea de aici numai că era scrisă de mână. Aceste cărţi de vizită ale „Inimilor uşoare” au fost apoi cumpărate ca nişte curiozităţi şi preţul lor era enorm până în clipa în care unui chinez întreprinzător i-a venit ideea să le tipărească. Au apărut în toate librăriile şi curând nu valorau mai mult decât o carte poştală obişnuită.

— Şi acesta e un asemenea exemplar?

— Categoric. Dumnezeu ştie cum a ajuns aici. E un lucru care merită tot interesul.

Comisarul deschise un dulap şi scoase o sacoşă de voiaj pe care o puse pe masă.

— Acum, Tarling, vrei să te uiţi la asta?

„Asta” era o cămaşă de noapte scorţoasă de sânge. O scoase din valiză şi o privi atent. În afară de două şiruri de miosotis pe mâneci, cămaşa era foarte simplă, fără dantelă ori broderii.

— Era înfăşurată în jurul cadavrului. Iată şi batistele, zise comisarul arătându-i două bucăţi de pânză atât de murdare că nu mai semănau a batiste.

Tarling luă cămaşa şi se apropie de fereastră.

— Ai descoperit vreo etichetă?

— Niciuna, răspunse comisarul.

— Nici pe batiste?

— Nici.

— Aparţin unei tinere care trăieşte singură. Are resurse modeste, dar e foarte îngrijită şi iubeşte lucrurile drăguţe fără a fi extravagante, nu-i aşa?

— De unde ştii? întrebă comisarul surprins.

Tarling râse.

— Absenţa unei etichete arată că îşi spală singură lenjeria şi batistele, deci nu erau prea mulţi bani de risipit. Însă cămaşa e de mătase fină, batistele la fel, ceea ce sugerează că e o femeie care iubeşte lucruri simple, dar frumoase. Ai mai descoperit vreo urmă?

— Nimic. Am aflat doar că Lyne a avut o ceartă destul de serioasă cu una dintre salariate, o anume domnişoară Rider, Odette Rider.

Tarling îşi simţi inima strânsă. Îşi zise că e absurd să poarte un interes atât de viu unei persoane pe care a văzut-o doar zece minute şi care, cu o săptămână în urmă, îi era complet străină. Însă impresia pe care fata i-o produse era chiar mai adâncă decât bănuia. Îşi petrecuse viaţa investigând crime şi alergând după criminali, n-avusese timp pentru femei: Odette era pentru ei o revelaţie…

— Da, ştiu despre ceartă. Ştiu şi motivul, adăugă el povestindu-i comisarului în ce împrejurări l-a cunoscut pe Lyne. Ce probe aveţi împotriva ei? întrebă apoi, prefăcându-se indiferent.

— Nimic precis. Acuzatorul principal e acel Sam Stay. N-a acuzat-o direct, dar a insinuat că ea era răspunzătoare de moartea lui Lyne. Mi s-a părut curios că ştie despre fată, însă am dedus că Lyne l-a luat drept confident.

— Şi ce ştiţi despre Stay? Poate da seama despre faptele lui din noaptea trecută şi din primele ore ale dimineţii?

— Declară ca a fost la Lyne la ora nouă şi acesta i-a dat cinci lire în prezenţa servitorului. Pretinde că a plecat apoi acasă, în Lambeth, unde s-a culcat devreme. Toate cercetările noastre au confirmat declaraţia. Am interogat servitorul şi povestea lui coincide cu cea a lui Stay. Stay a plecat la ora nouă şi cinci minute, iar Lyne însuşi a ieşit la zece fără douăzeci şi cinci în maşina lui de două locuri. Era singur şi i-a spus valetului că pleacă la club.

— Cum era îmbrăcat?

— Ei, aici e ceva destul de important. A stat în haine de seară până la plecarea lui Stay şi apoi s-a schimbat cu cele în care a fost descoperit.

Tarling îl privi perplex.

— Nu şi-ar fi schimbat hainele de seară cu unele sport dacă avea de gând să meargă la club zise el.

Puţin mai târziu, Tarling părăsi Scotland Yard-ul, cu o figură îngrijorată. Primul drum l-a făcut la apartamentul Odettei. Nu era acasă şi portarul i-a spus că-i plecată de ieri după masă. Scrisorile ei trebuiau expediate la Hertford. Adresa era Hillington Grove, Hertford.

Tarling fu enervat de întâmplare. Degeaba îşi repeta că nu are motive să fie îngrijorat, era tot mai neliniştit, mai decepţionat. I se părea că dacă ar putea vorbi câteva minute cu fata ar putea alunga orice bănuială care plana asupra ei. Ştia, pe de altă parte, că simplul fapt că nu fusese acasă, că „dispăruse” în ajunul crimei era suficient pentru un poliţai ca să-şi vâre nasul.

— Domnişoara Rider are prieteni la Hertford? îl întrebă pe portar.

— O, domnule, mama domnişoarei locuieşte acolo.

Tarling se îndreptă spre ieşire când portarul adăugă o remarcă în măsură să-i sporească îngrijorarea.

— Mă bucur că domnişoara n-a fost acasă noaptea trecută. Câţiva locatari s-au plâns.

— În legătură cu ce?

Omul ezită.

— Sper că sunteţi un prieten al domnişoarei, nu?

Tarling aprobă.

— Ei bine, asta arată cum poate fi cineva acuzat pe nedrept. Locatarul de alături e puţin sucit. E muzician şi e aproape surd: dacă n-ar fi fost surd n-ar fi putut susţine că din cauza domnişoarei a fost trezit din somn. Cred că era vorba despre ceva ce se întâmpla afară.

— Ce-a auzit? îl întrebă Tarling agitat.

— O, domnule, râse omul, a crezut că aude o împuşcătură şi un ţipăt de femeie. Asta l-a trezit. Aş zice că a visat dacă nu mi-ar fi povestit acelaşi lucru şi un alt locatar de la subsol. Curios este că amândoi susţin că zgomotul venea din apartamentul domnişoarei Rider.

— Ce oră era?

— Ei zic că miezul nopţii, însă nu poate fi adevărat de vreme ce domnişoara plecase de acasă.

Pe tren, de la Londra la Hertford, Tarling putea reflecta la cele aflate. Era decis s-o întâlnească pe fată şi s-o ia sub ocrotirea lui, chiar dacă nu era deloc de datoria unui poliţist a ocroti o persoană bănuită de crimă.

Îşi cumpără bilet şi se îndreptă spre peron când zări o siluetă cunoscută coborând dintr-un tren care tocmai intrase în gară. Individul se răsuci brusc când îl zări pe Tarling şi ar fi dispărut în mulţime dacă detectivul nu l-ar fi strigat.

— Bună ziua, domnule Milburgh! Vă numiţi Milburgh, dacă nu mă înşel?

Directorul magazinelor Lyne se întoarse, cu zâmbetul obişnuit, pe buze.

— Poftim? Ah! Desigur, sunteţi domnul Tarling, detectivul particular. Ce noutăţi triste, domnule. Este îngrozitor pentru toţi cei apropiaţi.

— Presupun că a fost afectat tot magazinul.

— Oh! Da, domnule, răspunse Milburgh cu o voce înmuiată. Evident. Am închis pentru o zi. Este înfiorător, niciodată nu am văzut un lucru atât de groaznic. Există bănuieli, domnule?

Tarling clătină din cap.

— Împrejurările sunt misterioase. Aş putea să vă întreb dacă era asigurată direcţiunea pentru astfel de cazuri.

Milburgh ezită şi păru să răspundă silit.

— Eu conduc afacerile, domnule, aşa cum am făcut-o şi când a călătorit domnul Lyne. Am primit din partea notarilor însărcinarea de a păstra conducerea până va fi numit un tutore.

Tarling îl străpunse cu privirea.

— Ce urmări are moartea lui Lyne pentru dumneavoastră? Poziţia vi se întăreşte ori din contră?

Milburgh surâse.

— Din nefericire această moarte îmbunătăţeşte considerabil situaţia mea, îmi dă mai multă autoritate şi responsabilitate. Aş fi preferat ca această ocazie să nu se ivească, domnule.

— Da, sunt sigur, făcu Tarling sec, amintindu-şi acuzaţiile pe care i le aducea Lyne.

După câteva fraze de circumstanţă cei doi se despărţiră.

Milburgh! Pe drum, Tarling îl analiză pe Milburgh, acest individ dulceag şi îl găsi lipsit de calităţi esenţiale. Prea puţin demn de un post de încredere.

La Hertford sări într-un taxi şi dădu adresa.

— Hillington Grove, domnule? Sunt vreo doi kilometri de aici, zise şoferul. Mergeţi la doamna Rider?

Tarling aprobă.

— Nu sunteţi cu fiica doamnei?

— Nu, răspunse Tarling surprins.

— Mi s-a spus că vine fiica, explică şoferul vag.

O nouă surpriză îl aştepta pe detectiv. El credea că Hillington Grove e o casă de ţară cu nume grandios; fu de-a dreptul stupefiat când maşina intră pe o alee somptuoasă şi

trase în faţa unei case frumoase. Nu era deloc genul de locuinţă în care te-ai fi aşteptat să-i găseşti pe părinţii unei casieriţe. Surpriza crescu când uşa fu deschisă de un lacheu.

Fu introdus într-un salon mobilat cu gust şi somptuozitate. Începu să creadă că e la mijloc o neînţelegere şi-şi pregătea scuzele, când apăru o femeie de vreo patruzeci de ani, încă frumoasă, cu maniere de mare doamnă. Fu amabilitatea însăşi, dar Tarling avu impresia că distinge o notă de nelinişte în gesturi şi voce.

— Mă tem că e o neînţelegere. Probabil mă adresez altei doamne Rider. Eu aş dori s-o văd pe domnişoara Odotte Rider…

— E fiica mea. Aveţi veşti de la ea? Sunt îngrijorată…

— Îngrijorată? De ce? S-a întâmplat ceva? Nu e aici?

— Aici? repetă doamna cu ochii măriţi de uimire. Dar sigur că nu!

— Nici n a fost aici? N-a sosit acasă?

— Nu. Mi-a promis că-şi va petrece câteva zile cu mine, însă aseară am primit o telegramă… Aşteptaţi o clipă, s-o caut.

Reveni curând cu telegrama. Detectivul citi „Nu pot veni. Nu-mi scrie pe adresa veche. Te voi anunţa noua adresă”.

Telegrama fusese înregistrată la poşta centrală din Londra, la ora nouă, trei ore înaintea crimei!

Capitolul VII.
INCULPATA

— Aş putea păstra telegrama? întrebă Tarling.

Doamna fu de acord, dar era în continuare nervoasă, încurcată, neliniştită.

— Nu înţeleg de ce n-a putut veni. Credeţi că are un motiv special?

— Nu ştiu nimic, răspunse Tarling. Dar vă rog să nu vă faceţi griji, doamnă. Probabil şi-a schimbat planurile şi e la vreo prietenă în oraş.

— N-aţi văzut-o, aşadar? se nelinişti doamna Rider.

— N am văzut-o de câteva zile.

— Dacă s-a întâmplat ceva? Vocea tremură o clipă, apoi se stăpâni. Înţelegeţi, încercă ea să zâmbească, am rămas în casă două-trei zile şi n-am văzut-o nici pe Odette, nici pe… nici pe altcineva, adăugă repede.

Pe cine se mai aştepta să întâlnească şi de ce s-a oprit brusc? E posibil să nu fi auzit de crimă? Se decise să tatoneze terenul.

— Fiica dumneavoastră a rămas probabil în oraş din cauza morţii domnului Lyne, zise el urmărindu-i reacţia.

Ea tresări puternic şi păli.

— Moartea domnului Lyne? bâigui. E mort? Tânărul acela?

— A fost asasinat în Hyde Park ieri dimineaţă, o anunţă Tarling.

Clătinându-se, doamna Rider făcu câţiva paşi în spate şi se lăsă într-un fotoliu.

— Asasinat! Asasinat! murmură ea. Dumnezeule! Numai asta nu! Numai asta nu!

Obrazul ei era cenuşiu; tremura din tot trupul această femeie nobilă atât de senină câteva minute mai devreme.

Îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă încetişor. Tarling aşteptă – Îl cunoşteaţi pe Lyne? întrebă după câteva momente.

Ea clătină din cap.

— Aţi auzit vorbindu-se despre el?

Ea ridică ochii.

— Nimic, zise ea indiferentă, decât că era un om nu prea simpatic.

— Scuzaţi-mă că vă întreb însă, vă atinge în vreun fel această întâmplare?

Nu ştia cum să întrebe. Îl mira că fiica acestei femei evident bogate fusese casiera lui Lyne. Ar fi vrut să ştie dacă doamna ştia că fiica îi fusese concediată şi din cauza asta era îngrijorată. Conversaţia pe care o avusese cu Odette nu-i lăsase impresia că fata putea renunţa la slujbă.

Fata îi vorbise despre o nouă angajare, nu părea nestrâmtorată.

— E necesar ca fiica dumneavoastră să-şi câştige existenţa? întrebă brusc.

Ea îşi coborî privirea.

— E dorinţa el, răspunse aproape şoptit. Nu se înţelege prea bine cu oamenii de aici, completă precipitat.

După o scurtă tăcere, Tarling se pregăti de plecare.

— Sper să nu vă fi supărat cu întrebările mele. Probabil vă întrebaţi de ce am venit. Vă voi mărturisi deschis că anchetez asasinarea lui Lyne şi speram ca fiica dumneavoastră şi cei care l-au cunoscut să-mi poată furniza date interesante.

— Un detectiv? întrebă ea şi el putea jura că i-a citit în ochi o sclipire de spaimă.

— Un fel de detectiv, râse el. Dar nu-i nimic înfricoşător la mijloc, doamnă.

Ea îl însoţi până la uşă şi îl urmări dispărând pe alee, apoi se întoarse în salon şi, în picioare, rezemată de şemineul de marmură, plângea.

Jack Tarling părăsi Hertfordul mai perplex ca înainte. Şoferul îl aştepta şi Tarling se străduia să-l tragă de limbă.

Doamna Rider trăia la Hertford de patru ani şi era foarte respectată. Şoferul o cunoştea pe domnişoara? Oh, da, o văzuse o dată sau de două ori, dar „ea nu vine prea des pe-aici”, explică şoferul, „Lumea vorbeşte că nu se prea înţelege cu tatăl ei”.

— Tatăl ei? N-am ştiut că are şi un tată.

— Ba da, are. Nu vine prea des şi de obicei soseşte cu ultimul tren din Londra. Până acasă mergea cu maşina lui. Personal nu-l cunoştea, dar auzise că e un om agreabil cu multe relaţii în oraş.

Tarling telefonă asistentului şi Whiteside îl aşteptă la gară.

— Ceva noutăţi?

— Da, domnule, există o nouă pistă. Urcaţi şi vă povestesc pe drum.

— Bine, povesteşte.

— Am obţinut nişte amănunte de la servitorul lui Lyne. Se pare că valetul a cercetat lucrurile stăpânului la cererea poliţiei şi a descoperit o telegramă. O să v-o arăt cum ajungem la Scotland Yard. Cred că ne va pune pe urmele criminalului.

La pomenirea telegramei, Tarling scoase maşinal din buzunar telegrama pe care i-o dăduse doamna Rider. O citi încă o dată.

— Curios, domnule. Inspectorul Whiteside se uitase cu coada ochiului.

— Ce-i curios?

— Am observat semnătura, Odette, nu-i aşa?

— Da. De ce? Ce-i aşa de extraordinar?

— Ei bine, domnule, printr-o coincidenţă curioasă telegrama găsită în biroul lui Lyne şi care-i dădea întâlnire într-un apartament din Edgvvare Road, era semnată tot Odette şi – adaugă stupefiat şi cu un aer de triumf în acelaşi timp – a fost expediată exact la aceeaşi oră!

Examinarea telegramei la Scotland Yard nu mai lăsă nici o îndoială. Un mesaj urgent fu trimis la poşta centrală şi după două ore telegramele originale se aflau la dispoziţia detectivului. Erau scrise de aceeaşi mână. Prima o anunţa pe mama sa că nu poate veni, cealaltă, către Lyne, suna aşa: „Puteţi să veniţi să mă vedeţi la mine astă seară la ora unsprezece? Odette Rider”.

Noutăţile îi strânseră inima. Era imposibil, cu totul imposibil, îşi repeta el, ca această fată să-l fi ucis pe Lyne. Dar dacă a făcut-o, totuşi? Unde s-au întâlnit? S-au plimbat cu maşina şi ea l-a ucis când au ajuns în parc? Dar de ce era el în papuci de pâslă? De ce era fără veston şi înfăşurat cu cămaşa de noapte?

Cu cât se gândea mai mult cu atât era mai deconcertat. Era de-a dreptul deprimat când ceru mandatul de percheziţie.

Însoţit de Whiteside se îndreptă spre Edgware Road. Se legitimă şi ceru proprietarului un şperaclu. Îi veni în minte ultima dată când fusese în acest apartament şi simţi o milă adâncă pentru fată. Deschise uşa, pătrunseră în hol întinse o mână şi aprinse lumina.

Holul era ca de-obicei, nimic neobişnuit. Numai mirosul de stătut şi de mucegai al caselor închise mai multe zile.

Dar mai era ceva.

Tarlins adulmecă şi Whiteside îl imită. Se simţea un miros uşor de ars asemănător celui lăsat de pulbere. Intră în mica sufragerie. Totul era în ordine.

— Iată ceva ciudat, făcu Whiteside arătându-i pe bufet un vas plin pe jumătate cu flori de junquilla. Două sau trei zăceau veştede lângă vas.

— Hm! făcu Tarling. Nu-mi place deloc treaba asta.

Se întoarse în hol şi împinse o uşă întredeschisă. Aprinse lumina şi descoperi că se află în camera fetei. Se opri şi-şi plimbă privirea de jur împrejur. În afara unei comode în dezordine totul părea la locul lui. În faţa dulapului se afla o grămăjoară de haine aruncate unele peste altele. Cineva se grăbise. De altfel pe pat era o valijoară pe jumătate umplută, abandonată, semn că graba fusese, într-adevăr, mare.

Tarling făcu câţiva paşi în încăpere. Nici orb să fi fost nu putea să-i scape cea mai convingătoare dintre probe. Covorul, de culoarea biscuitului, acoperea podeaua până la perete. În faţa şemineului se lăţea o pată mare, întunecată, neregulată.

Faţa lui Tarling se lungi.

— Aici a fost ucis Lyne.

— Priviţi aici! strigă Whiteside foarte excitat, arătând comoda.

Tarling trase dintr-un sertar o îmbrăcăminte care se dovedi a fi o cămaşă de noapte de mătase cu două şiruri de miosotis pe mânecă. Identică întru totul celei descoperite

pe pieptul lui Lyne. Şi încă ceva. Pe albul comodei ne distingea amprenta unui police însângerat!

Tarling se întoarse spre asistentul său cu o figură împietrită.

— Whiteside, spuse calm. Procură un mandat de arestare contra Odettei Rider pentru crimă premeditată. Telegrafiază la toate gările semnalmentele fetei şi organizează arestarea ei.

Fără alte cuvinte ieşi din apartament şi se îndreptă spre casă pe jos.

Capitolul VIII.

ÎN CARE SAM STAY E REDUS LA TĂCERE.

Se afla în Londra un răufăcător supravegheat zi şi noapte. Sam Stay a avut adesea detectivi pe urmele sale, dar pentru prima dată în viaţă hoţul nu se arăta nici deconcertat nici plictisit de această insistenţă.

Moartea lui Thornton Lyne a fost lovitura cea mai grea din viaţa lui şi de-acum înainte îi era totuna ce se întâmplă cu el. Acest răufăcător cu faţa lungă şi melancolică, atât de ridată, de boţită, de zbârcită că ai fi zis că ai de-a face cu un moşneag, îl iubise pe Lyne mai presus decât orice pe lume. Lyne era pentru el un soi de creatură divină. Avea daruri şi calităţi pe care numai Sam i le recunoştea. În ochii lui Sam, Lyne nu era în stare de nici cel mai mic rău. Reprezenta tot ce era mai bun în om.

Lyne era mort! Mort, mort, mort. Fiecare pas îi striga în faţă acest cuvânt înfricoşător, incredibil.

Şi cine era de vină? Cine, prin trădare, a fost capabil să reteze viaţa acestei flori? Scrâşni din dinţi: Odette Rider! Îşi amintea nu doar numele, ci şi răul pe care ea îl făcuse binefăcătorului ei. Rememoră convorbirea cu Lyne din ziua în care ieşise din spital, planurile pe care şi le făcuseră.

Sam nu putea şti că eroul lui minţea, că amorul său propriu rănit inventa ofense niciodată comise. Tot ce ştia era că din cauza urii pe care o nutrea justificat faţă de fată, Lyne murise.

Mergea la întâmplare fără să-i pese de detectivul care-i urmărea. Ajuns în Piccadilly se simţi prins uşor de braţ.

Se întoarse şi recunoscu o veche cunoştinţă. Buzele i se strâmbară ameninţător.

— E-n regulă, Sam, zise detectivul zâmbând. Nu-ţi fie teamă, nu-ţi fac nici un rău. Aş vrea doar să ţi pun câteva întrebări.

— Asta faceţi tot timpul, îmi puneţi întrebări, zi şi noapte de când… de când s-a întâmplat, aruncă el.

Cu toate acestea se îmblânzi şi se lăsă dus spre o bancă în Hyde Park.

— Uite despre ce e vorba, Sam, zise poliţistul. N-avem nimic cu tine însă s-ar putea să ne fii de folos. Tu îl cunoşteai pe domnul Lyne. A fost foarte bun cu tine.

— Ajunge, gata, pricepi? strigă Sam sălbatic. Nu vreau să vorbesc despre asta! Nu vreau nici măcar să mă gândesc, clar? Era cel mai grozav tip din lume! Dumnezeu să-l binecuvânteze! Doamne, Dumnezeule! se lamentă el şi, spre surpriza detectivului, îşi înfundă faţa în mâini.

— Sigur, Sam. Ştiu că era un tip grozav, dar nu avea mari duşmani? Ţie ar fi putut să-ţi mărturisească ceea ce n-ar fi spus niciodată altcuiva.

Sam, cu ochii înroşiţi, îl privi bănuitor.

— O să am neplăceri dacă vorbesc, nu? întrebă el.

— Nu, nicidecum, îl asigură poliţistul. Hai, fii băiat bun şi spune-mi tot ce ştii! Dacă o să ai necazuri vreodată, te vom putea ajuta, înţelegi? Îl ura cineva?

Sam încuviinţă.

— Era o femeie? întrebă mai departe indiferent.

— Da, îl asigură Sam. O femeie blestemată! Şi câte a făcut pentru ea domnul Lyne! Era fără un sfanţ; muritoare de foame. El a scos-o din mocirlă, i-a dat o slujbă şi ea nu făcea decât să scornească minciuni pe seama lui!

Şi Sam se apucă s-o blesteme şi s-o înjure cu o violenţă care-l stupefie pe poliţist.

— Asta-i femeia, Slade, îi spuse Sam, familiar. Nu merită să mai facă umbră pământului…

Vocea i se frânse.

— Îi ştii cumva numele? întrebă Slade.

Sam îi aruncă o nouă privire bănuitoare.

— Ba bine că nu! Lasă-mă. În pace! Îi fac eu de petrecanie! N-avea grijă!

— N-ai avea decât neplăceri, Sam. Spune-mi cum o cheamă. Cu „R”?

— De unde să ştiu? se răsti Sam. Nu ştiu pe litere. O cheamă Odette.

— Rider?

— Da, ea e. Era casieră la magazinele Lyne.

— Calmează-te şi povesteşte-mi tot ce ţi-a spus Lyne despre ea, bine?

Sam Stay îl privi lung, apoi faţa i se înroşi tot mai puternic.

— Dacă aş da de ea! murmură el. Dacă aş putea-o băga la răcoare!

Până acum nu-i trecuse prin cap că ar putea să fie închisă. Era o idee minunată! Buzele i se destinseră şi-i aruncă poliţistului o privire bizară.

— Foarte bine, domnule. Voi povesti totul şefului dumitale. Nu-ţi mai spun o vorbă.

— Perfect, Sam, răspunse poliţistul înţelegător. Poţi să povesteşti domnului Tarling sau domnului Whiteside şi vei fi răsplătit.

Poliţistul chemă un taximetru şi se îndreptară nu spre Scotland Yard, ci spre biroul lui Tarling, în Bond Street. Acolo era aşteptat.

Hoţul intră în încăpere, îl salută, dar refuză să şadă. Tâmplele îl zvâcneau, urechile îi vâjâiau puternic sub privirea gravă a unui om pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Ei bine, Stay, zise Whiteside, pe care Sam îl recunoscu. Am vrea să aflăm ce ştii despre crimă.

Stay strânse buzele fără să răspundă.

— Şezi, îl invită Tarling şi el se supuse. Aşadar, băiete, continuă cu o voce calmă, se pare că ai fost prieten bun cu domnul Lyne.

Sam încuviinţă.

— A fost bun cu tine, nu-i aţa?

— Bun! trase adânc aer în piept. Mi-aş fi dat sufletul pentru a-l scăpa de cea mai mică suferinţă, domnule! Ăsta-i adevărul să mor dacă vă mint! Era un sfânt! Dacă îmi pică femeia aia pe mână, o sugrum! O omor! Nu mă las până n-o fac bucăţi-bucăţele!

Vocea era tot mai stridentă, îi apăru spumă la colţul gurii şi faţa îi era schimonosită de ură.

— Îl fura de ani de zile! El a protejat-o şi ea scornea minciuni! Ea…

Vocea i se sparse într-un ţipăt, făcu un pas cu pumnii albiţi de strânsoare.

Tarling se ridică repede. Cunoştea simptomele. Sam se prăbuşi ca un buştean şi rămase înţepenit pe podea cu faţa în jos.

Tarling îl întoarse cu faţa în sus şi îi examina globul ocular.

— Epilepsie sau ceva şi mai rău, conchise el. Povestea asta l-a scos din minţi. Cheamă o salvare, Whiteside!

— Să nu aduc un pic de apă?

— Nu, nu-şi va recăpăta conştiinţa câteva ore bune. Dacă şi-o va recăpăta. Dacă Sam Stay ştie ceva despre Odette Rider, probabil va duce taina cu el în mormânt.

În fundul inimii, Tarling nu era prea supărat la gândul că gura acestui om ar putea rămâne pecetluită.

Capitolul IX.
UNDE SE VORBEŞTE DESPRE FLORI DE JUNQUILLA.

Unde putea fi Odette Rider? Era o problemă de deslegat. Parcă ar fi înghiţit-o pământul. Toate posturile de poliţie aveau semnalmentele ei, toate vapoarele care plecau erau verificate, se făceau anchete în toate direcţiile, iar casa din Hertford era supravegheată zi şi noapte.

Tarling obţinu reluarea anchetei, fiindcă, oricare ar fi fost sentimentele sale faţă de Odette, trebuia să-şi facă datoria faţă de stat şi era mai bine să nu fie amestecat alt anchetator care să descopere împotriva cui se îndreptau, deocamdată, bănuielile.

Însoţit de Whiteside examină din nou apartamentul în care covorul îmbibat de sânge denunţa clar crima. Amprentele digitale de pe comodă fuseseră fotografiate şi erau deja comparate cu cele ale fetei.

Carrymore Mansions, unde locuia Odette, era, cum am mai spus-o, un imobil cu apartamente de închiriat şi cu magazine la parter. Intrarea se afla între două magazine iar nişte trepte duceau la subsol. Acolo se aflau şase apartamente cu ferestrele spre nişte pasaje înguste. Centrul subsolului era ocupat de un fel de pivniţă cu despărţituri, fiecare locatar având repartizată o boxă pentru lucruri ieşite din uz. Tarling descoperi că se putea trece prin coridor până la o curte interioară. O altă uşă dădea în stradă, astfel încât locatarii puteau să-şi primească pe aici cărbunii şi obiectele mai grele. În strada din spatele imobilului erau nişte grajduri vechi transformate de o companie de taximetre în garaje.

Dacă crima fusese comisă în apartament, pe această cale fusese transportat cadavrul. Aici, o maşină nu atrăgea atenţia. O anchetă printre şoferii de taxi, dintre care unii locuiau deasupra garajelor, dovedi că maşina fusese văzută în curte în noaptea crimei, fapt neglijat de anchetele preliminare. Maşina era un Daimler galben cu capotă, ca şi maşina lui Lyne găsită nu departe de cadavru. Capota era ridicată în noaptea cu pricina; nimeni n-o văzuse venind sau plecând. Interogat, proprietarul declară că nimeni n-a intrat pe poarta principală între 10 şi 10 şi jumătate, dar era posibil să fi intrat între zece şi jumătate şi unsprezece fără un sfert când se afla în „birou” (o chichineaţă sub scări) să-şi schimbe livreaua. Poarta se închidea cu cheia la ora unsprezece. Locatarii aveau cheile lor şi el nu ştia ce se

petrecea după această oră. Admise că era posibil să fi plecat acasă puţin înainte de unsprezece, dar nu putea jura.

— Pe scurt, zice Whiteside mai târziu, declaraţia sa nu ne duce nicăieri, fiindcă exact la ora critică era posibil să nu fi fost în post.

Tarling cercetase cu grijă coridorul dar nu descoperise nici o urmă de sânge. Nici nu se aşteptase să găsească fiindcă dacă crima fusese comisă în apartament şi rana acoperită cu batistele şi cu cămaşa de noapte, sângele nu mai putea curge.

— De un lucru sunt sigur. Dacă Odette a comis această crimă n-o putea face fără un complice. Ea nu putea transporta singură cadavrul în maşină şi apoi, în parc, de la maşină până la locul unde a fost găsit.

— Florile de junquilla mă intrigă, declară Whiteside. De ce fuseseră puse aceste flori pe pieptul mortului? De ce, dacă l-a omorât aici, s-a mai obosit să-i mai aducă acest omagiu?

Tarling clătină clin cap. Erau mai aproape decât credeau de dezlegarea acestui mister.

După inspectarea apartamentului se îndreptară cu maşina spre Hyde Park spre locul unde fusese descoperit Lyne. Era pe marginea unei alei pietruite. Whiteside îi descrise poziţia corpului. Tarling privi în jur atent. Deodată lăsă să-i scape o exclamaţie de surpriză.

— Ia te uită! zise el arătând spre un strat cu flori.

Whiteside privi şi el, mirat, apoi râse.

— Curios. Se pare că această crimă e plină de flori de junquilla!

Stratul spre care se îndreptară era acoperit de narcise galbene unduind în bătaia vântului de primăvară.

— Hm! făcu Tarling. Te pricepi la soiurile de narcise, Whiteside.

Whiteside râse din nou.

— Pentru mine toate narcisele sunt la fel. Presupun că există diferenţe, nu?

— Da. Acestea se numesc „pinteni da aur”, o varietate foarte răspândită în Anglia. Cele care se aflau la domnişoara Rider pe comodă erau varietatea „imperială”.

— Da, şi?

— Ei bine, narcisele care au fost găsite pe pieptul lui Lyne eraţi „pinteni de aur”.

Îngenunche şi examină pământul cu grijă.

— Iată! zise, arătându-i lui Whiteside vreo duzină de tije tăiate. De aici au fost culese, pot să jur… Cineva s-a aplecat şi-a smuls un pumn de flori deodată.

Whiteside avu un aer îndoit.

— Şi puştii fură flori.

— Da, dar le culeg una câte una, de ici de colo ca să nu fie prinşi de grădinari.

— Aşadar, crezi…

— Cred că cine l-a omorât pe Lyne a găsit de cuviinţă, dintr-un motiv sau altul, să-l împodobească aşa cum am văzut, iar florile au fost culese de aici.

— Nu sunt din apartamentul fetei?

— Nu, cu siguranţă. Eram sigur de asta încă de când am văzut florile la Scotland Yard.

Whiteside se scărpină pe nas, perplex.

— Cu cât avansăm, cu atât înţeleg mai puţin. Uite un om bogat care, aparent, nu are duşmani serioşi, găsit asasinat în Hyde Park cu o cămaşă de damă în jurul pieptului, cu papuci de pâslă în picioare, o inscripţie chinezească în buzunar şi, ca să încurce poliţia, un buchet de junquilla pe mâinile împreunate. E un gest de femeie, domnule, adăugă brusc.

Tarling tresări.

— Cum adică?

— Numai o femeie poate aşeza flori pe pieptul unui bărbat, răspunse Whiteside calm. Acele junquilla sunt semne de milă, de compasiune şi poate de remuşcare.

Un surâs lumină figura lui Tarling.

— Dragul meu Whiteside, devii sentimental! Uite pe cineva cu care ne întâlnim peste tot… E Milburgh, nu-i aşa?

Milburgh se oprise la vederea detectivului şi părea gata să se furişeze fără a fi observat. Însă Tarling îl văzu, aşa că Milburgh înaintă cu paşii lui mărunţi şi bizari, cu un surâs îngheţat pe figură iar în ochi aceeaşi privire încolţită.

— Bună ziua, domnilor, zise el cu un gest exagerat de larg. Aţi mai descoperit ceva nou?

— Oricum, nu mă aşteptam să vă descopăr pe dumneavoastră aici! surâse Tarling. Îmi închipuiam că aveţi mult de lucru la magazin.

Milburgh luă un aer încurcat.

— Locul acesta mă fascinează, zise cu o voce strangulată. Nu pot sta departe.

Coborî ochii sub privirea pătrunzătoare a lui Tarling apoi întrebă din nou:

— Aveţi noutăţi?

— Eu ar trebui să vă întreb, zise Tarling rar.

Celălalt ridică ochii.

— Vă referiţi la domnişoara Rider? Nu, domnule, nimic n-a fost descoperit împotriva ei şi nu reuşesc să-i aflu noua adresă în ciuda eforturilor depuse. Este îngrijorător.

Vocea lui avea un accent nou. Tarling îşi aminti că atunci când Lyne o acuzase pe Odette în prezenţa lui Milburgh acesta negase foarte prompt această posibilitate. Acum atitudinea lui era ostilă, de o manieră nedefinită, dar suficient de marcată ca Tarling s-o observe.

— Credeţi că domnişoara avea vreun motiv să fugă?

Milburgh ridică din umeri.

— În lumea de astăzi eşti adesea decepţionat de cei în care ai avut toată încrederea, zise el onctuos.

— Cu alte cuvinte, bănuiţi că a furat?

Milburgh ridică mâinile în lături.

— Nu spun asta. N-aş vrea să o acuz de o asemenea trădare şi refuz să formulez o acuzaţie înainte de încheierea anchetei. Însă, fără îndoială, adăugă prudent,

domnişoara a avut pe mâini sume uriaşe şi se afla într-un post în care putea fura fără ca eu sau sărmanul domn Lyne să ne fi dat seama. Bineînţeles, ce spun acum e strict confidenţial.

— Aveţi idee unde poate fi?

Milburgh negă.

— Poate… ezită, privindu-l pe Tarling în ochi.

— Da, făcu acesta nerăbdător.

— E o simplă supoziţie, evident, însă ar fi putut fugi în străinătate. Nu-i decât o presupunere, dar ştiu că vorbea perfect franceza şi a mai fost pe continent.

Tarling îşi mângâie gânditor bărbia.

— Pe continent, şopti el, Ei bine, dacă-i aşa voi căuta pe continent, căci dacă este ceva sigur, e că ţin neapărat s-o găsesc.

Apoi, făcându-i semn lui Whiteside, se întoarse pe călcâie şi-l părăsi pe umilul Milburgh care îl privea fix îndepărtându-se.

Capitolul X.

FEMEIA DE LA ASHFORD.

Tarling se întoarse acasă perplex şi descurajat. Ling Chu, servitorul lui chinez, cunoştea aceste simptome de nesiguranţă, însă descoperea şi ceva nou în atitudinea stăpânului său, un fel de iritare, o nelinişte pe care n-o remarcase niciodată până acum la „Vânătorul de oameni”.

Chinezul pregăti în tăcere ceaiul şi nu făcu nici o aluzie la tragedie. Aşează măsuţa alături de divan şi se retrase.

— Ling Chu, îl opri Tarling, îţi aminteşti de „hongul” pe care-l lăsau în urma lor „Inimile uşoare” când comiteau vreo crimă?

— Da, stăpâne. Îmi amintesc foarte bine, răspunse Ling Chu calm. Era o propoziţie scrisă pe hârtie roşie. Se puteau cumpăra şi de la magazin ca amintire.

— Mulţi le cumpărau, într-adevăr. Semnul „Inimilor uşoare” a fost găsit şi în buzunarul omului asasinat.

Ling Chu îl privi în ochi fără să clipească.

— Stăpâne, omul acela cu faţă albă n-ar fi putut să aducă chiar el semnul din Shangai? Era turist şi turiştii cumpără tot felul de lucruri absurde.

— Posibil, răspunse Tarling. M-am gândit şi eu la asta. Totuşi, de ce să fi purtat semnul cu el în noaptea asasinării sale?

— Stăpâne, de ce credeţi că a fost asasinat?

Tarling zâmbi.

— Vrei să spui că întrebarea mea e la fel de fără răspuns, deocamdată, ca şi a ta. Bine, poţi pleca Ling Chu.

Pentru moment, grija cea mai mare era s-o descopere pe Odette. Răsuci problema pe toate feţele, descurajat de improbabilitatea soluţiilor la care ajungea. De ce acceptase Odette Rider un post modest la magazin, când mama sa trăia în lux la Hertford? Cine era tatăl ei… acest tată misterios care apărea şi dispărea în împrejurări suspecte? Ce ştia despre toată povestea Sam Stay? Ura acestui om pentru fată era ciudată, la simpla rostire a numelui ei revărsase puhoaie de venin:

Tarling întinse mâna să ia ceaşca de ceai, când Ling Chu intră în cameră.

— Omul treaz e aici, zise el. Aceste cuvinte îl anunţau pe Whiteside care aducea cu el ceva din vitalitatea care i-a atras porecla chinezului.

— Ei bine, Tarling, zise inspectorul scoţându-şi carnetul. Mă tem că cercetările mele în legătură cu domnişoara Rider nu sunt prea fructuoase. Totuşi, se pare că mai multe tinere au plecat spre continent în ultimele zile.

— Şi niciuna nu corespunde cu descrierea Odettei Rider? întrebă Tarling decepţionat.

Asistentul clătină din cap. În ciuda eşecului aparent, era clar că descoperise, totuşi, ceva de vreme ce nu era prea supărat de insuccesul mărturisit.

— Ai descoperit ceva? sugeră Tarling.

Whiteside făcu un semn afirmativ.

— Da, am auzit o poveste curioasă. Vorbeam cu controlorii de bilete pentru a încerca să aflu ceva – am şi o fotografie a fetei într-un grup de lucrătoare de la magazin. În timp ce vorbeam cu unul dintre controlori, a venit un inspector de la Ashford, anunţând că expresul continental a avut un accident. În noaptea crimei.

— Da, parcă am auzit ceva, dar aveam altele pe cap. Ce s-a întâmplat?

— O camionetă cu bagaje care era pe peron a alunecat între două vagoane şi unul dintre ele a deraiat. Singurul călător accidentat a fost o oarecare domnişoară Stevens. A făcut o comoţie cerebrală şi a fost dusă la spitalul Cottage. Fiica inspectorului feroviar e asistentă medicală la acest spital. Ea a povestit că, înainte de a-şi reveni, domnişoara pomenea numele lui Lyne şi al lui Milburgh!

Tarling asculta tot mai tulburat.

— N-am putut obţine alte lămuriri decât că se pare că nu-i simpatiza pe cei doi pe care-i striga delirând.

Tarling se ridică şi se îmbrăcă înainte ca inspectorul să apuce să-şi pună carnetul în buzunar. Sună. Apăru Ling Chu. Îi dădu un ordin în chineză.

— Plecaţi la Ashford? Mă aşteptam să mergeţi acolo. Aţi dori să vă însoţesc?

— Nu, mulţumesc, voi merge singur. Cred că această domnişoară Stevens e martorul care ne lipseşte pentru a face lumină în evenimentele nopţii fatale.

Abia peste o oră prinse un tren spre Ashford. Cine o fi această domnişoară Stevens? Când ajunse la Ashford, în fine, găsi cu greu o maşină, ploua cu găleata şi nu avea nici pelerină nici umbrelă.

Directoarea spitalului îl anunţă că domnişoara Stevens e încă internată. Tarling răsuflă uşurat.

Se îndreptară spre salon, pe un coridor lung.

— Am dus-o într-o rezervă pentru cazul în care ar fi fost necesară o operaţie, zise directoarea deschizând uşa.

Tarling intră. În patul din faţa lui se afla o tânără care îl privi fix. El se opri ca fulgerat: domnişoara Stevens era Odette Rider.

Capitolul XI

„THORNTON LYNE A MURIT”

Câteva secunde se priviră în tăcere. Apoi Tarling se îndreptă spre pat, luă un scaun, se aşeză, fără s-o scape din ochi.

Odette Rider! Femeia pe care o căuta toată poliţia Angliei, contra căreia se emisese un mandat de arestare pentru crimă premeditată… se afla aici, într-un mic spital de provincie! O îndoială îl clătină. Dacă n-ar fi fost amestecat în afacerea asta, dacă ar fi fost un simplu spectator pentru care fata n-ar fi avut nici o importanţă, ar fi spus că, desigur, se ascunde şi că locul era destul de bine ales. În plus purta şi un nume fals: – ce putea fi mai suspect!

Ochii fetei îl fixau în continuare. Citi fără greutate o spaimă care-i făcea rău. Înţelese atunci că intrase în această poveste nu atât pentru a descoperi ucigaşul lui Lyne, cât pentru a dovedi că această fată e nevinovată.

— Domnule Tarling, zise ea cu voce tremurată. Nu… nu mă aşteptam să vă văd.

Era un început stângaci şi prefăcut fiindcă de la accident nu făcea altceva decât să se întrebe ce va spune omul acesta, ce va face, ce bănuieli va avea.

— Vă cred, răspunse Tarling blând. Am fost şocat să aflu că aţi suferit o comoţie teribilă, domnişoară.

Ea scutură din cap cu un zâmbet uşor pe buze.

— N-a fost chiar aşa de grav, zise ea. Evident, a fost cumplit la început dar… De ce aţi venit?

Ea lăsă să-i scape întrebarea, sătulă să mai continue comedia unei conversaţii politicoase.

După o scurtă tăcere, Tarling răspunse.

— Am vrut să vă întâlnesc.

Spaima din ochii fetei reapăru.

— Ei bine… ezită, apoi încheie curajoasă: M-aţi găsit!

Tarling coborî capul.

— Şi acum că m-aţi găsit, ce doriţi de la mine?

Ea aştepta răspunsul cu o încordare vizibilă.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, spuse Tarling scoţându-şi carnetul şi aşezându-l pe genunchi.

— Nu sunt sigură că vă pot răspunde. Însă nu văd nici un motiv pentru care nu m-aţi putea întreba, adăugă calm.

Atitudinea ei era surprinzătoare. S-ar fi aşteptat s-o vadă cuprinsă de panică, în lacrimi, devenind incoerentă, indignată sau stupefiată. Oricare dintre aceste manifestări i-ar fi probat fie inocenţa, fie vinovăţia.

— Mai întâi, de ce vă aflaţi aici sub numele de Stevens?

Ea reflectă un moment.

— E o întrebare la care nu pot răspunde.

— N-aş insista, domnişoară, dacă n-aş şti că se leagă de alte acţiuni ale dumneavoastră, la fel de bizare.

Tânăra roşi.

— De ce aţi părăsit Londra fără să-i anunţaţi pe prieteni ori pe mama dumneavoastră?

Ea ridică brusc capul.

— Aţi văzut-o pe mama? întrebă neliniştită.

— Am văzut-o şi am văzut şi telegrama pe care i-aţi trimis-o. N-aveţi de gând să mă lăsaţi să vă ajut? Credeţi-mă, nu din curiozitate vă pun aceste întrebări. E mult mai grav decât bănuiţi. Ar trebui să înţelegeţi că situaţia dumneavoastră este… dificilă.

— N-am nimic de spus, sacadă ea. Dacă credeţi că am…

Se opri brusc.

— Spuneţi până la capăt. Dacă cred că aţi comis crima?

Ea făcu un semn afirmativ.

El îşi puse carnetul în buzunar, apoi se aplecă şi-i luă afectuos mâna.

— Domnişoară, aş vrea să vă ajut, zise grav. Şi aş putea s-o fac mai uşor dacă aţi fi sinceră cu mine. Vă asigur că nu cred că sunteţi vinovată de acest act. În ciuda tuturor

aparenţelor care vă sunt potrivnice, sunt sigur că sunteţi în măsură să vă disculpaţi.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Îşi muşcă buza şi se stăpâni.

— E drăguţ ce-mi spuneţi, domnule Tarling, şi apreciez bunătatea dumneavoastră. Dar nu pot spune nimic, nu pot, nu pot! Îi strânse pumnul cu vehemenţă. El crezu c-o să izbucnească în plâns, dar iarăşi îşi reveni.

— Vă veţi face o impresie proastă despre mine şi nu ştiţi cât îmi e de dezagreabil acest lucru, cât de mult mă întristează. Vreau să ştiţi că sunt nevinovată, dar şi că nu voi face nimic pentru a-mi dovedi nevinovăţia.

— Sunteţi nebună! o întrerupse el brutal. Nebună de legat! Trebuie să faceţi ceva, mă auziţi? E absolut obligatoriu.

Ea scutură din cap şi-i strânse uşor degetele.

— Nu pot, zise simplu, într-adevăr nu pot.

Tarling îşi îndepărtă scaunul de pat. Îi venea să urle de descurajare. Măcar de i-ar da o indicaţie, să-l pună pe pista cea bună! Măcar dacă ar protesta! Îşi simţea inima strânsă.

— Să presupunem că sunteţi acuzată de acest act. Vreţi să spuneţi că nu veţi încerca în nici un fel să vă apăraţi?

— Exact asta am spus.

— Dumnezeule! Nu vă daţi seama ce vorbiţi! Eşti nebună, Odette, complet nebună!

Ea surâse uşor de felul în care i se adresase inconştient.

— Nu sunt nebună deloc. Sunt în toate minţile.

Îl privi pe gânduri, apoi brusc păli,

— Aveţi… aveţi un mandat contra mea? suflă ea.

El confirmă.

— Şi mă veţi aresta?

— Nu. O să las pe altul s-o facă. Mie-mi ajunge, vreau să mă retrag din istoria asta.

— El v-a trimis aici, zise ea încet.

— El?

— Da, îmi amintesc că trebuia să lucraţi pentru el, să-l ajutaţi.

— Despre cine vorbiţi? întrebă Tarling uluit.

— Despre Thornton Lyne, zise tânăra.

— Thornton Lyne! Nu ştiţi, aşadar, nimic?

— Ce nu ştiu? întrebă fata încruntând sprâncenele.

— Că Lyne e mort şi că sunteţi acuzată de uciderea lui.

Ea îl privi o clipă cu ochii măriţi de surpriză.

— Mort? Mort? Lyne mort! Aţi spus că e mort?

Îl prinse de braţ. Spuneţi-mi că nu-i adevărat! N-a făcut asta! N-a îndrăznit s-o facă!

Căzu şi Tarling abia reuşi s-o prindă în braţe. Leşinase.

Capitolul XII.

REGISTRUL SPITALULUI.

În timp ce o soră se ocupă de fată, Tarling îl interogă pe doctor.

— Nu cred că are mare lucru, zise acesta. De fapt, ar fi putut părăsi spitalul de două-trei zile. Am reţinut-o la cererea ei. Dacă înţeleg bine, aveţi nevoie de ea în cazul Lyne?

— Da, ca martor, zise Tarling evaziv.

Îşi dădu imediat seama că era ridicol – doar autorităţile locale ştiau de mandatul de arestare eliberat pe numele ei. Semnalmentele ei ajunseseră desigur şi la spital. Replica doctorului îi confirmă bănuiala.

— Ca martor? repetă sec. Oh! Nu vreau să-mi bag nasul în secretele poliţiei, însă, oricum, fata e în stare să călătorească.

Asistenta intră în cabinet.

— Domnişoara Rider vrea să vă vadă, domnule, i se adresă lui Tarling.

O găsi mai calmă, dar palidă ca ceara. Era într-un fotoliu, îmbrăcată într-un halat lung. Îi făcu semn detectivului să se apropie şi aşteptă până asistenta închise uşa în urma ei.

— E ridicol că am leşinat, însă veştile au fost prea cumplite şi neaşteptate. N-aţi vrea să-mi povestiţi cum a fost? Vă daţi

seama că n-am citit nici un ziar de când sunt aici. Am auzit o soră vorbind despre o crimă şi despre misterul narciselor… nu cumva?

— Ba da, confirmă Tarling cu inima uşoară, aproape vesel de când ştia că într-adevăr fata e nevinovată. Lyne a fost asasinat în noaptea de 14. Ultima persoană care l-a văzut a fost servitorul, pe la 9 şi jumătate seara. În zori a fost găsit în Hyde Park. Un glonte îi străpunsese inima, iar sângele fusese oprit cu o cămaşă de noapte de damă. Pe piept fusese aşezat un mănunchi de narcise.

— Narcise? Dar cum s-a întâmplat?

— Automobilul său a fost descoperit la vreo sută de metri. A fost uşor de stabilit că crima a fost comisă în altă parte şi că a fost adus cu maşina în parc. Nu avea nici veston, nici haină şi era în papuci de pâslă.

— Dar nu înţeleg nimic! strigă fata deconcertată. Ce vrea să însemne asta? Cine a… Se opri brusc, îşi muşcă buzele, apoi îşi cuprinse faţa în mâini. Oh! E groaznic. Niciodată nu m-am gândit, n-aş fi crezut… Oh! E prea groaznic!

Tarling îi prinse uşor umărul.

— Domnişoară, bănuiţi pe cineva. Nu vreţi să-mi spuneţi pe cine?

— Nu pot spune nimic.

— Dar nu vedeţi că veţi fi bănuită? A fost găsită o telegramă prin care îl chemaţi la dumneavoastră chiar în seara crimei.

— O telegramă de la mine? se miră ea. N-am trimis nici o telegramă.

— Dumnezeu fie lăudat! strigă Tarling.

— Nu înţeleg. S-a trimis o telegramă domnului Lyne chemându-l la mine? A fost la mine?

— Categoric. Crima a fost comisă în apartamentul dumneavoastră.

— Doamne! Imposibil! Oh! nu, nu e cu putinţă!

Pe scurt, el îi povesti ce descoperise. Ştia că e neloial faţă de poliţie – o punea pe fată în posesia dovezilor acumulate

contra ei. I-a vorbit despre cămaşa de noapte.
— E cămaşa mea de noapte, zise ea fără ezitare. Continuaţi, vă rog, domnule.
Îi vorbi despre amprentele de pe comodă.
— Pe pat am găsit o valiză pe jumătate făcută.
Ea avut un gest de disperare.
— Oh! E prea crud. El a făcut-o! El a putut-o face!
— Cine? întrebă Tarling.
O prinse de umeri şi o scutură uşor.
— Cine? Trebuie să-mi spuneţi. E în joc viaţa dumneavoastră. Nu vezi, Odette, că vreau să te ajut? Vreau să te eliberez de această teribilă acuzaţie. Bănuiţi pe cineva şi trebuie să aflu pe cine.
— Nu pot să vă spun. Nu pot să vă spun nimic. Nu ştiam, am crezut… Îl detestam pe Lyne, dar nu i-aş fi făcut nici un rău. E înspăimântător! Trebuie să mă întorc la Londra imediat. Vă rog să mă ajutaţi!
Ea remarcă încurcătura lui.
— Trebuie să mă arestaţi, nu-i aşa? Pentru crimă, nu?
El încuviinţă din cap. Ea îl privi în linişte câteva secunde.
— Voi fi gata într-o jumătate de oră.
Fără un cuvânt detectivul părăsi salonul şi se reîntoarse în cabinetul doctorului care îl aştepta nerăbdător.
— Spuneţi-mi! Mi-aţi îndrugat poveşti că-i căutată ca martor. Am găsit avertismentul de la poliţie. O cheamă Odette Rider şi e acuzată de crimă.
— Aşa e, răspunse Tarling lăsându-se obosit într-un fotoliu. Vă deranjează dacă fumez?
— Deloc! Presupun că o ridicaţi, nu?
Tarling încuviinţă.
— Nu pot pricepe cum a putut, o fată ca ea, să omoare pe cineva, comentă doctorul. Nu pare să aibă forţa necesară pentru aşa ceva. Am citit detalii în ziare. Trebuia să-1 care până la maşină şi apoi în parc… şi fata asta nu-i în stare să ridice nici un copil.
Tarling fu de acord.

— În plus, continuă doctorul, n-are figură de criminal. Nu fiindcă e drăguţă, dar există un gen de frumuseţe care ţine de nobleţea sufletească şi domnişoara Rider face parte din el.

— Sunt întru totul de acord. Sunt sigur că n-a comis crima, dar circumstanţele o acuză.

Telefonul sună. Răspunse doctorul.

— E pentru dumneavoastră. Cred că-i Scotland Yard-ul.

Tarling luă receptorul.

— Aici Whiteside. Domnule Tarling, am găsit revolverul.

— Unde?

— În apartamentul fetei.

Figura lui Tarling se lungi. Însă nu era nimic neaşteptat. Nu se îndoia de faptul că crima fusese comisă în apartamentul fetei şi era firesc ca revolverul să fie găsit pe aproape. Mai degrabă contrariul ar fi fost de mirare

— Unde era?

— În coşul cu rufe. Sub o grămadă de lucruri.

— Ce fel de pistolet e?

— Un Colt automat. A fost folosit. Am găsit şi glontele tras în cămin. Aţi găsit-o pe domnişoara Stevens?

— Da, răspunse Tarling calm. Domnişoara Stevens şi Odette Rider sunt una şi aceeaşi persoană.

— Aţi arestat-o?

— Nu încă. Vreţi să aşteptaţi la trenul de Ashford? Voi pleca într-o jumătate de oră.

Puse jos receptorul şi se întoarse spre doctor.

— S-a găsit arma? întrebă acesta.

— Da. S-a găsit arma.

— Ha! strigă doctorul frecându-şi mâinile. E o afacere urâtă. Îl privi curios pe Tarling. Ce fel de individ era acest Lyne?

Tarling ridică din umeri.

— Nu de cea mai bună calitate, mă tem. Însă şi cei mai ticăloşi indivizi sunt protejaţi de lege şi pedeapsa care-l aşteaptă pe criminal…

— Sau criminală, surâse doctorul.
— Criminal, replică Tarling rece. Pedeapsa nu depinde de caracterul omului asasinat.
Doctorul fumă o vreme în linişte.
— E ciudat să vezi o fată ca ea amestecată într-o crimă. Este extraordinar.
Apăru directoarea.
— Domnişoara Rider e gata, anunţă ea şi Tarling se ridică.
Doctorul se ridică şi el. Luă un registru, îl deschise.
— Trebuie să trec aici externarea.
Întoarse paginile.
— Iat-o. Domnişoara Stevens: comoţie.
Citi ce scria în registru apoi se întoarse spre detectiv.
— Când a fost comisă crima?
— În noaptea de 14.
— În noaptea de 14? La ce oră?
— Ora e nesigură, răspunse Tarling, dornic să încheie discuţia cu acest doctor curios. Puţin după unsprezece.
— Puţin după unsprezece, repetă doctorul. N-a putut avea loc înainte. Când a fost văzut omul pentru ultima dată?
— La nouă şi jumătate, zâmbi Tarling. Vă lansaţi în interogatorii serioase, domnule doctor!
— Nu, nu chiar, zâmbi doctorul. Dar sunt fericit că am proba nevinovăţiei acestei fete.
— Proba nevinovăţiei? Ce vreţi să spuneţi?
— Crima n-a putut fi comisă înainte de ora unsprezece şi Lyne a fost văzut viu la nouă şi jumătate.
— Da, şi?
— Ei bine, trenul a plecat din Charling la ora nouă, iar la zece şi jumătate a fost adusă aici în stare de inconştienţă.
O clipă Tarling rămase încremenit, ca o statuie. Apoi, brusc, luă mâna doctorului şi o strânse cu putere.
— Sunt cele mai bune veşti pe care le-am aflat în viaţa mea, zise el cu voce tremurată.

Capitolul XIII.
DOUĂ ÎMPUŞCĂTURI ÎN NOAPTE.

Drumul spre Londra se imprimă în mintea lui Tarling până la cele mai mici detalii. Fata vorbi puţin şi el se mulţumi să întoarcă pe toate feţele împrejurările fugii Odettei.

Tăcerile lor stabiliseră un soi de camaraderie, o înţelegere plină de simpatie greu de definit. Era îndrăgostit de ea? Fu îngrozit la ideea că i se putea întâmpla o asemenea catastrofă. Dragostea nu intrase niciodată în viaţa lui. Era o eventualitate pe care n-o luase niciodată în considerare. Cunoştea bărbaţi care se îndrăgostiseră fulgerător, tot aşa cum cunoştea bărbaţi care s-au îmbolnăvit de malarie, ori de febră galbenă, fără să se gândească la posibilitatea de a i se întâmpla şi lui aşa ceva. Era timid şi retras; în spatele măştii sale dure avea o lipsă de siguranţă pe care nu i-o bănuiau nici cei mai intimi prieteni.

Aşa că ideea că s-ar putea să fie îndrăgostit de Odette îl tulbura fiindcă, în modestia lui, nu-şi îngăduia să creadă că pasiunea lui ar putea fi altfel decât fără speranţă. Nu putea concepe ca o femeie să-l iubească. Prezenţa ei îl atrăgea şi îl alarma în acelaşi timp, cu toate că avea un mandat de arestare în buzunar. Ştia că nu se va servi de el şi că Scotland Yard-ul nu i-o va ierta, fiindcă, deşi făcea adesea greşeli grave, poliţia nu era încântată să fie făcute publice.

Drumul i se păru prea scurt. Abia când trenul intra în ceaţa uşoară a Londrei, făcu un efort să aducă vorba despre crimă.

— Vă voi duce la hotel şi mâine dimineaţă vă voi ruga să veniţi cu mine la poliţie, să vorbiţi cu şeful.

— Nu sunt arestată? zâmbi ea.

— Nu, nu cred. Mă tem însă că vi se vor pune o grămadă de întrebări care vă vor pune în încurcătură. Ştiţi, domnişoară, acţiunile dumneavoastră au fost extrem de suspecte. Aţi pornit spre continent cu un nume fals şi nu e nici o îndoială că crima s-a comis în apartamentul dumneavoastră.

Ea se crispă.

— Vă rog, să nu vorbim despre asta.

Era penibil pentru Tarling să mai insiste, însă ştia că va fi supusă unui interogatoriu condus de oameni mai puţin interesaţi de sentimentele ei.

— Aş vrea să fiţi sinceră cu mine. Sunt sigur că v-aş putea scoate din încurcătura asta.

— Domnul Lyne mă detesta. Cred că i-am atins punctul cel mai sensibil – bietul om – vanitatea. Aţi văzut ce bandit a trimis la mine pentru a mă acuza de furt.

Tarling încuviinţă.

— L-aţi mai văzut pe Sam Stay?

— Cred că am auzit vorbindu-se despre el. Ştiu că Lyne se interesa de el şi că acest răufăcător îl venera. Domnul Lyne l-a adus odată la magazin ca să-i dea o slujbă, dar el n-a acceptat. Lyne mi-a spus într-o zi că Sam Stay ar face orice pentru el.

— Sam vă crede vinovată de crimă, îi spune Tarling fără menajamente. Lyne i-a povestit tot felul de minciuni despre dumneavoastră, aşa încât cred că Sam era mai periculos chiar decât poliţia – noroc că şi-a pierdut minţile.

Tânăra îl privi mirată.

— E nebun? Sărmanul! Din cauza acestei poveşti îngrozitoare?

Tarling aprobă.

— A fost dus la azil azi dimineaţă în urma unei crize pe care a avut-o în biroul meu. Când şi-a mai revenit s-a văzut că-şi pierduse memoria. Acum, domnişoară, aveţi de gând să fiţi sinceră cu mine?

Ea surâse cu tristeţe.

— Mă tem că nu voi putea. Dacă vreţi să ştiţi de ce mi-am luat un nume fals sau de ce am încercat să fug, nu vă pot răspunde. Am avut un motiv serios. Şi pot avea un motiv şi mai bun ca să fug…

Era să zică „din nou”, dar se opri.

Tarling îşi aşează mâna pe cea a fetei.

— Încă de când v-am vorbit despre crimă am văzut după surpriza şi agitaţia dumneavoastră că nu sunteţi vinovată,

zise grav. Apoi doctorul a descoperit un alibi inatacabil. Însă aveţi aerul să ştiţi cine a comis crima. Aţi vorbit despre un bărbat. Îmi trebuie numele lui.

— Asta n-o să v-o spun niciodată, răspunse simplu.

— Dar nu înţelegeţi că puteţi fi acuzată de complicitate fie înainte, fie după crimă? Nu vă daţi seama ce-ar însemna asta pentru mama dumneavoastră?

Ea strânse ochii ca pentru a alunga o eventualitate penibilă.

— Nu mai vorbiţi despre asta, vă rog, domnule Tarling! Faceţi ce doriţi. Lăsaţi poliţia să mă aresteze, să mă judece sau să mă spânzure, dar nu aşteptaţi să vă spun mai mult fiindcă n-o voi face!

Tarling, descurajat, se ghemui pe locul lui şi nu mai scoase un cuvânt.

Whiteside îl aştepta la gară cu doi oameni. Tarling îl luă de-o parte şi-i explică pe scurt situaţia

— În asemenea împrejurări, încheie el, eu n-aş aresta-o.

Whiteside fu de acord.

— E imposibil să fi comis ea crima. Presupun că mărturia doctorului e solidă.

— Absolut. De altfel mi-a fost confirmată şi de şeful gării Ashford care a notat ora accidentului şi care a ajutat la scoaterea fetei din tren.

— De ce şi-a luat numele de Stevens? Şi de ce a părăsit în grabă Londra?

Tarling făcu un gest de disperare.

— E un lucru pe care tare aş vrea să-l ştiu. Domnişoara refuză să explice. O voi duce la hotel şi mâine o voi conduce la Scotland-Yard. Însă mă îndoiesc că şeful o va putea face să vorbească.

— A fost surprinsă când i-aţi vorbit despre crimă? A menţionat vreun nume?

Tarling ezită, apoi minţi.

— Nu. Era tulburată… dar n-a pomenit nici un nume.

O conduse cu o maşină până la un hotel liniştit, ales de ei. Ceaţa se îndesase şi nu le fu prea uşor să ajungă. La hotel aşteptă până o văzu instalată confortabil.

— Nu ştiu cum să vă răsplătesc pentru bunătatea dumneavoastră, zise ea. Dacă v-aş putea face sarcina mai uşoară, aş face-o, adăugă cu o crispare de durere. Încă nu pot înţelege ce se petrece. Totul mi se pare un vis urât. Aş vrea să uit!

— Ce aţi vrea să uitaţi? întrebă Tarling.

— Nu mă întrebaţi! Vă rog, nu mă mai întrebaţi!

Tarling coborî scările îngrijorat. Lăsase taxiul la intrare şi spre marea sa surpriză văzu că acesta dispăruse. Îl întrebă pe portar ce s-a întâmplat, fiindcă nici nu plătise cursa.

— Taxiul dumneavoastră, domnule? Nu l-am văzut plecând. Mă duc să mă interesez.

Unul dintre oamenii hotelului, care era în stradă, povesti o istorie ciudată. Un bărbat apăruse din ceaţă, plăti cursa şi eliberă şoferul. Martorul nu i-a văzut faţa. Tot ce-a văzut a fost că individul o luase în direcţia opusă celei în care plecase maşina. Tarling încruntă sprâncenele.

— Curios. Puteţi chema altă maşină?

— Mă tem că va fi greu. Vedeţi ce ceaţă e! Mereu e în zona asta.

Tarling reteză dizertaţia meteorologică, îşi încheie haina şi se îndreptă spre staţia de metrou cea mai apropiată.

Hotelul se afla pe o stradă liniştită care la ora aceasta era pustie iar ceaţa o făcea să pară şi mai părăsită.

Tarling nu cunoştea prea bine Londra. În ciuda ceţii distingea halourile vagi ale felinarelor şi dibuia, totuşi, direcţia. La un moment dat auzi paşi în urma lui. Era un zgomot uşor. Se întoarse brusc. Instinctiv ridică mâinile şi făcu un pas în lături. Ceva îl atinse şi căzu cu o bufnitură pe trotuar. „Un sac cu nisip” îşi zise, aruncându-se spre duşman. Adversarul sări înapoi. Se auzi o detunătură asurzitoare şi Tarling, care-l prinsese pe inamic de gât, slăbi un pic strânsoarea. Detectivul mai mult simţi decât văzu un

pistolet îndreptat spre el. Puse în practică una dintre lecţiile profesorului său japonez. Se auzi o nouă împuşcătură. Tarling îl lovi cu piciorul, însă, până să pregătească o nouă lovitură, individul dispăruse. Mai apucase să-i vadă doar faţa palidă şi răzbunătoare. I se păru că ştie cu cine are de-a face.

Ceaţa îl împiedica s-o ia pe urmele agresorului. Auzi din nou paşi – dar nu era decât agentul de poliţie atras de împuşcături. Nu se întâlnise cu nimeni.

— Probabil că a luat-o în altă direcţie, zise Tarling scrutând ceaţa.

Agentul de poliţie încerca să descopere vreo urmă folosindu-şi lanterna.

— Nimic, domnule, zise, în sfârşit, decât această bucăţică de hârtie roşie.

Tarling o luă şi se apropie de un felinar. Era un mic dreptunghi de carton roşu pe care se aflau patru caractere chinezeşti: „El a atras nenorocirea asupra capului său.”

Acelaşi cartonaş, aceeaşi inscripţie.

Capitolul XIV.

O PERCHEZIŢIE LA DOMNUL MILBURGH.

Domnul Milburgh avea o căsuţă pe una dintre străzile industriale din Camden Town. Era o stradă înconjurată de un zid întrerupt de grilaje prin care se vedeau uzinele. Milburgh ocupa singura casă de locuit din zonă, cu excepţia locuinţelor paznicilor. Cine-i vedea căsuţa se gândea că are de-a face cu un om foarte nepretenţios.

„Căsuţa” era înconjurată de un teren de vreo două sute de metri pătraţi. Era o casă cu un singur etaj care ocupa un loc în care s-ar fi putut extinde o uzină. Fabricile, de-o parte şi de cealaltă, făcuseră oferte generoase pentru achiziţionarea acestui teren, dar proprietarul se ţinuse tare. Era clar că proprietarul era Milburgh, însă cum era posibil ca un om cu 900 de lire pe an să întreţină o proprietate de cel puţin 4000 de lire…

Cauney Cottage, cum se numea, se afla pe o peluză fără flori, înconjurată de un gard înalt. Pentru a ajunge la casă aveai de străbătut o alee pavată.

În noaptea în care Tarling fu victima unui atentat, Milburgh deschise poarta, intră şi răsuci cheia de două ori în urma lui. Era singur şi, ca de obicei, fluiera un refren trist, fără cap şi fără coadă. Ajunse în pragul casei, scrută câteva secunde întunericul din jur apoi intră în casă. Încuie şi abia pe urmă aprinse lumina.

Holul era mic, mobilat cu simplitate şi gust. Singura notă luxoasă o dădeau cele câteva acvaforte de Zorn atârnate pe perete. Milburgh le contemplă o clipă aprobator. Se dezbrăcă, îşi scoase galoşii – afară era umezeală – şi intră în salon. Şi aici acelaşi bun gust. Mobile frumoase cu tapiserie moale şi groasă. Aprinse un radiator electric aşezat în şemineu şi se aşeză la o masă acoperită de teancuri de hârtii legate cu elastic. Nu le atinse. Rămase cu ochii ţintă, preocupat şi gânditor.

Se ridică, se îndreptă spre un dulap vechi din care scoase o duzină de volume mici pe care le puse pe masă. Erau de aceeaşi mărime şi pe fiecare era înscris un an. Erau fascicule dintr-un jurnal, dar nu al lui. Într-o zi le descoperise în biroul domnului T. Lyne. Citise câteva pagini cu un interes puţin obişnuit.

Mai târziu reuşise să citească un caiet întreg şi descoperise o mulţime de amănunte care i-ar fi putut fi de folos dacă Lyne n-ar fi murit atât de prematur.

În ziua în care a fost găsit cadavrul în Hyde Park, Milburgh a reuşit, cu o cheie specială, să scoată jurnalul dintr-un sertar secret şi să-l ducă la un loc sigur. Caietele conţineau lucruri extrem de neplăcute pentru Milburgh, căci Lyne nu-şi scrisese doar aventurile, ci şi diferite impresii despre evenimentele zilelor, gânduri. Bănuielile împotriva directorului Milburgh erau consemnate în termeni violenţi.

Jurnalul îi furniza o lectură abundentă şi interesantă. Căută semnul ca să-şi continue lectura. Pusese între file un

plic cu cărţi de vizită. Îl găsi uşor. Vederea lui îi aduse aminte de ceva. Căută în buzunar, dar nu găsi ce căuta. Surâse şi continuă să citească: „Dejun la hotelul Londra. După-amiază picoteală. Foarte cald. Am hotărât să merg să-mi văd un văr de departe, un anume Tarling care face parte din poliţia din Shangai, dar e prea obositor. Am petrecut seara la dancingul Chu Han. Am cunoscut o chinezoaică drăguţă care vorbeşte puţin engleza. O voi revedea mâine la Ling Foo. O cheamă «Micuţa Narcisă galbenă»… eu i-am zis „Micuţa floare de junquilla”.

Milburgh se opri din lectură.

— Micuţa floare de junquilla”! repetă el pe gânduri. Micuţa Narcisă!

Un zâmbet i se întinse pe figură.

Reluă lectura. Deodată auzi soneria. Se ridică şi aşteptă. Soneria se auzi din nou. Stinse lumina, se apropie de fereastră şi privi pe după draperie. La poartă se puteau distinge doi-trei oameni. Lăsă draperia la loc, aprinse lumina şi cu jurnalul subsuoară se îndreptă spre dormitor fără să se sinchisească de sunetul repetat al soneriei. Reapăru în pijama şi halat. Trase zăvorul şi coborî în papuci pe alee spre poartă.

— Cine e?

— Tarling, mă cunoaşteţi, zise o voce.

— Domnul Tarling? strigă mirat Milburgh. Iată o plăcere la care nu mă aşteptam. Intraţi, intraţi, domnilor.

— Deschideţi poarta, ceru Tarling sec.

— Scuzaţi-mă un moment, trebuie să aduc cheia, zise Milburgh. Nu aşteptam vizite la ora asta.

Se întoarse în casă, inspectă rapid camera şi reapăru scoţând cheia din buzunarul halatului. Acolo fusese tot timpul, dar Milburgh era un tip prudent şi nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Tarling era însoţit de Whiteside şi de încă un poliţist pe care îl lăsară la poartă.

Milburgh îi invită în salonaş.

— Eram în pat de câteva ore. Regret că v-am făcut să aşteptaţi.

— Radiatorul e încă foarte cald, zise Tarling calm aplecându-se spre şemineu.

Milburgh râse.

— Cât sunteţi de abil! Adevărul e că mi-a fost atât de somn că am uitat să-l scot din priză înainte de culcare. L-am oprit abia acum când am coborât să vă deschid.

Tarling ridică un rest de ţigară încă roşu, de pe grătarul şemineului.

— Fumaţi în somn, remarcă alb.

— Nu, nu, răspunse Milburgh dezinvolt. Fumam când am coborât să vă deschid. Cum deschid ochii dimineaţa aprind ţigara. E un obicei deplorabil, recunosc. Am aruncat-o când am stins radiatorul.

Tarling surâse.

— Nu vreţi să staţi jos? îi invită Milburgh aşezându-se la rândul său. Cum vedeţi, zise arătând spre masă, am mult de lucru după moartea domnului Lyne. Sunt obligat să-mi iau de lucru şi acasă şi vă mărturisesc că uneori mă prind zorile. Ţin să fie totul gata pentru comisia de verificare a conturilor.

— Nu obişnuiţi să faceţi mişcare? întrebă Tarling cu un aer inocent. Mici plimbări nocturne în ceaţă, pentru sănătate?

Milburgh păru perplex.

— Mişcare, domnule Tarling? zise intrigat. Nu vă înţeleg prea bine. E evident că nu m-aş plimba pe o noapte ca asta. Ce ceaţă teribilă!

— Cunoaşteţi Paddingtonul?

— Nu, cu excepţia gării, unde am fost de câteva ori. Dar n-aţi vrea să-mi explicaţi scopul vizitei dumneavoastră?

— Am fost atacat în noaptea asta de un bărbat cu silueta şi talia dumneavoastră, care a tras două focuri asupra mea. Am un mandat de percheziţie pentru casa aceasta.

— Ca să găsiţi ce? întrebă Milburgh îndrăzneţ.

— Un revolver, un pistolet automat ori orice altceva.

Milburgh se ridică.

— Sunteţi liberi să cotrobăiţi în toată casa. Din fericire nu e prea mare, salariul nu-mi permite să trăiesc somptuos.

— Locuiţi singur?

— Da. O femeie vine zilnic să-mi facă menajul şi micul dejun, dar trăiesc singur. Sunt foarte ofensat, adăugă părăsind încăperea.

— Nu suntem decât la început, replică Tarling începând percheziţia.

Căutările se dovediră infructuoase. Nu găsiră nici arme, nici cartonaşe roşii – căci el nu-l căuta pe omul care l-a atacat, ci pe ucigaşul lui Lyne.

Îl chemă pe Milburgh fără să se arate descumpănit de rezultatele percheziţiei.

— Acum, domnule Milburgh, zise brusc. Aţi mai văzut aşa ceva?

Milburgh privi atent caracterele chinezeşti de pe cartonaşul roşu şi încuviinţă.

— Da? se miră Tarling.

— Da, domnule. Aş spune o minciună dacă aş afirma contrariul. Nimic nu-mi repugnă mai mult decât să trag pe sfoară pe cineva.

— Vă cred, zise Tarling.

— Nu fiţi sarcastic, îi reproşă Milburgh. Vă asigur că detest minciuna.

— Unde aţi mai văzut cartonaşe ca ăsta?

— Pe biroul domnului Lyne.

— Pe biroul domnului Lyne? făcu Tarling surprins

— Da. Domnul Lyne a adus din Orient un mare număr de curiozităţi printre care şi astfel de cartonaşe. Nu înţeleg chineza, n-am fost niciodată în Orient. Caracterele puteau fi diferite, dar pentru un profan ca mine păreau la fel.

— Aţi văzut astfel de cartonaşe pe biroul domnului Lyne. Atunci de ce n-aţi vorbit despre asta poliţiei? Ştiţi că s-a făcut mult caz în legătură cu un astfel de cartonaş găsit în buzunarul victimei.

— E adevărat că n-am spus nimic la poliţie, dar înţelegeţi, domnule, că această întâmplare m-a tulburat atât de mult că am uitat pur şi simplu. Ar fi posibil să găsiţi cartonaşe chinezeşti şi aici, surâse Milburgh, fiindcă domnul Lyne a împărţit tuturor curiozităţi din Orient. Mi-a dăruit pumnalul pe care-l vedeţi pe perete şi e posibil să-mi fi dat şi cartonaşe. Îmi amintesc că mi-a spus şi o poveste în legătură cu ele, dar nu mi-o mai amintesc.

Ar fi ţinut-o tot aşa dacă Tarling nu l-ar fi oprit şi n-ar fi dat semnalul de plecare. Milburgh i-a condus până la poartă şi a încuiat-o în urma lor, reîntorcându-se apoi în birou cu zâmbetul pe buze.

— Sunt absolut sigur că Milburgh a fost, zise Tarling.

— Aveţi vreo idee de ce ar fi vrut să vă suprime? întrebă Whiteside.

— Niciuna. Însă e evident că agresorul e la curent cu mişcările mele şi că ne-a urmărit la hotel. A dat drumul taxiului şi m-a aşteptat în noapte, încercând apoi să mă atace.

— Dar, de ce? Chiar dacă Milburgh ştie ceva despre crimă, la ce i-ar fi folosit să vă suprime?

— Dacă aş putea răspunde la această întrebare, aş putea să-ţi spun şi cine l-a ucis pe Lyne.

Capitolul XV.

PROPRIETARUL PISTOLETULUI.

Ceaţa se ridicase cu totul când, a doua zi dimineaţa, Tarling privi pe fereastră. Străzile erau inundate de soare, aerul era proaspăt şi înviorător.

Tarling se întinse încântat apoi se aşează la masă în faţa micului dejun pregătit de chinez.

Ling Chu, în tunică bleu, stătea în spatele scaunului stăpânului; îi servi ceaiul, îi aduse ziarele şi corespondenţa. Tarling mâncă în tăcere o vreme.

— Ling Chu, zise în chineză împingând farfuria de-o parte, îmi voi pierde porecla de Vânător al oamenilor. Afacerea asta mi-a scos peri albi

— Stăpâne, există întotdeauna în viaţa unui vânător un moment în care îi vine să se oprească şi să plângă. Şi eu am trecut prin asta când eram pe urmele lui Wu Fung, sugrumătorul din Hanke'ou. Şi totuşi, adăugă filosofând, l-am găsit până la urmă iar acum se află pe Terasa Nopţii, zise Ling Chu folosind expresia chinezească pentru „moarte”.

— Ieri am găsit-o pe tânără, îl informă Tarling.

— Poate fi găsită tânăra fără a fi găsit asasinul, zise Ling Chu, cu mâinile ascunse politicos în mânecile hainei. Căci nu micuţa l-a ucis pe omul cu faţă albă.

— De unde ştii?

— Micuţa femeie nu are forţă, stăpâne, şi apoi nu se ştie dacă era în stare să conducă maşina.

— Drace! Nu m-am gândit la asta! E evident că ucigaşul l-a dus pe Lyne cu maşina până în Hyde Park. Dar de unde ştii că nu ştie să conducă?

— Am întrebat, răspunse chinezul simplu. Mulţi o cunosc la magazinul omului cu faţă palidă şi toţi au spus că nu ştie să conducă.

— Da, e adevărat. Tânăra nu l-a ucis fiindcă se găsea la mulţi kilometri de locul crimei. Asta o ştim. Întrebarea e cine a ucis?

— Vânătorul oamenilor o va descoperi, zise Ling Chu.

— Mă întreb, se îndoi Tarling.

Se îmbrăcă şi se duse la Scotland Yard. Trebuia să se întâlnească cu Whiteside şi mai târziu s-o însoţească pe Odette la comisar. Whiteside tocmai examina un obiect aşezat pe o hârtie în faţa lui. Era un pistolet automat.

— Ia te uită, asta-i arma cu care a fost ucis Lyne?

— Da, e un instrument al naibii de periculos.

— Unde a fost descoperit?

— În coşul cu rufe.

— Îmi pare cunoscut.

Tarling îl luă în mână.

— Sper că aţi anunţat toţi armurierii?

— Da, numai că nu cred că ne va fi de prea mare ajutor. E un pistolet american şi dacă n-a fost cumpărat în Anglia, n-ai cum să afli proprietarul.

Tarling îl examină atent apoi scoase un ţipăt. Îi arătă două urme pe ţeava pistoletului.

— Ce e?

— Sunt urmele unor gloanţe ratate acum câţiva ani.

Whiteside râse.

— Ce mai deducţie, domnule Tarling.

— Nu e deducţie. E adevărul adevărat. Acest pistolet îmi aparţine!

Capitolul XVI.
MOŞTENITORUL LUI THORNTON LYNE

— Vă aparţine?! strigă Whiteside neîncrezător. Dragul meu prieten, sunteţi nebun! Cum e posibil?

— Este fără nici o îndoială pistoletul meu. L-am recunoscut de cum am intrat în acest birou, însă mai speram să fie o eroare la mijloc. Urmele de pe ţeavă mi-au arătat că nu e nici o eroare. Mi-a fost tovarăş de nădejde şi când eram în China.

Whiteside îl privi stupefiat.

— Şi vreţi să spuneţi că Lyne a fost ucis cu pistoletul dumneavoastră?

— Da. Recunosc că e destul de neplăcut, dar cum acesta e pistoletul meu şi a fost găsit în camera domnişoarei Rider, nu mă îndoiesc că e arma crimei.

Se lăsă tăcerea.

— Ei bine, mă depăşeşte, mărturisi după o vreme Whiteside depunând pistoletul pe masă. La fiecare cotitură un nou mister. E al doilea şoc pe ziua de astăzi.

— Al doilea? repeta Tarling mecanic, gândurile fiindu-i absorbite de „amănuntul” că Lyne a fost omorât cu pistoletul său.

— Da, al doilea. Vă mai amintiţi de asta?

Dintr-un dosar scoase o telegramă.

— Da, e telegrama pe care, se presupune, a trimis-o Odette lui Lyne cerându-i să vină la ea. A fost găsita acasă la el în timpul percheziţiei.

— Mai exact a fost găsită de servitorul lui Lyne, un anume Cole, un băiat cinstit în afara oricăror bănuieli. L-am chemat aici de dimineaţă pentru a-l mai interoga o dată asupra mişcărilor lui Lvne din seara crimei. E alături, o să-l aduc aici.

Un agent îl introduse pe Cole, un om între două vârste, cu un aer respectabil.

— Aş vrea să-i repetaţi domnului Tarling ce mi-aţi povestit, zise Whiteside.

— În legătură cu telegrama, domnule? Da, cred că am făcut o prostie, însă eram atât de tulburat că mi-am pierdut capul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tarling.

— Ei bine, domnule, am adus această telegramă domnului Whiteside a doua zi după crimă şi când am adus-o am făcut o declaraţie falsă. E prima dată când mi se întâmplă. Vă repet că eram speriat de toate aceste anchete ale poliţiei.

— Şi ce-aţi declarat?

— Păi, domnule, începu servitorul răsucindu-şi pălăria în mâini, am spus că a fost deschisă de domnul Lyne. Adevărul e că telegrama a fost adusă un sfert de oră după ce domnul Lyne a părăsit casa. Eu am deschis-o când am auzit de crimă şi apoi, temându-mă să nu fiu acuzat că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala, am declarat că stăpânul a deschis-o.

— Deci n-a primit telegrama?

— Nu, domnule.

Cei doi detectivi se priviră.

— Ce zici de asta, Whiteside?

— Nu ştiu ce să zic. Ne bazam pe telegramă când o acuzam pe tânără. S-a mai rupt o verigă din lanţul contra ei.

— Dacă nu era deja ruptă, i-o întoarse Tarling.

— Oricum se anulează singura explicaţie posibilă a prezenţei lui Lyne la ea în noaptea crimei. Eşti sigur, Cole, că telegrama n-a fost citită de stăpânul dumitale?

— Absolut sigur, domnule. Eu am primit-o. După plecarea domnului Lyne am ieşit până la poartă să iau puţin aer. Atunci a sosit poştaşul. Vedeţi, scrie clar, ora 9 şi 20 de minute. Oficiul poştal e la vreo doi kliometri de casă. Nu putea ajunge înaintea plecării domnului Lyne şi muream de frică la gândul că veţi observa nepotrivirea.

— Trebuie să mărturisesc că mi-a scăpat, surâse Tarling. Mulţumesc, Cole, asta-i tot.

După plecarea lui, Tarling se postă în faţa lui Whiteside cu mâinile înfundate în buzunare cu un gest disperat.

— Nu mai înţeleg nimic. O să-ţi enumăr faptele, Whiteside, fiindcă povestea asta devine atât de complicată încât uit şi cele mai simple lucruri. În noaptea de 14 Lyne e asasinat de una sau mai multe persoane necunoscute. Există probe că crima a fost comisă în apartamentul domnişoarei Odette, casieriţa lui. S-au găsit pete de sânge, pistoletul şi glontele, toate confirmând această supoziţie. Nimeni nu l-a văzut intrând ori ieşind pe Lyne. E găsit în parc, în papuci de pâslă, cu cămaşa de noapte a Odettei Rider înfăşurată pe rană, cu două batiste ale aceleiaşi tinere în loc de tampoane. Pe piept, deasupra mâinilor încrucişate, un mănunchi de flori de junquilla. Maşina abandonată la o sută de metri. Exact?

Whiteside confirmă.

— O percheziţie în camera crimei revelează amprente însângerate pe comodă şi o valiză pregătită, pe jumătate abandonată pe pat. Mai târziu, pistoletul meu în coşul cu rufe. Se deduce că domnişoara Rider e criminala. Această supoziţie e anulată atât de faptul că în momentul crimei se afla la spitalul din Ashford, cât şi de cele aflate adineauri. Lyne n-a primit telegrama care îl convoca la apartamentul fetei.

Tarling se ridică.

— Să mergem la Cresswell. Povestea asta mă înnebuneşte.

Ajutorul de comisar Cresswell ascultă atent, iar dacă i-a mirat ce auzea n-a lăsat să se vadă.

— Mi se pare crima secolului. E evident că aţi procedat corect nearestând-o pe tânără. Însă trebuie să fie urmărită de vreme ce pare să ştie ceva despre criminal. Să fie ţinută sub observaţie zi şi noapte. Ne va duce la cele din urmă pe urmele celui bănuit. Whiteside ar putea să-i mai ia un interogatoriu. Poate vede lucrurile din alt unghi. Nu cred că e bine să fie adusă aici. Conturile casei Lyne se află în mâinile unor experţi contabili, Dashwood şi Solomon. Dacă bănuiţi că au fost salariaţi care au comis nereguli, vom afla curând.

— Cât timp va dura cercetarea conturilor? întrebă Tarling.

— Speră să termine într-o săptămână. Registrele au fost trimise azi dimineaţă. Îmi face impresia că prietenul dumneavoastră, domnul Milburgh, face tot ce poate să ajute poliţia în clarificarea conturilor Lyne.

Cresswell îl privi pe Tarling, scărpinându-şi vag amuzat bărbia.

— Aşadar, Tarling, cu pistolul dumneavoastră a fost comisă crima? Nu sună prea bine!

— E nebunie curată, râse Tarling. Mă tot gândesc cum a putut ajunge aici.

— Unde îl ţineţi de obicei?

— Într-un dulap, împreună cu uniforma colonială. Nimeni nu intră în camera mea în afară de Ling Chu.

— Ling Chu e servitorul chinez?

— Nu e chiar un servitor. E unul dintre cei mai buni detectivi pe care i-am cunoscut în China. E un om integru în care mă încred total.

— Ucis cu pistolul dumneavoastră, repetă comisarul, pe gânduri. Cred că averea lui Lyne va rămâne statului fiindcă nu are familie, nici măcar un moştenitor îndepărtat.

— Pardon, are unul, interveni Tarling calm.

Comisarul ridică ochii, surprins.

— Cum? Ce moştenitor?

— Are un văr. O rudă destul de apropiată pentru a pune mâna pe milioanele lui Lyne, din nenorocire.

— De ce „din nenorocire?” întrebă Cresswell.

— Fiindcă moştenitorul sunt eu.

Capitolul XVII.
ÎN CĂUTAREA PISTOLETULUI.

Tarling se afla pe malul însorit al Tamisei. Era preocupat. Povestea îl deconcerta şi zâmbi gândindu-se la privirea ciudată a comisarului la vestea că cel însărcinat cu anchetarea cazului Lyne era proprietarul armei ucigaşe şi moştenitorul milioanelor.

Era normal să fie bănuit. Şi el bănuise adesea oameni nevinovaţi.

Detectivul se întoarse acasă şi îl găsi pe Ling Chu lustruind puţina argintărie pe care o avea. Ling Chu era un excelent detectiv, însă, îşi luase în sarcină şi gospodăria lui Tarling. Fără o vorbă, acesta se îndreptă spre dulap. Uniforma era la locul ei. Alături de caschetă, un toc de pistol, gol. Se aştepta, de altfel. Închise dulapul şi încruntă din sprâncene.

— Ling Chu, rosti calm.

— Cu mine vorbiţi. Lieh Jen?

— Unde e pistoletul meu?

— Nu mai e acolo, Lieh Jen, răspunse calm Ling Chu.

— De când?

— Lipseşte de patru zile.

— Cine l-a luat?

— Lipseşte de patru zile, repetă chinezul.

Tăcură o vreme.

— Bine, Ling Chu, nu mai e nimic de adăugat.

În ciuda calmului aparent, mintea îi lucra febril.

Intrase cineva în cameră în lipsa lui Ling Chu? Îşi aminti o zi în care ieşiseră amândoi, contrar obiceiului. Era în seara când o vizitase pe Odette şi Ling Chu îi ceruse să-l urmeze.

Şi dacă Ling Chu…?

Alungă acest gând absurd. Ce interes ar fi avut chinezul în moartea lui Lyne pe care nu-l văzuse decât o singură dată în viaţa lui, când fuseseră împreună la magazin. Deşi fantastică, ideea îl întoarse pe dos. Scorni un mesaj către Scotland Yard şi îl îndepărtă, astfel, pe chinez de acasă. Apartamentul avea patru camere şi o bucătărie. Cea mai mică dintre camere o ocupa chinezul. Aici începu inspecţia.

Camera lui Ling Chu era de o curăţenie sclipitoare. În afară de pat şi de un cufăr negru care se afla sub pat, nu mai erau alte mobile. Podeaua era acoperită cu un covoraş chinezesc şi singurul ornament era un vas roşu lăcuit aşezat pe şemineu.

Tarling încuie uşa şi se apucă de treabă. Dacă era vreun indiciu în legătură cu pistoletul, acesta nu se putea afla decât în cufăr. Chinezii îşi păstrează lucrurile „între şase pereţi", cum se spune, şi cufărul era exact ce trebuia. Reuşi să-l deschidă după câteva minute de trudă. Înăuntru erau puţine lucruri. Garderoba lui Ling Chu abia umplea jumătate din cufăr. Precaut, Tarling ridică hainele, cămăşile de mătase, papucii. Sub ele descoperi două cutii lăcuite, neîncuiate. Prima era o trusă de cusut, cealaltă un pacheţel învelit în hârtie, legat cu grijă. Tarling desfăcu nodul, deschise pachetul şi, spre marea Iui mirare, descoperi un teanc de tăieturi din ziare. Cele mai multe erau în chineză, însă una sau două erau din ziare englezeşti care apăreau la Shangai. Tarling crezu întâi că e vorba despre articole în legătură cu detectivii, şi, deşi, îl mira grija cu care erau păstrate, nu le dădu importanţă. Căuta ceva în legătură cu pistoletul. Maşinal, citi câteva rânduri din ziarul englez şi deodată ochii i se măriră de surpriză: „A avut loc un scandal, noaptea trecută, într-o casă de ceai din Ho Hans, cauzat de insistenţele jignitoare ale unui vizitator englez pe lângă Micuţa Narcisă, o dansatoare cunoscută de cei care frecventau casa sub numele de «Micuţa floare de junquilla…»„.

Tarling tresări. Micuţa junquilla! Lăsă să-i cadă din mână tăietura de ziar. Îşi încruntă sprintenele forţându-se să-şi aducă aminte. Cunoştea această casă de ceai. De fapt, un loc de fumat opium pe care reuşise să-l „cureţe” exact înaintea plecării din China. Îşi amintea şi de „Micuţa narcisă galbenă” fără s-o fi cunoscut direct. La Ho Hans căuta de obicei alt vânat. Auzise de multe ori lăudată graţia „Micuţei narcise”, dansatoare de oarecare vogă printre englezii din Shangai.

A doua tăietură zicea: „Un trist eveniment a avut loc azi dimineaţă. Tânăra O Ling, sora inspectorului Ling Chu de la poliţie, a fost găsită moartă în curtea din spatele casei de ceai Ho Hans. Tânăra se angajase ca dansatoare împotriva voinţei fratelui ei. Ea a fost amestecată într-o poveste neplăcută în urmă cu o săptămână. Se pare că s-a sinucis pentru a-şi salva onoarea, gesturi frecvente printre femeile indigene”.

Tarling ridică ochii. Micuţa Narcisă! Sora lui Ling Chu! Cunoştea chinezii, ştia cât sunt de răbdători şi de răzbunători. Lyne ofensase nu doar pe dansatoare, ci întreaga familie. În China dezonoarea unuia e dezonoarea tuturor. Tânăra ştia ce ruşine s-a abătut asupra fratelui ei şi a ales singura soluţie posibilă.

Care fusese jignirea? Tarling parcurse şi ziarele chinezeşti. Află că un turist englez făcuse curte în public tinerei. Ofensa nu era prea gravă în ochii unui occidental, însă un chinez protestase şi ieşise scandal.

După ce citi totul, Tarling repuse totul la loc, cu grijă. Încercă să reconstituie evenimentele: Ling Chu l-a văzut pe Lyne şi şi-a pregătit răzbunarea. Era uşor să ia arma lui Tarling, dar, dacă l-a ucis pe Lyne, de ce să fi lăsat arma la locul crimei? Nu putea fi opera lui Ling Chu, ci a unui novice.

Dar cum l-a atras pe Lyne în apartamentul fetei? Şi de unde ştia?… O idee îi apăru brusc în minte.

Trei zile înaintea crimei, discutând despre vizita lor la magazin, Ling Chu diagnosticase foarte perspicace situaţia. Ling Chu ştia că Lyne e îndrăgostit de fată şi n-ar fi fost de mirare să folosească acest lucru pentru a-şi duce la bun sfârşit propriul plan.

Însă telegrama era în engleză şi Ling Chu nu pretinsese vreodată că ştie această limbă. Ei doi vorbeau totdeauna în chineză. E adevărat că, în vreme ce el se destăinuise chinezului, era aproape sigur că Ling Chu nu făcuse la fel. Era posibil să vorbească engleza la fel de bine ca şi chineza.

Tarling nu se putu hotărî dacă să-l acuze pe chinez imediat de crimă ori să mai aştepte o zi două şi să o vadă între timp pe Odette Rider. Alese ultima variantă şi-i lăsă chinezului un bileţel. După un sfert de oră se afla la West Somerset Hotel.

Odette îl aştepta. Era palidă şi cu ochii stinşi, însă îl primi cu micul surâs care-i era deja familiar.

— Am venit să vă spun că vi se va lua un interogatoriu la Scotland Yard, zise el.

Ochii fetei arătau îngrijorarea.

— N-aţi ieşit? E o dimineaţă aşa de frumoasă! adăugă el cu un aer inocent.

Ea râse.

— Ce ipocrit sunteţi, domnule Tarling! zise ea. Ştiţi foarte bine că n-am ieşit şi că sunt trei tipi de la poliţie care supraveghează hotelul şi că m-ar însoţi dacă aş avea chef să mă plimb?

— De unde ştiţi?

— Păi, am ieşit, zise ea naiv şi începu să râdă din nou. Nu sunteţi atât de abil pe cât credeam, adăugă batjocoritoare. Când v-am spus că n-am ieşit mă aşteptam să-mi spuneţi exact unde am fost şi ce-am cumpărat!

— Mătase verde, şase batiste şi o perie de dinţi, replică Tarling.

Fata îl privi înmărmurită.

— Sigur că da, ar fi trebuit să-mi dau seama. Aşadar aveţi paznici peste tot?

— Da. Am vorbit câteva minute cu tipul din holul hotelului şi am aflat tot ce-am vrut să ştiu. Aţi remarcat că vă fila?

— N-am văzut pe nimeni, mărturisi fata. Deşi am fost cu ochii în patru. Şi acum ce-aveţi de gând să faceţi cu mine?

În loc de răspuns Tarling scoase din buzunar o cutie lunguiaţă, plată. Fata îl urmări intrigată. Mai scoase o plăcuţă de porţelan acoperită cu postav negru îmbibat în cerneală şi două cartonaşe. Mâna îi tremura când le aşează pe masă. Fata înţelese deodată.

— Îmi luaţi amprentele?

— Sunt foarte nefericit că trebuie s-o fac, însă…

— Arătaţi-mi ce trebuie să fac, îl întrerupse ea.

Se simţea neloial, chiar trădător. Poate ea îşi dădea seama ce simte fiindcă începu să râdă.

— Datoria e datorie, îl tachină. Acum să-mi spuneţi dacă aveţi de gând să mă păziţi aşa la vedere tot timpul.

— O vreme, da. Adică până aflăm datele de care avem nevoie.

Fata clătină din cap.

— Asta vrea să spună că nu aveţi de gând să vorbiţi? Cred că faceţi o mare greşeală, însă nu despre dumneavoastră este vorba. Contez pe…

— Pe ce?

— Pe ce-mi vor spune alţii.

— Alţii? Care alţii?

Privirea fermă a tinerei o întâlni pe cea a detectivului.

— Un faimos poliţist a spus odată: „Aşteptaţi şi veţi vedea”. Ar fi bine să-i urmaţi sfatul. Şi să vă mai spun ceva. Mâine ridic paza, dar vă sfătuiesc să rămâneţi aici un timp. E limpede că nu vă puteţi întoarce în apartamentul dumneavoastră.

Ea se cutremură.

— Nu vorbiţi despre asta! E necesar să rămân aici?

— Puteţi merge şi la mama dumneavoastră, la Hertford.

— Imposibil.

— De ce nu vreţi să-mi spuneţi ce aveţi pe suflet? N-aş abuza de această încredere. De ce nu-mi vorbiţi despre tatăl dumneavoastră?

— Tatăl meu? repetă stupefiată. Tatăl meu?

El încuviinţă.

— Dar eu nu mai am tată!

— Aţi… el ezită. Iubiţi pe cineva?

— Ce înţelegeţi prin asta? se răsti ea.

— Ei bine: ce vă este domnul Milburgh?

Ea avu un gest de teroare şi îl privi cu ochii măriţi de deznădejde.

— Nimic, şopti, nimic, nimic!

Capitolul XVIII.

AMPRENTELE DIGITALE.

Tarling, cu mâinile în buzunare, cu capul în piept şi cu umerii aduşi, se întoarse spre casă. Încerca să ignore faptul, nelipsit de importanţă, că era el însuşi suspect. El, un detectiv din Shangai, relativ necunoscut devenea foarte suspect din cauza înrudirii cu Lyne, cu atât mai mult cu cât pistoletul lui fusese arma crimei. Faptul că era însărcinat cu anchetarea cazului nu-l disculpa de fel.

Ştia că cei de la Scotland Yard vor căuta dovezi care să-l implice. Vor lucra încet, invizibil, dar nu mai puţin sigur. Tarling zâmbi, ridică din umeri şi se tăie de pe lista suspecţilor.

Prima şi cea mai suspectă era Odette. El nu credea că Lyne o iubise într-adevăr. Nu era dintre cei care ştiu să iubească o femeie. Se mulţumea să le dorească şi puţine îi rezistau. Odette fusese o excepţie. Tarling nu ştia decât de ultima scenă dintre ei, dar cu siguranţă mai fuseseră şi altele, penibile pentru fată, umilitoare pentru milionar.

În orice caz, Odette nu putea fi vinovată. Se obişnuise s-o numească în gând „Odette”, pur şi simplu şi asta îl amuză. Putea fi scoasă din cauză fiindcă nu puteai fi în două locuri în acelaşi timp.

Şi Milburgh, acest individ dulceag şi insinuant? Tarling îşi reaminti că Lyne îl chemase tocmai fiindcă bănuia că Milburgh îl fură. Dar dacă Milburgh era criminalul? Dacă încerca, astfel, să-şi acopere furturile? Da, dar moartea lui Lyne nu făcea decât să descopere fărădelegile. Deja începuse o anchetă, se vor verifica toate conturile şi lucrurile vor ieşi la iveală. Milburgh ştia toate astea.

Pe de altă parte, se ştie că criminalii fac greşeli. Ţin prea puţin seama de consecinţele imediate ale faptelor lor şi era posibil ca un om ca Milburgh să uite pentru moment că va fi descoperit tocmai datorită crimei făcute ca să se acopere.

Tarling ajunsese la capătul străzii şi se pregătea să dea colţul, când dintr-un taxi coborî Whiteside.

— Mergeam să vă aştept la hotel. Credeam că întrevederea cu fata va dura mai mult. L-am văzut pe chinez şi am crezut că l-aţi trimis la Scotland Yard pentru a scăpa de el… Ştiu la ce vă gândiţi, zâmbi franc, însă să ştiţi că şeful e convins că nu e altceva la mijloc decât o coincidenţă extraordinară. Presupun că aţi făcut o anchetă în legătură cu pistoletul?

Tarling confirmă.

— Şi aţi putut descoperi cum de se afla la criminal?

— Am o teorie sau, mai degrabă, o ipoteză.

Tarling îi istorisi pe scurt ce găsise în cufărul lui Ling Chu. Whiteside îl ascultă în tăcere.

— Poate că e ceva aici, zise când Tarling îşi încheie povestea. Acest Ling Chu e un poliţist bun, nu-i aşa?

— Cel mai bun din China. Însă nu pretind că-i cunosc sufletul. Iată faptele. Pistoletul era în dulap şi singura persoană care avea acces în camera mea era Ling Chu. Apoi, Ling are motive serioase să-l urască pe Lyne, vinovatul, indirect, de moartea surorii lui. Mi-am amintit că Ling Chu a fost exagerat de tăcut după ce l-a văzut pe Lyne. Când s-a emis supoziţia că domnişoara Rider ar fi comis crima, Ling Chu mi-a spus că ea nu ştia să conducă maşina. Când l-am întrebat de unde ştie, mi-a spus că a aflat de la

magazin. Asta fără să mă anunţe. Şi încă ceva. Eu credeam că nu vorbeşte engleza, doar câteva cuvinte ca orice chinez. Totuşi a fost în stare să investigheze la magazin şi pun pariu că n-a găsit vânzătoare care să ştie chineza!

— Voi pune să fie urmărit, zise Whiteside.

— Ar fi timp pierdut. Vă repet că e mai bun decât toţi detectivii de la Scotland Yard. Are talentul de a-ţi dispărea de sub nas. Lăsaţi-mă pe mine, ştiu mai bine cum trebuie să-l iau.

— Micuţa junquilla! repetă Whiteside pe gânduri. Era numele chinezoaicei, aşa-i? La dracu! Pare să fie mai mult decât o simplă coincidenţă, nu credeţi?

— Habar n-am! În chineză nu există cuvântul „junquilla”, nu cred că există narcise galbene în China. Ea se numea „Micuţa Narcisă”. Totuşi, se poate să nu fie o simplă coincidenţă de vreme ce omul care a jignit-o a fost ucis în timp ce fratele ei se află la Londra.

Traversaseră piaţa şi acum se aflau în Hyde Park. Locul îi fascina şi pe ei ca şi pe Milburgh.

— De fapt, de ce doreaţi să mă vedeţi? întrebă Tarling.

— Vroiam să vă dau ultimele amănunte despre Milburgh.

Iarăşi Milburgh! Toate conversaţiile, toate gândurile, toate pistele duceau la acest om misterios. Numai că ce-i spunea Whiteside nu era deloc palpitant. Milburgh fusese supravegheat zi şi noapte şi faptele şi gesturile lui erau cu totul prozaice. Atâta doar că din fapte prozaice se nasc marile piste.

— Nu ştiu cum crede Milburgh că va ieşi din verificarea conturilor Lyne, însă pare să se pregătească pentru altă afacere.

— De unde ştiţi? întrebă Tarling.

— Păi, şi-a cumpărat nişte registre de conturi.

Tarling râse.

— Nu pare ceva provocator. Ce fel de registre?

— Din cele mari, folosite de marile case. A cumpărat trei şi le-a dus acasă cu taximetrul. Acum mă gândesc că dacă e

criminalul, nu e un criminal obişnuit. Ar fi în stare să fi ţinut conturile în dublu exemplar…

— Puţin probabil. E greu de crezut că cineva, chiar un criminal neobişnuit, ar putea să ţină minte pe de rost amănuntele unor afaceri uriaşe ca cele ale casei Lyne. Mai degrabă cred în prima variantă, cea a unei alte afaceri. Oricum, nu-i o crimă să ai registre, chiar şi trei. Când le-a cumpărat?

— Ieri, dis de dimineaţă, înainte de a se deschide magazinele Lyne. Cum a fost întâlnirea cu domnişoara Odette Rider?

Tarling ridică din umeri. Îi displăcea să vorbească despre fată cu un poliţist şi-şi dădea seama totodată că era caraghioas că se lăsa astfel copleşit de farmecul ei.

— Sunt convins că, indiferent ce bănuieli are, despre crimă nu ştie nimic.

— Aşadar bănuieşte pe cineva?

Tarling încuviinţă.

— Pe cine?

— Cred că pe Milburgh, zise cu o ezitare.

Scoase din buzunar cartonaşele cu amprentele fetei şi i le întinse lui Whiteside. Acesta le examină cu atenţie. Tarling îşi simţi inima bătrând nebuneşte. Whiteside era o autoritate în materie de amprente. Examenul fu lung. Tarling avea să-şi amintească peste ani de această scenă: aleea însorită, rarii trecători, maşinile, în vreme ce Whiteside, cu înfăţişarea lui milităroasă, scruta cartonaşele.

— Interesant, zisr în cele din urmă. Amprentele celor două mâini sunt aproape identice. Extrem de interesant.

— Da, şi? făcu Tarling, nerăbdător.

— Interesant, reluă Whiteside, dar niciuna nu corespunde cu amprentele de pe comodă.

— Domnul fie lăudat! strigă Tarling fericit. Domnul fie lăudat!

Capitolul XIX.
LING CHU SPUNE ADEVĂRUL.

Casa Dashwood şi Solomon se afla în inima Londrei. Avea o bună reputaţie şi clienţi printre cele mai bune familii ale Marii Britanii. Cei doi asociaţi fuseseră înnobilaţi. Sir Felix Solomon fu cel care îl primi pe Tarling.

Era un om înalt, între două vârste, cu maniere cam bruşte, însă de o bunătate evidentă. Îl privi pe detectiv pe deasupra ochelarilor.

— Ah! Scotland Yard-ul? zise, aruncând o privire legitimaţiei. Pot să vă acord exact cinci minute, domnule Tarling. Presupun că veniţi în legătură cu conturile casei Lyne!

Tarling aprobă.

— Încă n-am început verificarea, dar cred că o vom face mâine. Suntem foarte aglomeraţi şi a fost necesar să angajăm câţiva funcţionari noi pentru a face faţă. Cred că ştiţi că nu noi eram oamenii casei Lyne, ci domnii Purbrake şi Stone, însă am fost însărcinaţi cu anchetarea chiar de aceşti domni dată fiind bănuiala unei sustrageri de fonduri de către unul dintre angajaţi. Cum este la mijloc şi o crimă, e preferabil ca inspectarea conturilor să fie făcută de o casă neutră.

— Da, desigur. Comisarul este conştient de dificultatea sarcinii dumneavoastră. Am venit să vă cer câteva detalii fiindcă sunt de două ori interesat…

Sir Felix ridică brusc capul.

— Domnul Tarling?! Dar, bineînţeles! Dumneavoastră sunteţi cel care va prelua afacerile casei Lyne.

— Aşa cred, zise Tarling calm. Interesul meu este pentru moment mai puţin particular. Directorul firmei e domnul Milburgh.

— Da. Ne-a fost de un mare ajutor. Iar dacă zvonurile care ne-au ajuns la urechi, cum că ar fi vinovat de lipsurile din casă, sunt adevărate, înseamnă că face tot ce-i stă în putinţă să fie condamnat.

— Aveţi deja toate registrele?

— Da, toate. Ultimele trei ne-au fost aduse chiar de domnul Milburgh, azi dimineaţă. Iată-le, zise, arătând un pachet bine legat şi sigilat cu ceară roşie.

Sir Felix sună. Apăru un funcţionar.

— Pune, te rog, aceste registre în camera specială, lângă celelalte, spuse.

Funcţionarul ieşi clătinându-se sub greutatea celor trei registre.

Se întoarse spre Tarling.

— Păstrăm toată contabilitatea casei Lyne într-o încăpere specială. Toate registrele sunt sigilate şi vor fi deschise numai în prezenţa domnului Milburgh, fiind parte interesată, şi a unui reprezentant al parchetului.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Mâine după-amiază sau poate chiar înainte de masă. Oricum, vă vom anunţa ora exactă, fiindcă presupun că vreţi să fiţi de faţă.

Cu aceste cuvinte, sir Felix se ridică punând capăt întrevederii.

Afacerea abunda în impasuri, gândi Tarling ieşind din clădire şi urcând în autobuz. Odette se dovedise o înfundătură, iar un Milburgh inocent ar închide şi a doua pistă.

Simţea o uşurare la gândul că autorităţile vor verifica atât de curând conturile. Rezultatele anchetei ar putea dezvălui o nouă pistă şi, în orice caz, vor spulbera bănuielile care planau încă asupra Odettei.

Se hotărî să se ocupe de Ling Chu, acum la fel de suspect ca şi ceilalţi. Nu minţise că ştie cum să-l ia pe chinez. Un criminal chinez – nu-i plăcea deloc să se refere astfel la fidelul său servitor – nu trebuie tratat în manieră occidentală. Tarling, vânătorul oamenilor, avea reputaţia, în sudul Chinei, de a scoate adevărul prin metode neincluse în vreun cod de legi.

Se îndreptă spre apartamentul său din Bond Street. Închise uşa, o încuie şi puse cheia în buzunar. Ştia că Ling

Chu e acasă fiindcă îi lăsase vorbă să-l aştepte.

Chinezul veni în hol să-i ia mantoul şi pălăria, apoi îl urmă în salon.

— Închide uşa, Ling Chu, zise Tarling în chineză. Am ceva să-ţi spun.

Ultimele cuvinte fuseseră spuse în engleză şi Ling Chu ridică brusc ochii spre stăpânul său. Tarling nu-i vorbise niciodată în engleză şi chinezul presimţea ce înseamnă asta.

— Ling Chu, zise Tarling aşezându-se la birou cu bărbia sprijinită în mâini. Nu mi-ai spus niciodată că vorbeşti engleza.

— Stăpânul nu m-a întrebat niciodată, răspunse chinezul calm.

Spre marea surpriză a lui Tarling vorbea engleza fără accent şi cu o pronunţie perfectă.

— Nu-i adevărat, se răsti Tarling. Când mi-ai spus că ai aflat despre crimă şi eu am spus că nu ştii engleză, tu nu m-ai contrazis.

— Nu se cuvine să-l contrazic pe stăpân, răspunse chinezul la fel de calm. Vorbesc foarte bine engleza. Am fost crescut la un colegiu iezuit la Kankéou, însă nu e bine pentru un chinez să vorbească engleza în China şi nici să se ştie că înţelege. Totuşi stăpânul putea să-şi dea seama că vorbesc şi citesc această limbă, altfel de ce aş fi păstrat tăieturile din ziare pe care stăpânul lea răsfoit azi dimineaţă?

— Ah! Ştiai?

Chinezul zâmbi, fapt cu totul remarcabil, fiindcă nu-şi amintea să-l mai fi văzut zâmbind.

— Hârtiile erau aranjate într-o anumită ordine, unele într-un sens, altele în altul. Când m-am uitat la ele, la întoarcerea de la poliţie, nu mai erau la fel. N-ar fi putut să se deranjeze singure, stăpâne, şi nimeni altul nu mi-ar fi putut umbla în cufăr.

Urmă o tăcere destul de penibilă pentru Tarling care-şi regreta neglijenţa. N-ar fi vrut ca Ling Chu să ştie că i-a

scormonit printre lucruri.
— Am crezut că le-am pus la loc cum au fost, zise fără a încerca să nege. Şi acum, Ling Chu, vrei să-mi spui dacă e adevărat ce scrie în tăieturile acelea?
— E adevărat, stăpâne, Micuţa Narcisă, sau Micuţa Junquilla cum îi ziceau străinii, era sora mea. Lucra ca dansatoare la o casă de ceai, împotriva voinţei mele. Părinţii noştri muriseră de mult. Era o fată cinstită, stăpâne, şi frumoasă ca un boboc de floare de migdal. Chinezoaicele nu sunt frumoase în ochii străinilor, dar Micuţa Narcisă galbenă era ca un bibelou de porţelan şi plină de calităţi. Cuvintele englezului au ofensat-o. I-a spus tot felul de porcării fiindcă nu vroia să i se aşeze pe genunchi şi a acoperit-o de ruşine sărutând-o în public. Dar ea era cinstită şi a murit onorabil.
— Înţeleg. Şi când ai vrut să vii cu mine în Anglia, te gândeai că ai să-l întâlneşti pe acest englez?
— Nu. L-am alungat din minte până în ziua în care l-am văzut la magazin. Atunci spiritul rău, pe care-l crezusem mort în mine, s-a trezit.
— Şi i-ai vrut moartea?
Chinezul plecă privirea.
— Trebuie să-mi povesteşti totul, Ling Chu.
Chinezul îşi roti privirea prin încăpere. Numai frământarea mâinilor îi trăda agitaţia.
— Micuţa Junquilla îmi era dragă. După moartea ei inima mi-a rămas pustie fiindcă n-am avut altă iubire pe lume. Apoi a fost uciderea lui Ho Ling şi am plecat pe urmele lui Lu Fang. Asta m-a făcut să uit. Am reuşit până l-am reîntâlnit. Atunci durerea mi-a umplut sufletul şi am ieşit.
— Ca să-l ucizi?
— Ca să-l ucid.
— Povesteşte-mi totul.
— Era în noaptea când v-aţi dus s-o vedeţi pe fată. M-am hotărât să ies însă nu puteam găsi un pretext, de vreme ce mi-aţi spus să nu părăsesc niciodată casa în lipsa

dumneavoastră. De aceea v-am cerut voie să vă însoţesc la casa din mai multe case…

— La apartamentul din bloc. Da, continuă.

— Am luat pistoletul, l-am încărcat şi l-am pus în buzunarul mantoului. Mi-aţi spus să vă urmez, dar foarte curând v-am părăsit luând-o spre magazin.

— Spre magazin? Dar Lyne nu locuia acolo!

— Am descoperit atunci, răspunse Ling Chu simplu. Am crezut că trebuie să aibă o cameră într-o casă atât de frumoasă. În China mulţi proprietari locuiesc în magazinele lor.

— Cum ai intrat?

Ling surâse

— A fost foarte uşor. Stăpânul ştie ce uşor mă caţăr. Erau ţevi lungi care duceau spre acoperiş. Acolo sus erau mai multe uşi, ceea ce nu reprezenta o piedică pentru mine.

— Continuă.

— Am coborât din etaj în etaj, pe întuneric. N-am găsit decât pachete cutii, mese… În fine, am ajuns la etaiul la care care am văzut Bărbatul. M-am dus întâi spre încăperea în care l-am văzut împreună. Era încuiată. Am deschis cu o cheie specială, dar înăuntru era întuneric şi nu era nimeni. Am mers precaut de-a lungul unui coridor luminat şi am ajuns la un birou.

— Gol, desigur?!

— Era gol, dar ardea lumina şi biroul era deschis. M-am gândit că el era pe undeva pe aproape aşa că m-am strecurat în spatele biroului şi am scos pistoletul din buzunar. Am auzit paşi, am privit şi am văzut bărbatul cu faţă încremenită.

— Milburgh! exclamă Tarling.

— Aşa i se zice, confirmă chinezul. S-a aşezat la biroul tânărului. Ştiam că era al lui fiindcă era acoperit de fotografii şi de flori. Era întors cu spatele la mine.

— Ce făcea?

— Răscolea biroul, căuta ceva. L-am văzut scoţând dintr-un sertar un plic pe care l-a deschis. Sertarul era plin cu fleacuri chinezeşti, dintre acelea de care cumpără turiştii. În plic era un „hong”, un cartonaş roşu.

Tarling tresări

— Da, şi? Ce s-a mai întâmplat?

— A pus plicul în buzunar, apoi a plecat. L-am auzit îndepărtându-se şi am ieşit din ascunzătoare. Am început să scotocesc pe birou. Ca să am mâinile libere am pus pistoletul pe masă. N-am găsit decât un carneţel în care scria toate zilele care treceau.

— Un jurnal? Şi mai departe?

— Ridicându-mă să inspectez şi camera, m-am împiedecat de cordonul lămpii de birou. Camera s-a scufundat în întuneric. Atunci am auzit paşii revenind. M-am strecurat afară. Asta a fost totul, stăpâne. M-am întors grăbit pe acoperiş şi am dispărut de teamă că voi fi descoperit şi veţi avea neplăceri.

— Şi ai uitat, pistoletul?!

— Aşa-i. Sunt dezonorat în ochii dumneavoastră, iar în inima mea sunt un criminal fiindcă m-am dus acolo ca să ucid pe omul care ne-a acoperit de ruşine pe mine şi pe sora mea.

— Ai lăsat pistoletul acolo! repetă Tarling. Şi Milburgh l-a găsit!

Capitolul XX.

ÎN CARE MILBURGH SE APĂRĂ.

Istoria lui Ling Chu nu era greu de crezut, numai că toţi chinezii se pricep la născocit poveşti. Totuşi Ling Chu era cinstit şi loial şi părea că spune adevărul. Şi-a dezvăluit intenţiile ucigaşe.

Tarling putea reconstitui cele întâmplate după plecarea lui Ling. Milburgh, bâjbâind pe întuneric, a aprins un chibrit, a descoperit cordonul smuls din priză şi apoi, spre marea sa uimire, pistoletul. E posibil ca Milburgh să fi crezut că a fost acolo de la început dar nu l-a observat el printre hârtii.

Însă ce s-a întâmplat cu pistoletul între momentul în care Ling Chu l-a abandonat pe biroul lui Lyne şi cel în care a fost găsit în coşul cu rufe în camera Odettei? Şi ce căuta Milburgh la birou la o oră atât de târzie? Şi, mai ales, ce căuta în biroul lui Lyne? E puţin probabil ca Lyne să-şi fi lăsat biroul deschis, Milburgh l-a forţat fără îndoială.

Şi „hongul”? Cartonaşele acelea sinistre? E firesc că se aflau în sertarul biroului lui Lyne, aduse din călătoria în China. Dar de ce fusese găsit unul în buzunarul mortului?

Mărturisirea lui Ling trebuie spusă celor de la Scotland Yard, să tragă ei concluziile. Oricum, acestea nu puteau fi decât defavorabile chinezului.

Tarling înclina să-l creadă pe servitorul lui. Era uşor să verifice câteva amănunte, aşa că se duse fără întârziere la magazinele Lyne. Intră pe străduţa indicată de chinez şi descoperi uşor ţevile pe care căţărase. Ştia că Ling se căţăra ca o pisică, era un fleac pentru el. Intră în magazin. Milburgh era în biroul lui, îi spuse un vânzător arătându-i pe unde s-o ia.

Biroul lui Milburgh era mult mai mare decât cel al fostului său stăpân. Îl primi pe Tarling cu efuziune, îl invită să ia loc şi-i oferi ţigări.

— Sunt îngrozitor de ocupat, domnule Tarling, zise cu o voce afectată şi cu eternul zâmbet îngheţat pe figură. Notarii au ridicat registrele şi asta ne dă multă bătaie de cap. Suntem obligaţi să organizăm un sistem provizoriu de contabilitate – ştiţi ce înseamnă asta.

— Sunteţi un om foarte conştiincios, nu-i aşa?

— Da, domnule, am lucrat întotdeauna mult.

— Şi aţi avut mult de lucru şi înaintea morţii lui Lyne, nu-i adevărat?

— Da… Milburgh ezită. Trebuie să recunosc.

— Lucraţi până seara târziu?

Milburgh zâmbi.

— Am lucrat de multe ori până seara târziu.

— Vă aduceţi aminte de seara de unsprezece?

Milburgh privi câteva clipe plafonul, ca pentru a-şi aminti.

— Da, cred că da. Am lucrat şi atunci până târziu.

— În biroul dumneavoastră?

— Nu, răspunse Milburgh fără ezitare. Lucram foarte mult în biroul domnului Lyne, la cererea sa.

Era o declaraţie îndrăzneaţă pentru unul care ştia că detectivul fusese informat de Lyne că-l fură.

— V-a dat cheia chiar el? întrebă Tarling sec.

— Da, domnule, zâmbi larg Milburgh. Ştiţi, domnul Lyne avea toată încrederea în mine!

O spuse cu atâta siguranţă şi atât de firesc că Tarling rămase perplex. Înainte de a apuca să spună o vorbă, Milburgh continuă.

— Da, pot să spun că avea încredere în mine. Îmi făcea adesea confidenţe şi…

— Un moment, îl întrerupse Tarling. Sunteţi bun să-mi spuneţi ce-aţi făcut cu pistoletul pe care l-aţi găsit pe biroul lui Lyne? Era un Colt automatic şi era încărcat.

Ochii lui Milburgh exprimară cea mai adâncă stupoare.

— Un pistolet încărcat? se încruntă. Dar, dragul meu domn Tarling, despre ce vorbiţi? N-am găsit nici un pistolet încărcat pe masa lui Lyne! Domnul Lyne avea, ca şi mine, oroare de armele ucigaşe!

Tarling nu arătă nici contrarietate, nici surpriză.

— Asta căutaţi când aţi venit la mine să-mi percheziţionaţi casa, arma? întrebă ofensat Milburgh.

— Posibil, chiar probabil, zise Tarling rece. Şi acum să vorbim deschis. Cred că ştiţi despre această crimă mult mai mult decât vreţi să spuneţi şi că aveaţi şi motive suficiente ca să-i doriţi moartea. O clipă! îl opri pe celălalt să intervină. Vizita mea la domnul Lyne vă avea drept subiect. Lyne spera să fiu în stare să descopăr cine îl fură.

— Şi aţi reuşit? întrebă Milburgh dispreţuitor.

— Nu, pentru că am renunţat la anchetă de vreme ce dumneavoastră şi domnul Lyne aţi căzut de acord s-o înfundaţi pe Odette Rider.

Văzu că Milburgh se schimbă la faţă şi se hotărî să-i aplice o lovitură directă.

— Nu vreau să intru în amănunte, nu ştiu de ce aveaţi interesul s-o pierdeţi pe tânăra aceea nevinovată. Vă priveşte. Dar vreau să vă spun un lucru: dacă sunteţi nevinovat şi de furt şi de crimă, atunci eu n-am întâlnit nici un vinovat în viaţa mea.

— Ce vreţi să spuneţi? Îndrăzniţi să mă acuzaţi?

— Nu vă acuz decât de acest lucru: sunt convins că aţi furat casa Lyne ani în şir şi sunt la fel de sigur că, dacă nu l-aţi ucis pe Lyne, ştiţi cine a făcut-o.

— Sunteţi nebun! strigă Milburgh, însă figura lui era lividă. Chiar admiţând că am furat, de ce ţineţi să-l fi omorât pe Lyne? Moartea lui atrăgea verificarea conturilor.

Era un argument valabil, pe care îl ştia şi Tarling.

— Cât despre acuzaţiile absurde şi melodramatice despre furturile pe care le-aş fi comis, registrele se află acum la domnii Dashwood şi Solomon care vor infirma astfel de acuzaţii.

Îşi regăsise vechea stăpânire de sine. Stătea în picioare, cu mâinile prinse de jiletcă, surâzând cu an aer protector.

— Aştept rezultatul investigaţiilor cu încredere şi seninătate. Verdictul lor îmi va salva onoarea! Altfel nu se poate!

Tarling îl privi:

— Vă admir îndrăzneala, zise şi părăsi încăperea.

Capitolul XXI.

PENTRU A ŞTERGE URMELE.

Tarling avu o scurtă întrevedere cu Whiteside. Acesta acceptă necondiţionat punctul său de vedere asupra mărturisirii lui Ling Chu.

— Am ştiut că Milburgh e un tip dur, dar e mai înveninat decât îl credem. Îl cred, oricum, mai degrabă pe chinez decât pe Milburgh. À propos, tânăra a dispărut.

— Despre cine vorbiţi?

— Despre domnişoara Rider. Am cerut s-o urmărească doi băieţi şi, cum ştiţi, au urmărit-o pas cu pas. De altfel, mă gândeam să suspend mâine urmărirea, potrivit şi instrucţiunilor dumneavoastră, însă astăzi ea s-a dus pe Bond Street şi Jackson a aşteptat-o o jumătate de oră în faţa unui magazin. Fiindcă nu mai apărea, a intrat şi a descoperit că exista o a doua ieşire pe unde, desigur, a putut să dispară fata. Încă nu s-a întors la hotel.

— Nu-mi place deloc treaba asta, zise Tarling neliniştit. Doream să fie supravegheată mai mult pentru a fi protejată decât din alte motive. Vă rog să postaţi un om la hotel care să mă anunţe de îndată ce apare domnişoara Rider.

Whiteside zâmbi.

— Am prevăzut dorinţele dumneavoastră. Acum ce facem?

— Mă duc la Hertford s-o văd pe doamna Rider. Poate o întânlesc pe drum şi pe Odette. E posibil să se fi dus la mama ei.

— Ce vă aşteptaţi să aflaţi de la mama ei?

— Sper să culeg o grămadă de informaţii. Sunt încă mici taine de elucidat. Cine este, de pildă, necunoscutul care vine şi pleacă de la Hertford şi cum e posibil ca mama să trăiască în lux în vreme ce fata lucrează într-un magazin ca să câştige o pâine?

— Da, e ciudat, aprobă Whiteside. Doriţi să vă însoţesc?

— Mulţumesc, nu. Cred că mă descurc şi singur.

— Ca să revenim la Milburgh, începu Whiteside.

— Mereu revenim la Milburgh, oftă Tarling. Da, despre ce-i vorba?

— Ei bine, nu-mi place deloc siguranţa lui. Se pare că speranţele pe care ni le punem în verificarea conturilor vor fi spulberate.

— Vai, asta ar fi rău de tot! Pe de altă parte, Milburgh nu poate fi atât de prost încât să creadă că investigaţiile nu-l vor demasca. De aceea veselia lui e cu atât mai suspectă.

Conversaţia avea loc într-un mic lacto vis-à-vis de Camera Comunelor. Tarling se pregătea să schimbe subiectul când,

brusc, îi veniră în minte registrele care fuseseră aduse la Dashwood şi Solomon în dimineaţa aceea.

— E prea târziu, zise gânditor Whiteside. Deşi, cine ştie?!

— Ce?

— Mă întreb de ce a cumpărat cele trei registre ieri. Oare nu pe acelea le-a dus la notariat?

— Cele noi? De ce ar fi registre noi, ce sens ar fi avut? Dar dacă…

Tarling se ridică brusc, gata să răstoarne masa.

— Repede, Whiteside, caută un taxi! Plătesc eu consumaţia!

— Unde mergeţi?

— Cheamă un taxi! Mă duc la St. Mary Axe.

— Ce să căutaţi acolo la ora asta? Domnii aceia respectabili nu cred că au poftă să vă vadă până mâine dimineaţă!

— Vreau să văd registrele! Cele pe care le-a dus Milburgh azi dimineaţă!

— Ce speraţi să găsiţi?

— O să vă explic mai târziu. Bine că mai sunt deschise birourile! adăugă privindu-şi ceasul.

Taxiul înainta destul de greu. Era o oră foarte aglomerată. La un moment dat se auziră sirene şi trecură în viteză maşinile pompierilor.

— Pare să fie un incendiu mare, zise Whiteside. Deşi mai nou oamenii cheamă pompierii pentru orice scânteie!

Taxiul fu oprit pentru a se da întâietate pompierilor.

— Să mergem pe jos, sugeră Tarling.

O luară la fugă pe o scurtătură.

Whiteside se opri să întrebe un poliţist unde arde.

— La St. Mary Axe, domnule, răspunse esta. La Dashwood şi Solomon, îi cunoaşteţi, nu? Se zice că arde casa din temelii.

Tarling avu un râs nervos.

— Şi vinovăţia lui Milburgh se spulberă ca fumul, nu-i aşa? Cred că ştiu ce conţineau registrele noi: un detonator cu

ceas şi câteva kilograme de pulbere, cât să distrugă tot ce ne-ar fi putut ajuta să dezlegăm misterul florilor de junquilla!

Capitolul XXII.

PORTEFEUILLE-UL MISTERIOS.

Tot ce mai rămăsese din somptuoasele birouri Dashwood şi Solomon era o faţadă înnegrită de flăcări. Tarling îi interogă pe pompieri.

— Ne vor trebui câteva zile ca să putem pătrunde în interiorul clădirii. Şi mă îndoiesc că vom găsi ceva intact. Tot imobilul a ars, cum vedeţi tavanul s-a prăbuşit şi sunt puţine şanse să fi rămas ceva neatins, cu excepţia, poate, a ceea ce se afla în casele de fier.

Tarling îl zări pe sir Felix Solomon care contempla dezastrul fără o suferinţă vizibilă.

— Suntem asiguraţi şi nu era nimic foarte important înăuntru, cu excepţia registrelor casei Lyne.

— Nu erau la adăpost de foc?

— Nu, se aflau într-o cameră specială şi ceee ce a ciudat e că focul a izbucnit de acolo. Ne-a spus-o un funcţionar care a văzut flăcările izbucnind printre barele de oţel ale camerei numărul patru.

— Nu mai e nevoie să vă întreb dacă şi registrele noi se aflau acolo, făcu Tarling.

— Sigur că se aflau. Au fost duse chiar azi dimineaţă, când vă aflaţi în biroul meu. Dar de ce?

— Fiindcă am bănuiala că nu erau pur şi simplu registre. Erau golite înăuntru aşa încât alcătuiau o cutie în care fusese adăpostit un detonator şi explozibil.

Sir Felix îl privi stupefiat.

— Glumiţi?

— N-am fost niciodată mai serios.

— Dar cine era capabil de o asemenea acţiune infernală? Unul dintre funcţionari putea să ardă de viu!

— Omul care a făcut-o are toate motivele ca să nu dorească descoperirea adevărului în legătură cu conturile

Lyne.

— Doar nu vreţi să spuneţi…

— Nu voi menţiona nici un nume, iar dacă aţi înţeles la cine făceam aluzie, vă rog să consideraţi totul strict confidenţial, zise Tarling plecând în căutarea lui Whiteside. Îl găsi deprimat.

— Nu-i de mirare că aştepta atât de senin verificarea! zise Tarling. Acest diavol şi-a pregătit bine lovitura. Ei bine, nu mai e de făcut nimic în seara asta, în ce-l priveşte pe Milburgh.

Se uită la ceas.

— Mă duc până la mine, apoi plec la Hertford.

Nu ştia ce va face după ce va ajunge acolo, însă presimţea că va afla lucruri care să-l apropie de inima misterului. Femeia aceea frumoasă, uşor fanată, care trăia într-o asemenea casă şi-şi vedea atât de rar soţul, putea să-i ofere cheia, căci cheia misterului florii de junquilla se putea afla la fel de bine la Hertford ca şi undeva, la doi paşi.

Se înnoptase când ajunse în faţa proprietăţii doamnei Rider. Nu mai luă maşina de la gară ci-şi continuă drumul pe jos, ca să nu atragă atenţia. Casa se afla la capătul drumului, înconjurată de un zid înalt.

Se intra printr-o poartă de fier forjat. La vizita precedentă poarta era deschisă. Acum o găsi încuiată.

Tarling îşi plimbă lanterna pe poartă şi descoperi o sonerie montată de curând. Nu apăsă butonul. La vreo douăzeci de metri de poartă se afla cabina portarului, luminată. Probabil acolo se auzea soneria. Tarling auzi paşi apropiindu-se. Se retrase în umbră. Cineva se opri în faţa porţii, se auzi soneria şi o uşă se deschise. Era poştaşul care lăsă printre gratii un pachet şi-şi văzu de drum. Tarling auzi uşa portarului reînchizându-se, apoi o luă de-a lungul zidului în speranţa că va descoperi o altă intrare. În spatele casei se afla o portiţă şi ea încuiată. Examină zidul şi văzu că nu era garnisit cu cioburi de sticlă precum cel din faţă. Făcu un salt şi se află pe cornişă. Se lăsă să alunece uşor de partea

cealaltă. Nu apăru nici un câine. Se îndreptă prudent spre casă. Nu văzu nici o lumină. Înconjură casa şi ajunse la un portic cu coloane deasupra căruia se putea vedea o galerie de sticlă. Sub portic zări o uşă şi o fereastră cu bare de fier. De sus venea o lumină slabă.

Tarling căută fără succes o scară. Cătărându-se pe fereastră descoperi o bară de susţinere pe care reuşi să ajungă până la galerie. O fereastră era întredeschisă. Pătrunse înăuntru. Galeria era goală. Lumina venea de la o săliţă de trecere. Se ascunse după un vas mare cu un laur. Atmosfera era sufocantă şi mirosea a pământ umed. Detectivul descoperi că se afla într-o grădină de iarnă, o seră de agrement pentru sezonul rece. Mari uşi de sticlă comunicau cu interiorul. Dădu perdeaua la o parte şi o zări pe doamna Rider. Era aşezată la un birou, cu stiloul în mână, cu bărbia sprijinită în palmă. Nu scria. Avea privirea aţintită în gol ca în aşteptarea inspiraţiei.

Lumina venea de la plafonieră. Camera era mobilată simplu, dar extrem de rafinat. În spatele biroului se aflau: un dulăpior, câteva gravuri pe perete, vreo două scaune şi un divan. Tarling, care sperase s-o găsească pe Odette, fu dezamăgit. Doamna Rider dădea impresia că e singură nu doar în încăpere, ci în toată casa. Tarling o urmări câteva minute până auzi un zgomot venind de afară. Se strecură la fereastră şi privi. Cineva venise cu bicicleta, dar nu putea distinge dacă e bărbat sau femeie. Persoana dispăru sub portic şi Tarling o auzi sprijinindu-şi bicicleta de unul dintre stâlpi. Se auzi imediat o cheie introdusă în broască. Tarling se reîntoarse la postul de observaţie. Doamna Rider, era clar, nu auzise nimic. O găsi în aceeaşi poziţie. Deodată ea tresări şi se întoarse spre uşa care se deschidea încet. Faţa i se lumină. Cineva şuşoti ceva. Ea răspunse:

— Nu, dragostea mea, nimeni.

Tarling aşteptă ţinându-şi respiraţia. Deodată lumina se stinse. Cineva se apropie de ferestre şi lăsă storurile.

Lumina fu reaprinsă, dar Tarling nu mai putu nici vedea, nici auzi nimic.

Cine era persoana misterioasă care venise la doamna Rider? Nu era decât un singur mijloc de a o afla. Mai aşteptă puţin, apoi sări din nou în curte. Zări bicicleta. Nu vedea în întuneric, dar nici nu îndrăznea să aprindă lanterna. Pipăi bicicleta şi descoperi, surprins, că era o bicicletă de damă.

Se ascunse într-un tufiş aproape de uşă. Uşa se deschise curând şi cineva încălecă bicicleta. Tarling sări din ascunzătoare şi încercă să aprindă lumina. Nu funcţiona. Simţi tresărirea de surpriză a persoanei cu bicicleta.

— Am nevoie de dumneavoastră, zise Tarling întinzând mâna.

Nu reuşi să-l prindă, bicicleta se clătină, se auzi ceva căzând apoi bicicleta se pierdu în noapte. Tarling înlocui bateria şi îndreptă fasciculul de lumină spre pământ să vadă ce-a pierdut fugarul. I se păru că aude un ţipăt înăbuşit şi se răsuci brusc. Nu era nimeni. Sunt nervos, se gândi şi continuă inspectarea zonei.

Găsi un portefeuille de mărime potrivită, neobişnuit de greu. Descoperi două încuietori. Le examină atent. Se auzi, brusc, întrebat:

— Cine sunteţi?

Era vocea doamnei Rider şi cum nu dorea să fie recunoscut, stinse lanterna şi se strecură spre zid. Îl escaladă şi se regăsi afară, în drum. Era pustiu şi nici urmă de biciclist. Nu mai avea altceva de făcut decât să se întoarcă în oraş cât mai repede ca să inspecteze conţinutul portefeuille-ului. Era extraordinar de greu pentru mărimea lui.

Drumul i se păru interminabil şi era deja unsprezece când ajunse la gară.

— Trenul de Londra, domnule? Aţi pierdut ultimul tren spre Londra care a plecat de câteva minute!

Capitolul XXIII.

VIZITA NOCTURNĂ.

Tarling ezită. Oricum prezenţa sa la Londra nu era urgentă, aşa că putea să-şi petreacă noaptea la Hertford. Ar fi rămas pe loc pentru a controla portefeuille-ul, la Londra s-ar fi grăbit să ajungă pentru a afla noutăţi despre Odette. Dar putea să ia legătura cu Scotland Yard-ul şi de aici. Începu să caute un hotel. Descoperi că nu-i aşa de uşor. Cel mai bun hotel era ocupat de nişte delegaţi la o conferinţă. Al doilea nu era mai puţin aglomerat. În fine, după o jumătate de oră de căutări găsi loc într-un hotel mic şi pustiu.

Luă legătura cu Scotland Yard-ul. Nu se ştia nimic despre Odette. Singura noutate era că Sam Stay fugise din spitalul de nebuni unde fusese internat. Ar fi putut spune lucruri interesante dacă nu şi-ar fi pierdut minţile…

Tarling închise uşa camerei, scoase portefeuille-ul din buzunar şi îl puse pe masă. Încercă să-l deschidă cu legătura lui de chei, dar nu reuşi. Îşi scoase briceagul şi decupă pielea pe lângă încuietori. Sub piele descoperi o plasă fină de oţel. Era, de fapt, un portefeuille de metal. Îl aruncă pe masă. Experţii de la Scotland Yard îl vor deschide, dar pentru asta va trebui să aştepte până mâine dimineaţă. Auzi paşi trecând prin faţa uşii şi oprindu-se undeva nu departe.

Povestea asta începea să aibă ceva ireal în ea, mai ales privită din această cameră de hotel. Se gândi la Milburgh cu surâsul lui îngheţat, adus de spate şi pe jumătate chel; la doamna Rider, fantomă apărând şi dispărând, fără a face anume parte din această tragedie, dar nici complet detaşată; apoi Ling Chu, impenetrabil aducând cu sine atmosfera de intrigi şi mistere a ţării sale. Numai Odette Rider îi apărea reală, vie, caldă, palpitantă, minunată.

Tarling încruntă sprâncenele şi se ridică de pe scaun. Se dispreţuia puţin pentru înclinaţia sa către Odette, o femeie acuzată de crimă, pe care, dacă o găsea vinovată, trebuia s-o trimită la eşafod. Se înfiora la acest gând!

Puse portefeuille-ul pe noptieră, încuie uşa şi se pregăti de culcare. Era un tren la cinci şi jumătate şi ceruse să fie trezit la timp. Se răsuci o vreme de pe o parte pe cealaltă, gândindu-se la toate cele întâmplate. Dacă era o greşeală în legătură cu ora accidentului de tren? Dacă doctorii se înşelau şi Lyne fusese ucis mai devreme? Dacă Odette Rider nu era decât o… Gemu la această idee.

Tarling auzi orologiul bătând ora două. Auzise, de când se urcase în pat, toate sferturile de oră. Îl aşteptă nerăbdător pe următorul. Dar nu-l mai auzi. Căzu într-un somn agitat, cu vise. Era în China şi se afla în mâinile Inimilor Uşoare. Se făcea că-l întinseseră pe piatra unui templu, cu mâinile şi picioarele legate. Deasupra lui se apleca şeful bandei care avea figura Odettei! Cuţitul se ridică gata să lovească! Se trezi transpirat.

Orologiul sună ora trei. Era linişte. Dar cineva se afla în cameră. O simţea chiar dacă nu vedea pe nimeni. Rămase nemişcat forţându-şi doar ochii să distingă ceva în întuneric. Plimbă uşor mâna pe noptieră. Portefeuille-ul dispăruse!

Auzi podeaua scârţâind în direcţia uşii. Dintr-un salt fu în picioare. Mai apucă să vadă o umbră strecurându-se prin uşa deschisă a dormitorului spre salonaş. Urmări fugarul care i-ar fi scăpat dacă n-ar fi avut ghinionul să se împiedice de un scaun şi să cadă scoţând un ţipăt ascuţit.

Tarling sări la uşa exterioară, o închise şi răsuci cheia. Apoi se întoarse spre cel căzut.

— Şi acum să vedem cu cine am onoarea! zise el aprinzând lumina.

Se clătină de uimire. Intrusul era Odette Rider. Avea portefeuille-ul în mâini.

Capitolul XXIV.
CONFESIUNEA ODETTEI RIDER.

O privi stupefiat.

— Dumneata?

Tânăra era palidă. Nu-l scăpa din priviri.

— Da, eu sunt, murmură.
— Dumneata! repetă, apropiindu-se. Întinse mâna şi ea îi dădu portefeuille-ul.
— Aşezaţi-vă! zise el blând.
Părea gata să leşine.
— Sper că nu v-am lovit? Nici prin cap nu mi-a trecut că…
— Nu, nu sunt rănită, zise ea cu oboseală în glas. Nu în sensul în care vă aşteptaţi.
Îşi apropie un scaun de masă şi-ţi prinse faţa în mâini. El rămase în picioare, încurcat, înspăimântat de cursul pe care îl lua povestea.
— Deci dumneata erai pe bicicletă? Nu mi-aş fi putut imagina… zise Tarling gândindu-se că nu e nici o crimă să mergi cu bicicleta ca să-ţi vezi mama şi pe drum să pierzi un portefeuille. Vinovat era el că-l luase…
— Eu? Pe bicicletă? Nu, nu eram eu.
— Nu erai dumneata?
— Eram în curte. V-am văzut când aţi aprins lanterna şi când aţi luat portefeuille-ul. Dar nu eram pe bicicletă.
— Dar cine era?
Tarling puse portefeuille-ul pe masă. Ea nu făcu nici un gest să-l ia.
— Odette, spuse blând, punându-i o mână pe umăr. De ce nu vrei să-mi spui…
— Ce să vă spun?
— Tot ce e de spus. Aş putea să te ajut. Aş vrea să te ajut.
Ea îl privi.
— De ce să mă ajutaţi? întrebă simplu.
— Fiindcă te iubesc, mărturisi el cu voce tremurătoare.
Avea impresia că nu el vorbise. Cuvintele îi ieşiseră singure de pe buze. Însă ştia că e adevărul adevărat.
Spre marea sa mirare fata nu se miră deloc. Privi spre masă şi făcu un simplu „Oh!”
Acest calm în faţa mărturisirii unui astfel de sentiment îl şocă. I se păru că ea ştia dintotdeauna că o iubeşte. O cuprinse în braţe.

— Draga mea, de ce nu vrei să-mi spui?

Ea rămase cu capul plecat.

— Ce să-ţi spun?

— Tot ce ştii despre povestea asta. Nu-ţi dai seama că devii tot mai suspectă în ochii poliţiei?

— Despre ce poveste vorbeşti?

El ezită.

— Despre uciderea lui Lyne? reluă ea. Despre asta nu ştiu nimic.

Simţindu-i răceala, el se îndreptă spre uşă şi o descuie.

— N-o să te mai întreb nimic. Ştiu de ce ai venit aici. Ţi-ai luat, desigur, o cameră alături şi m-ai urmărit. Am auzit paşi pe coridor.

Ea recunoscu cu un gest.

— Îl doreşti? întrebă ea arătând portefeuille-ul.

— Poţi să-l iei.

Ea se ridică. Se clătina uşor. EI o cuprinse în braţe. De data asta ea îşi întoarse faţa spre el şi-l privi intens. El o sărută.

— Odette. Odette, nu vezi că mi-aş da şi viaţa pentru dumneata? Nu vrei să-mi povesteşti totul? Te rog.

— Nu, nu, nu, zise ea cu o voce sugrumată. Te rog, nu mă mai întreba. Mi-e frică, oh, mi-e frică!

El o strânse în braţe.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. Te voi salva chiar de-ai fi vinovată de cele mai cumplite crime. Dacă vrei să protejezi pe cineva, îl voi proteja şi eu fiindcă te iubesc, Odette!

— Nu, nu, îl respinse ea. Te rog, nu mă întreba…

— Întreabă-mă pe mine!

Tarling se întoarse rapid. În prag stătea un bărbat.

— Milburgh! zise detectivul printre dinţi.

— Milburgh, surâse acesta batjocoritor. Sunt dezolat că trebuie să întrerup această scenă emoţionantă, însă sunt într-o situaţie disperată şi nu-mi pot permite politeţuri.

Tarling îi privi. Descoperi clemele de bicicletă la pantaloni.

— Deci dumneata erai?

— Aş vrea să vă ţineţi promisiunea, domnule Tarling, zise Milburgh calm.

— Promisiunea? Ce promisiune?

— De a proteja nu doar răufăcătorul ci şi pe cei care s-au compromis din cauza lui sau ei…

— Ce vrei să spui? Îndrăzneşti s-o acuzi?

— Nu acuz pe nimeni. Nu fac decât să sugerez că domnişoara Rider şi cu mine suntem într-o situaţie critică şi că sunteţi singurul care ne puteţi asigura plecarea într-un loc în care extrădarea să nu ne poată ajunge.

— O acuzi de complicitate la crimă?

— N-am formulat nici o acuzaţie, se nelinişti Milburgh. Cât despre crimă, aţi fi înţeles totul mai bine dacă aţi fi citit ce scrie în portefeuille-ul pe care am încercat să-l pun la loc sigur.

— O să văd mâine despre ce-i vorba, zise Tarling. Încuietorile nu sunt decât un fleac pentru…

— De ce mâine? Puteţi vedea chiar acum, zise Milburgh întinzându-i o legătură de chei. Deschideţi şi citiţi acum.

Tarling luă cheia şi deschise portefeuille-ul. O mână îl prinse de braţ. Se întoarse şi văzu faţa palidă şi îngrozită a fetei.

— Nu, nu! strigă ea. Nu, pentru numele lui Dumnezeu!

Tarling făcu un pas înapoi şi zări figura răutăcioasă a lui Milburgh.

— Domnişoara Rider nu vrea să citesc ce scrie aici, zise Tarling.

— Are şi de ce să nu vrea, rânji Milburgh.

— Poftim!

Era vocea fetei, clară şi fermă. În mână ţinea foaia de hârtie scoasă din portefeuille.

— Am un motiv, dar nu e ce vă închipuiţi!

Milburgh mersese prea departe. Tarling îi văzu figura alungită şi privirea neliniştită a ochilor albaştri şi reci. Fără să mai amâne, despături hârtia şi citi: „Confesiunea Odettei Rider”

— Dumnezeule! exclamă el, citind apoi cele câteva rânduri scrise de fată.

„Eu, Odette Rider, mărturisesc că am furat casa Lyne timp de trei ani şi că mi-am însuşit suma de 25.000 de lire sterline”.

Tarling lăsă hârtia la timp ca s-o prindă în braţe pe fata care leşinase.

Capitolul XXV.

ULTIMA ÎNCERCARE A LUI MILBURGH.

Milburgh mersese prea departe. Sperase să nu asiste la citirea hârtiei. Îşi dăduse seama de mult că Tarling, poliţistul din Shangai şi moştenitorul lui Lyne fusese sedus de farmecul fetei. Scena la care asistase îi confirma bănuielile.

Încerca să se pună în siguranţă. Era cuprins de panică, deşi Tarling nu băgase de seamă. Făcuse o ultimă încercare să-şi salveze viaţa de lux şi confort pentru care riscase totul.

Milburgh trăise cu spaima că Odette îl va trăda. De aceea încercase să-l omoare pe Tarling înainte de a putea vorbi cu fata. Împuşcăturile în ceaţă erau dovada celei mai cumplite panici. Numai fata îl putea trimite pe banca acuzaţilor…

Tarling culcase fata pe divan. Ieşi să aducă un pahar cu apă. Milburgh ascunse repede hârtia în buzunar, luă o hârtie de pe birou şi o aruncă în focul din cămin. Ardea deja la întoarcerea lui Tarling.

— Ce faci acolo?

— Am dat foc mărturisirii domnişoarei. Nu cred că e în interesul ei.

— Stai! îl opri Tarling.

Stropi faţa Odettei cu apă, apoi se îndreptă spre cămin. Rămăsese un colţ nears. Îl luă, privi în jur, ochii i se opriră pe birou. Începu să râdă, însă nu cu un râs plăcut.

— Asta era, deci! închise uşa, se postă în faţa ei. Acum, Milburgh, scoate hârtia din buzunar.

— Am ars-o!

— Minţi, zise detectivul calm. Ştii bine că nu te voi lăsa să ieşi de aici cu acea hârtie. Ai încercat să mă păcăleşti, dar nu ţi-a mers. Dă-mi mărturisirea.

— Vă asigur…

— Dă-mi hârtia!

Contrariat Milburgh i-o înapoie.

— Acum, dacă vrei s-o vezi arzând, priveşte!

Reciti hârtia şi o aruncă în foc. O privi până se transformă în cenuşă.

— Gata! zise vesel.

— Cred că vă daţi seama ce-aţi făcut? Aţi distrus o probă care, dumneavoastră, un oficial…

— Destul! îl întrerupse Tarling.

Descuie uşa.

— Poţi să pleci, Milburgh. Ştiu unde să te găsesc, dacă am nevoie de dumneata.

— Veţi regreta ce-aţi făcut!

— Nu cât vei regreta dumneata când o să-ţi fac socotelile!

— Mă duc direct la Scotland Yard, ameninţă directorul, alb de furie.

— Du-te! Şi, fii bun, spune-le să te reţină până vin şi eu, adăugă, după care îi închise uşa în nas.

Tânăra îl privi uimită.

— Ce-ai făcut? întrebă ea.

— Am distrus mărturisirea. M-am gândit că, desigur, ai fost silită s-o faci. Nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

— Şi acum, dacă ai puţină răbdare, te voi conduce acasă.

— Acasă? Nu la mama, nu, nu! Ea nu trebuie să ştie nimic!

— Dimpotrivă, trebuie să ştie. Nu ştiu ce nu trebuie să ştie, dar a fost destul mister în povestea asta!

Odette se ridică şi se îndreptă spre cămin.

— Îţi voi spune tot ce pot. Poate ai dreptate. E prea mult mister. M-ai întrebat cândva cine e Milburgh…

— Nu te mai întreb, zise Tarling liniştit. Ştiu cine e!

— Ştii?

— Da, e cel de-al doilea soţ al mamei dumitale.

Tânăra îl privi uimită.

— De unde ai aflat?

— Am ghicit. Şi ea îşi păstrează numele de Rider la sugestia lui Milburgh, să nu se ştie că s-a recăsătorit. Aşa-i?

— Da. Mama l-a întâlnit acum vreo şapte ani. Eram la Harrogate. Mama era săracă, dar cred că Milburgh o credea bogată. Era drăguţ cu mama şi se lăuda că lucrează la Londra. Mama îl credea şi ea bogat.

— Înţeleg. Aşadar, Milburgh a furat pentru mama dumitale.

— E adevărat şi nu-i adevărat. Mama e total inocentă. El a cumpărat casa de la Hertford şi a mobilat-o luxos. Până nu demult avea două automobile. Abia am reuşit să-l conving să nu mai trăiască pe picior aşa de mare. A fost un chin pentru mine după ce am aflat în ce era implicată mama fără s-o ştie…

— Când ai descoperit?

— Foarte curând după căsătorie. M-am dus într-o zi la magazin şi o fată mi-a răspuns obraznic. Eu nu m-am formalizat, însă un şef de raion a auzit-o şi a concediat-o. Am vrut să intervin în favoarea ei, dar am fost rugată să mă duc să vorbesc cu directorul. Acolo, într-un birou somptuos, l-am descoperit pe Milburgh. Mi-am dat seama că ducea o viaţă dublă. M-a silit să-i păstrez secretul. Mi-a prezentat în culori foarte negre ce se va întâmpla dacă va fi descoperit. M-a rugat să mă angajez la casa Lyne pentru a-l ajuta să pună toţi banii furaţi la loc. Mi-a spus că a făcut plasamente rentabile şi va reuşi să acopere furturile. De aceea m-am angajat la Lyne. Însă nu şi-a ţinut promisiunea.

— De ce ţinea să te angajezi dumneata?

— Fiindcă era un post de casier şi un străin ar fi descoperit imediat neregulile. Voia să aibă un om care să tacă. Nu mi-a spus ce are de gând, dar i-am ghichit planurile. De la început m-a făcut complicea lui. E adevărat că eu n-am furat şi că am acceptat postul pentru a-i da

răgazul să repare totul şi pentru a o feri pe mama de ruşine şi supărare, dacă ar fi aflat adevărul.

Ea îl privi trist

— Îmi dau seama că vorbesc cu un detectiv şi că toate suferinţele mele au fost zadarnice. Dar mai bine să se ştie adevărul, indiferent de consecinţe. Şi acum o să-ţi povestesc ce s-a întâmplat în noaptea crimei.

Capitolul XXVI.
ÎN CAMERA DOAMNEI RIDER.

După câteva momente de tăcere, ea începu:

— După ce am părăsit magazinul m-am hotărât să petrec câteva zile la mama, înainte de a căuta altceva de lucru. Milburgh mergea la Hertford de sâmbătă până luni şi eu nu suportam să rămân sub acelaşi acoperiş cu el, după tot ce ştiam. Am plecat din apartament pe la şase şi jumătate ca să iau trenul de şapte spre Hertford. La gară, tocmai îmi luasem bilet când o mână mă prinse de braţ. Era Milburgh, foarte agitat. Mă rugă să iau un tren mai târziu şi să mă duc cu el la restaurantul Florentin unde avea reţinută o masă. Avea să-mi spună lucruri foarte grave.

Am pus valiza la bagaje şi l-am urmat. În timpul cinei – eu n-am luat decât un ceai – mi-a spus că e pe punctul de a fi ruinat. Mi-a povestit că Lyne a chemat un detectiv – pe dumneata – şi că avea de gând să-l denunţe, dacă nu cumva mânia împotriva mea avea să-i schimbe intenţiile.

— Numai dumneata mă poţi salva, a zis Milburgh.

— Cum? l-am întrebat mirată. Cum să vă salvez?

— Să iei asupra dumitale furturile. Mama dumitale e grav compromisă în această afacere.

— Ştie?

— Da, mi-a răspuns. Mai târziu am aflat că minţea, dar că încearcă să profite de dragostea mea pentru mama. Am fost îngrozită de ideea că mama ar putea fi amestecată în acest scandal. Aşa că am scris ce mi-a dictat şi am acceptat să părăsesc ţara imediat.

— De ce ai venit la Hertford aseară? o întrebă Tarling.

— Ca să iau hârtia. Am ştiut că Milburgh a ascuns-o în dulap. L-am văzut părăsind hotelul, mi-a dat întâlnire la magazin şi acolo mi-a spus că… Roşi.

— Ţi-a spus că te iubesc, zise Tarling blând.

— Da şi m-a ameninţat că-ţi arată hârtia.

— Înţeleg, răsuflă uşurat Tarling. Domnul fie lăudat!

— De ce? întrebă mirată.

— Totul se lămureşte. Mâine îl voi aresta pe ucigaşul lui Lyne!

— Nu, nu, îl privi ea neliniştită. Asta nu! Milburgh n-a putut face asta, o crimă atât de oribilă.

— Cine a trimis telegrama mamei dumitale, că nu mai poţi veni?

— Milburgh.

— A scris două telegrame? Nu-ţi aminteşti?

— Ba da. Două. Dar nu ştiu cui i-a trimis-o.

— Scrisul era acelaşi, în orice caz.

— Dar…

— Draga mea, nu te speria. Vei avea de trecut prin momente penibile. Te rog să fii curajoasă, de dragul mamei dumitale şi de dragul meu.

Ea zâmbi uşor.

— Nu te îndoieşti niciodată, aşa-i?

— Cum adică?

— Vrei să spui, roşi ea, că te iubesc destul ca să fac un efort numai fiindcă mi-o ceri?

— Cred că asta am vrut să spun, recunoscu Tarling. Sunt un încrezut, nu?

— Cred, mai degrabă, că ai intuiţie, zâmbi ea afectuos.

— Acum trebuie să te duc la mama dumitale.

Drumul i se păru lui Tarling foarte scurt. Fata avea cheia de la poartă şi intrară împreună în curte.

— Mama dumitale ştie că ai fost la Hertford?

— Da. Am văzut-o înainte de a pleca pe urmele dumitale.

— Ştie…

— Nu, nu ştie. Sărmana, va fi zdrobită. Ea îl iubeşte pe Milburgh. E foarte bun cu mama. Ea a acceptat toate plecările şi venirile lui misterioase fără nici o bănuială.

Ajunseră lângă casă. Nici o lumină nu era aprinsă.

— O să intrăm pe aici. Pe aici intră totdeauna şi Milburgh. Mai ai lanterna?

El lumină broasca. Ea introduse cheia şi ţipă uşor. Uşa era deschisă.

— E deschisă, deşi am încuiat-o când am plecat.

Tarling examină broasca. Era blocată.

— Cât ai rămas în casă?

— Câteva minute. Am intrat s-o sărut pe mama şi am plecat după dumneata.

— Ai încuiat uşa după ce ai intrat?

— Poate că nu. Nu, sigur că nu… N-am ieşit pe aici, mama mi-a deschis uşa principală.

Tarling ghici ce se întâmplase. Cineva o văzuse intrând şi crezu că fata va ieşi pe acolo şi va încuia uşa. De aceea blocase broasca cu un beţigaş.

— Ce-i? întrebă fata.

— Nimic. O fi opera tatălui dumitale vitreg. Şi-o fi pierdut cheia.

— El putea intra prin faţă.

— Nu-i nimic. O iau eu înainte, zise cu un calm departe de a fi real.

Urcă scările cu lanterna într-o mână şi un pistolet în cealaltă.

— Aici e camera mamei mele, îi arătă fata o uşă.

Presimţirea unui pericol o făcu să se înfioare. Tarling o strânse uşor de umeri pentru a o încuraja. Încercă să deschidă uşa camerei, dar ceva îl împiedica s-o facă. Trebui să împingă cu toată forţa pentru a intra.

O lampă ardea pe birou, lumina fiind ascunsă de draperii grele. Se întoarse spre uşă.

Doamna Rider zăcea după uşă cu un zâmbet pe buze şi un pumnal înfipt în inimă.

Capitolul XXVII.
UN HOHOT DE RÂS ÎN NOAPTE.

Tarling se întoarse spre Odette, care încerca să intre. O opri, silind-o să facă un pas înapoi.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i? murmură ea îngrozită. Oh! lasă-mă să mă duc la ea.

El o strânse puternic.

— Trebuie să fii tare, Odette, o rugă.

O sili să intre în camera alăturată. Aprinse lumina. Descoperi o a doua uşă.

— Unde duce uşa asta? întrebă, dar fata nu păru că-l aude.

— Mama! Ce i s-a întâmplat? repeta tremurând.

— Unde dă uşa asta?

Ea scoase o cheie din buzunar şi i-o întinse. El descuie uşa şi se afla într-o galerie dreptunghiulară. Fata încercă să scape.

— Te rog să fii calmă, Odette. Totul depinde de curajul tău, nu te da bătută. Unde sunt servitorii?

Ea se smulse şi fugi spre camera mamei sale. El o urmă.

— Pentru Dumnezeu, Odette! Opreşte-te!

Ea intră, se aruncă la pământ, o îmbrăţişă pe mama ei, şi sărută buzele reci.

Tarling o ridică uşor şi o scoase din cameră. Un bărbat îmbrăcat la repezeală se grăbea spre ei.

— Trezeşte femeile dân casă, zise Tarling. Doamna Rider a fost asasinată.

— Asasinată, domnule? Nu se poate!

— Grăbeşte-te! Domnişoara Rider a leşinat.

O duseră în salon şi o culcară pe o canapea. După sosirea femeilor, o părăsi.

Se întoarse cu valetul în camera moartei. Uşa dinspre seră era încuiată. Draperiile trase de Milburgh nu păreau atinse. După poziţia corpului şi după expresia calmă de pe faţă, Tarling presupuse că moartea survenise instantaneu şi neaşteptat. Criminalul se strecurase probabil în spatele ei. Poate că în aşteptarea fiicei sale ea încercase să citească

ceva, fiindcă o carte zăcea nu departe de corpul văzut pe podea.

Cei doi ridicară moarta şi o întinseră pe divan.

— Ar fi bine să anunţi poliţia! Există telefon?

— Da, domnule, răspunse valetul.

— Bine, nu va fi, deci, nevoie să ieşi.

Sună la poliţia locală şi ceru să fie chemat Whiteside. Zorile se ridicau încet.

Tarling examină cuţitul, un cuţit obişnuit de bucătărie. Avea câteva iniţiale pirogravate pe mâner, şterse de atâta folosinţă. Se vedea un M, un C şi un A.

— M. C. A.?

Încercă să deslege iniţialele. Valetul reveni.

— Domnişoara e într-o stare deplorabilă, domnule. Am chemat doctorul.

— Ai făcut foarte bine, aprobă Tarling. Biata copilă a avut un şoc.

Luă din nou telefonul şi ceru la Londra o ambulanţă, îl chemă apoi pe Ling Chu. Avea încredere în chinez. Urmele erau încă proaspete şi Ling Chu avea un nas de copoi veritabil.

— Să nu urce nimeni aici, ordonă valetului. Când vin poliţiştii şi doctorul lasă-i să intre prin faţă. Dacă nu sunt eu aici, ai grijă să nu urce nimeni pe aceste scări.

Ieşi prin uşa din faţă şi dădu o raită prin curte. Nu spera să găsească mare lucru în lumina tulbure a dimineţii şi nici criminalul nu mai putea fi pe aproape.

Proprietatea era întinsă şi plină de pomi. Peste tot cărări. Într-un colţ era un teren deschis unde nu se putea ascunde nimeni. În cealaltă parte se vedea ceva ce putea fi o căsuţă pentru grădinar. Îndreptă lanterna într-acolo.

Îi juca imaginaţia o festă ori chiar văzuse o figură albă privindu-l din clădire? Aprinse lanterna. Nu era nimeni. Se apropie de căsuţă, o înconjură atent. Nimeni. I se păru că zăreşte o siluetă strecurându-se spre pâlcul de pini de lângă zid. Îndreptă lanterna înspre acolo, dar distanţa era

prea mare şi lumina prea slabă. Tarling începu să fugă. La marginea păduricii se opri şi înaintă pe vârfuri. Ar fi jurat că aude trosnituri de crengi puţin înaintea lui. Reîncepu să fugă. De data asta nu mai era nici o îndoială. În pădure era cineva. Auzea paşii iuţi ai fugarului. Fugi iarăşi. Deodată auzi paşii în urma lui, probabil îl depăşise pe necunoscut.

— Cine-i acolo? Ieşi la lumină sau trag!

Nu se auzi nici un răspuns. Aşteptă. Îl auzi pe individ căţărându-se pe zid. Se întoarse într-acolo, dar nu văzu nimic.

Apoi, de undeva de deasupra se auzi un hohot de râs atât de diavolesc că-i îngheţă sângele în vine. Zidul era acoperit de crengi rămuroase şi nu vedea pe nimeni…

— Coboară sau trag! strigă din nou.

Auzi iarăşi râsul acela neomenesc, amestec de frică şi batjocură şi o voce ascuţită strigă:

— Asasinule! Asasinule! L-ai omorât pe Thornton Lyne, fii blestemat! Am ceva pentru tine… Na!

Un obiect fu aruncat cu forţă în direcţia lui. Ceva ca o picătură de apă căzu pe mâna detectivului. Acesta o scutură brusc cu un strigăt de durere – ardea ca focul. Îl auzi pe necunoscut coborând de partea cealaltă a zidului şi luând-o la fugă. Se aplecă şi privi ce mai rămăsese din proiectil. Era o sticluţă pe care eticheta rămăsese intactă: „VITRIOL”.

Capitolul XXVIII.

AMPRENTA REVELATOARE.

Era ora zece dimineaţa când Whiteside şi Tarling, aşezaţi pe canapea, îşi beau cafeaua. Tarling era palid şi obosit în vreme ce inspectorul, deşi trezit în zori, apucase să doarmă câteva ore bune şi era proaspăt şi bine dispus.

Se găseau în camera în care fusese asasinată doamna Rider şi urmele întunecate de pe podea vorbeau încă despre crimă. Cei doi îşi sorbeau cafeaua fără un cuvânt, fiecare cu gândurile lui. Tarling nu-i povestise nimic lui Whiteside despre aventurile lui şi despre necunoscutul din

grădină. Whiteside îşi aprinse tacticos o ţigară. Tarling ieşi în fine din reverie.

— Ce crezi despre toate astea?

— Dacă s-ar fi furat ceva totul era simplu. Dar n-a dispărut nimic. Biata fată!

Tarling aprobă.

— E groaznic. Doctorul i-a dat un calmant.

— Unde-i acum?

— Am trimis-o la o clinică din Londra. Este de-a dreptul incredibil, Whiteside.

— Da, urâtă poveste. Tânăra nu v-a dat nici o explicaţie?

— Nu. A venit aseară să-şi vadă mama. A intrat prin spate crezând că se va întoarce tot pe acolo. Dar a ieşit pe uşa principală şi uşa de serviciu a rămas deschisă. Cineva o pândea şi văzând că nu mai apare a intrat în casă după ea...

— Şi acest cineva era Milburgh? întrebă Whiteside.

Tarling nu răspunse. Avea o teorie, dar nu dorea s-o dezvăluie încă.

— Era sigur Milburgh, zise Whiteside. A venit să vă vadă azi noapte. Ştiam că e la Hertford. Ştiam şi că a încercat să vă omoare fiindcă a crezut că fata l-a trădat şi ştiţi deja totul despre el. A ucis-o pe soţia sa fiindcă probabil aceasta ştia despre uciderea lui Lyne mai mult decât fiica ei.

Tarling îşi privi ceasul.

— Ling Chu trebuia să fie aici deja.

— A! L-aţi chemat pe Ling Chu? Credeam că aţi abandonat această idee.

— Am telefonat din nou acum două ore.

— Hm! făcu Whiteside. Credeţi că ştie ceva?

— Nu. Cred ce mi-a povestit. Nu mă aştept să facă la fel şi Scotland Yard-ul când îmi voi face raportul. Dar îl cunosc pe Ling Chu. Nu m-a minţit nicodată.

— O crimă e o afacere serioasă. Dacă n-a minţit ca să-şi salveze viaţa atunci nu mai minte niciodată.

Se auzi un automobil. Tarling se apropie de fereastră.

— Iată-l pe Ling Chu!

Câteva minute mai târziu, Ling Chu intră fără zgomot în încăpere.

Tarling îl salută vag şi începu să-i povestească. Vorbea în engleză şi Whiteside îl completa ici-colo. Chinezul asculta în tăcere. La sfârşit schiţă un salut şi ieşi.

— Iată scrisorile, zise Whiteside.

Două teancuri de scrisori se aflau pe masa doamnei Rider. Tarling îşi apropie un scaun.

— Astea-s toate?

— Da. Am răscolit toată casa, dar n-am găsit altele. Cele din dreapta sunt alte lui Milburgh. Veţi vedea că sunt semnate cu iniţiale şi că poartă adresa din Londra.

— Le-ai citit?

— Da, pe toate. Nimic compromiţător. Vorbeşte despre micile plasamente pe care le făcea în numele soţiei sale. Îţi poţi da seama cât de compromisă, fără s-o ştie, era prin afacerile lui Milburgh.

Tarling parcurse şi el scrisorile, una câte una. Deodată se opri şi se apropie de fereastră cu scrisoarea pe care o ţinea în mână.

— Ascultă! zise Tarling.

„Iartă-mă pentru mâzgăleli. Sunt foarte grăbit şi am degetele pline de cerneală – am răsturnat o călimară”.

— Nimic misterios, zise Whiteside zâmbind.

— Nimic, într-adevăr. Însă amicul nostru a lăsat o amprentă de toată frumuseaţa. Cred că-i de la degetul mare.

— Arătaţi-mi-o! zise Whiteside ridicându-se curios.

Privi peste umărul lui Tarling şi fluieră. Cu o figură luminoasă îl scutură pe şeful său de umăr.

— Îl avem! zise exultând de bucurie. Îl avem la mână!

— Ce vrei să zici?

— Pot să jur că această amprentă e una şi aceeaşi cu cea lăsată pe comoda din camera domnişoarei Odette.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur, vorbi Whiteside repede. Vedeţi cercurile? Priviţi şi liniile acestea! Sunt identice! Cred că am fotografia în buzunar.

Căută agitat şi scoase fotografia mărită a amprentei.

— Comparaţi-le! strigă triumfător. Linie cu linie amprenta lui Milburgh. El e omul nostru!

Îşi luă lodenul.

— Unde pleci?

— Mă întorc la Londra, zise Whiteside. Mă duc să iau un mandat de arestare pe numele lui George Milburgh, omul care l-a ucis pe Thornton Lyne, omul care şi-a ucis soţia, cel mai scelerat tip de pe faţa pământului.

Capitolul XXIX.

TEORIA LUI LING CHU.

Chinezul reintră în încăpere cu un aer misterios.

— Ei bine, ce-ai descoperit? întrebă Tarling.

Whiteside îşi reprimă entuziasmul ca să asculte şi el.

— Două persoane au urcat scările aseară şi apoi şi stăpânul.

Tarling aprobă.

— Paşii dumneavoastră şi ai fetei sunt foarte clari. Sunt şi urme de picioare goale.

— Picioare goale?

— Cine avea picioarele goale, un bărbat sau o femeie? întrebă Whiteside.

— Putea fi şi bărbat şi femeie, însă picioarele erau rănite şi sângerau. Sunt şi urme de sânge pe pardosea.

— Ce poveste! strigă Whiteside.

— Lasă-l să continue!

— O femeie a intrat şi a ieşit, continuă Ling Chu.

— Era domnişoara Rider.

— O femeie şi un bărbat au venit; apoi a venit persoana cu picioarele goale, fiindcă sângele e peste urmele primei femei.

— Cum ştii care era prima femeie şi care a doua? întrebă Whiteside.

— Picioarele primei femei erau umede.

— Dar n-a plouat! strigă inspectorul triumfător.

— A umblat prin iarbă, răspunse Ling Chu şi Tarling îşi aminti că Odette era ascunsă după un tufiş urmărindu-i, pe el şi pe Milburgh.

— Dar e un lucru pe care nu-l înţeleg, stăpâne, zise Ling Chu. Există urme de femeie pe care nu le găsesc pe scări ori în hol. Aceasta a înconjurat casa de două ori, apoi s-a dus în grădină şi de acolo, în pădure.

Tarling îl privi fix.

— Domnişoara Rider s-a dus direct de la casă la drum şi apoi spre Hertford, după mine.

— Există urmele unei femei care a înconjurat casa de două ori şi asta mă face să cred că femeia era cu picioarele goale.

— Sunt şi alte urme de bărbat în afara alor noastre?

— Ajung şi acolo. Sunt urmele unui bărbat care a venit mai devreme fiindcă picioarele umede au călcat deasupra lor, dar a plecat. Mai există şi o urmă de roată.

— Era Milburgh, zise Tarling.

— Dacă un picior nu atinge pământul el lasă urme foarte slabe. De aceea e greu de urmărit femeia în casă, nu pot să-i găsesc urmele pe scări, ştiu totuşi că venea din casă fiindcă paşii vin de la uşă. Veniţi să vă arăt.

Tarling observă că Ling e desculţ.

— N-ai luat urmele tale drept ale altuia? îl întrebă glumind.

— Mi-am lăsat pantofii la uşă fiindcă aşa lucrez mai uşor.

Îi conduse în jurul casei şi le arătă urmele de paşi. Nu era nici o îndoială că o femeie fusese pe acolo, fiindcă se vedeau clar urmele tocurilor înalte. Mai ales în faţa fiecărei ferestre, ca şi cum aceasta ar fi căutat un loc pe unde să intre.

— Par pantofi de casă, nu de stradă, zise Whiteside. Ce părere aveţi, domnule Tarling?

Tarling ridică din umeri.

— Tu ce crezi, Ling Chu? întrebă la rândul lui.

— O persoană a intrat în casă. S-a strecurat prin uşa întredeschisă. A urcat scara. Întâi a ucis apoi a vrut să pătrundă în celelalte camere, dar n-a reuşit să deschidă uşa.

— E adevărat. E uşa care separă camera doamnei Rider de restul casei. Era încuiată, nu-i aşa, domnule Tarling?

— Da, era încuiată.

— Când au descoperit că nu pot intra în casă, au încercat să pătrundă din afară printr-o fereastră.

— Au”? Erau mai mulţi? Nu vorbeai despre o femeie?

Noua teorie îl deconcerta. Identificase al doilea actor al tragediei, arsura de vitriol i-l reamintea, dar cine putea fi al treilea?

— Vorbesc despre femeie, răspunse Ling liniştit.

— Dar cine, pentru Dumnezeu, vroia să intre în casă după ce a ucis-o pe doamna Rider? Teoria ta n-are noimă, Ling Chu. Când cineva ucide încearcă să se îndepărteze cât mai degrabă de la locul crimei.

Ling Chu nu răspunse.

— Câte persoane sunt implicate în această crimă? zise Tarling. Un bărbat sau o femeie, desculţi, a intrat şi a ucis-o pe doamna Rider; o a doua a înconjurat casa căutând o intrare…

— Nu ştiu dacă era o persoană sau două, zise Ling.

Tarling cercetă casa. Aripa în care se încercase zadarnic o pătrundere era separată de restul casei şi astfel amenajată încât să faciliteze sosirile şi plecările lui Milburgh. Erau trei camere: un dormitor, care comunica cu salonaşul, al doamnei, căci dulapurile erau pline cu haine de-ale ei; salonul în care fusese comisă crima şi dormitorul neocupat pe care îl traversase cu Odette ca să ajungă în celălalt, hol. Prin această ultimă uşă, a holului, se ajungea în restul casei.

— Nu e nimic de făcut. Trebuie lăsată poliţia locală să-şi facă datoria, iar noi să ne întoarcem la Londra, zise Tarling.

— Ca să-l arestăm pe Milburgh? sugeră Whiteside. Acceptaţi teoria lui Ling Chu?

— N-am încotro, fiindcă e cel mai bun detectiv pe care l-am întâlnit vreodată. Poate descoperi urme abia vizibile cu ochiul liber şi a avut succese răsunătoare în China.

Se întoarseră la Londra cu automobilul. Ling Chu, alături de şofer, fuma ţigară după ţigară.

În drum spre Scotland Yard se opriră la clinica unde se afla Odette. Află că fata doarme în sfârşit.

— Sunt veşti bune. Eram pe jumătate nebun de nelinişte, îi spuse lui Whiteside.

— Vă interesaţi foarte mult de domnişoara, zise Whiteside sec.

— Da, într-adevăr. Însă e absolut normal.

— De ce, normal?

— Fiindcă domnişoara va deveni soţia mea.

— Oh! făcu Whidesite stupefiat şi nu mai scoase o vorbă.

Mandatul de arestare a lui Milburgh îi aştepta. Îl luă Whiteside.

— Nu-l mai lăsăm nici un minut. Mă tem că i-am permis prea multe deja şi m-aş cam mira să-l mai găsim în cuib.

Cum era de aşteptat, casa era goală şi femeia de serviciu aştepta în faţa porţii. Domnul Milburgh, le spuse ea, deschide la opt şi jumătate, chiar şi când merge la ţară se întoarce la timp.

Whiteside deschise poarta cu un şperaclu. Uşa casei nu se mai lăsă, însă, forţată. Tarling sparse o fereastră. Se auzi imediat o sonerie de alarmă. Tarling sări pe fereastră în camera în care îi luase un interogatoriu lui Milburgh. Casa era goală. Trecură dintr o cameră în alta căutând prin dulapuri şi prin sertare. Nu găsiră decât câteva fire de explozibil.

— Dacă asta nu-i ce cred, sunt gata să mă las spânzurat. Oricum îl putem acuza pe Milburgh de incendiu premeditat, dacă nu putem să-l acuzăm de crimă. Vom trimite aici oamenii de la laborator, Whiteside. E sigur că a dat foc anume birourilor Dashwood şi Solomon pentru a distruge probele furturilor.

Whiteside fu cel care făcu a doua descoperire. Patul lui Milburgh era unul uriaş, cu coloane.

— Avea grijă de el, observă Whiteside. Uite ce saltea, şi ce coloane, zise lovind lemnul uşor cu degetele. Pare solid! adăugă cu un aer surprins.

Desfăcu patul şi fu curând răsplătit. Sub saltea se ascundea un soi de dulăpior secret. Înăuntru, registre şi un jurnal.

Tarling luă jurnalul şi-l răsfoi.

— E al lui Thornton Lyne. Ne-ar putea fi de folos. Are mai multe volume.

Unul dintre volume era închis cu cheia şi Milburgh nu reuşise să-l deschidă. Era ultimul.

— Altceva? întrebă Tarling.

— Nimic. Poate se mai găsesc şi alte ascunzători.

Examinară totul atent, dar nu mai descoperiră nimic interesant.

— Aici nu mai e nimic de făcut. Lasă unul dintre oameni de pază. Să ne anunţe dacă se întoarce Milburgh. Eu personal

mă îndoiesc că o va face, zise Tarling.

— Credeţi că s-a speriat de fată?

— Foarte probabil. O să întreb şi la magazin, dar nu cred că-i acolo.

Supoziţia se dovedi justă. Nimeni nu-l văzuse pe director la magazinele Lyne. Milburgh parcă fusese înghiţit de pământ. Semnalmentele sale se aflau la fiecare post de poliţie în scurt timp. Dacă Milburgh nu reuşise să părăsească ţara, arestarea lui era inevitabilă.

La ora cinci după masă se mai făcu o descoperire. O pereche de pantofi de damă, vechi şi plini de noroi, fuseseră descoperiţi într-un şanţ, nu departe de Hertford. Poliţia locală îi trimise urgent la Scotland Yard. La ora şapte şi jumătate pachetul se afla pe biroul lui Tarling. Acesta îl desfăcu grăbit. Era, într-adevăr, un pantof de damă.

— Mărimea corespunde, observă Whiteside. Priviţi, are urme de sânge.

Chinezul avea dreptate. Picioarele persoanei care purta aceşti pantofi sângerau.

Tarling examină atent pantoful pentru a descoperi eticheta fabricantului. Pantoful îi scăpă din mână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Whiteside. Îl cercetă şi el şi avu un râs descurajat. Pe etichetă, sub numele fabricantului, scria cu cerneală: „domnişoara O. Rider”

Capitolul XXX.

CINE A UCIS-O PE DOAMNA RIDER?

Tarling fu primit de directoarea spitalului. Odette avea nevoie de odihnă. Ea propunea să fie trimisă la ţară.

— Sper că n-o veţi supune unui interogatoriu prea lung, domnule Tarling. E încă foarte slăbită.

— N-am decât o singură întrebare de pus, o asigură Tarling.

O găsi pe Odette într-o cameră drăguţă. Se aplecă s-o sărute şi, fără să mai amâne, scoase pantoful din buzunar.

— Draga mea, acest obiect îţi aparţine?

— Da, dar de unde l-ai luat?

— Eşti sigură că e al dumitale?

— Absolut, zâmbi ea. Sunt pantofii mei vechi. De ce mă întrebi?

— Unde i-ai văzut ultima oară?

Tânăra închise ochii, înfiorată.

— În camera mamei mele! Oh, mama, mama mea dragă!

Îşi ascunse faţa în pernă şi plânse uşor. Tarling încercă s-o liniştească. Oricum, Odette nu-i putea spune prea multe amănunte.

— Erau pantofii care-i plăceau mamei, fiindcă i se potriveau. Noi purtam exact acelaşi număr la pantofi.

Vocea i se stinse şi Tarling schimbă grăbit subiectul.

Teoria lui Ling i se părea bună, dar erau detalii care nu se potriveau. Pe drum spre Scotland Yard recapitulă datele problemei.

Cineva intrase în casă cu picioarele goale şi însângerate şi după ce comisese crima, dăduse ceva de încălţat. Aceşti pantofi vechi ai Odettei erau singurii la îndemână şi ea sau el îi luase şi dăduse târcoale casei. De ce încercase această persoană misterioasă să intre din nou în casă? Cine era şi ce căuta, de fapt?

Dacă Ling Chu avea dreptate, criminalul nu putea fi Milburgh. Intuiţia îi spunea că omul cu picioare mici era cel care strigase la el de pe zid şi aruncase cu vitriol. Whiteside se arătă de acord cu presupunerea.

— Însă nu omul cu picioare mici a comis crima. Milburgh e vinovat, puteţi fi sigur! mai adăuga Whiteside. Cred că tot el e vinovat şi de moartea lui Lyne.

— Eu cred că ştiu cine l-a omorât pe Lyne. Începe să se facă lumină în această poveste misterioasă. Am o teorie care ţi se va părea fantastică.

— Ce teorie?

Tarling nu ţinea s-o dezvăluie încă. Whiteside se înfundă în fotoliu şi începu să reflecteze cu voce tare.

— Încă de la început povestea asta a fost plină de contradicţii. Thornton Lyne era un om foarte bogat., à

propos, sunteţi un om bogat acum, domnule Tarling şi trebuie să vă tratez cu respect.

Tarling zâmbi.

— Continuă.

— Avea gusturi bizare şi era un poet rău dacă judeci după volumaşul tipărit. Era un pozeur, dovadă şi „prietenia” lui pentru Sam Stay. À propos, a scăpat din azilul de nebuni, cred că ştiţi?

— Ştiu, continuă!

— Lyne se îndrăgosteşte de o fată drăguţă care lucrează la el. E obişnuit să i se îndeplinească orice capriciu. Tânăra îi respinge avansurile şi, umilit, nutreşte brusc o ură nedomolită.

— Până aici nu văd nici o contradicţie, zâmbi Tarling.

— Asta-i una la mână, numără Whiteside pe degete. A doua este acest Milburgh, omul mieros care a furat casa Lyne ani de zile şi care a trăit somptuos la ţară cu banii furaţi. Din câte a aflat, a crezut că totul e pierdut. Însă descoperă că Thornton Lyne e îndrăgostit de fiica vitregă şi e foarte probabil să se fi gândit să se folosească de asta pentru a-i cere Iui Lyne să renunţe la urmărirea lui în justiţie.

— Sau, şi mai probabil, a încercat să pună întreaga vină pe fată gândindu-se că ea va aranja lucrurile cu Lyne.

— E corect. Accept ipoteza. Milburgh doreşte o întrevedere cu Lyne. Îi telegrafiază să vină la domnişoara Rider ştiind că numele fetei îl va atrage cu siguranţă.

— Şi Thornton Lyne vine în papuci de pâslă! completă Tarling cu sarcasm. Nu ţine, Whiteside.

— Nu, aveţi dreptate. Însă caut pistele esenţiale ale cazului. Lyne soseşte. E primit de Milburgh, care se confesează şi încearcă să-l convingă pe Lyne să-i facă jocuL Acesta refuză, se ceartă şi, în disperare de cauză, Milburgh îl împuşcă.

Tarling rămase pe gânduri, apoi:

— E curios!

Uşa se deschise şi intră un ofiţer de poliţie.

— Iată datele pe care le-aţi cerut, zise acesta, întinzându-i lui Whiteside o foaie de hârtie.

— Ce-i asta? A! Semnalmentele lui Sam Stay; înălţime… ten palid, bolnăvicios… costum gri şi lenjerie cu marca azilului… Ia te uită!

— Ce-i?

— Iată ceva remarcabil: „Când pacientul a fugit era desculţ. Are picioare foarte mici. A dispărut un cuţit de bucătărie, fugarul poate fi înarmat. Trebuie preveniţi negustorii de încălţăminte”.

— Desculţ!

Tarling se ridică încruntat.

— Sam Stay o detestă pe Odette.

Cei doi se priviră.

— Şi acum ai înţeles cine a ucis-o pe doamna Rider? întrebă Tarling. A fost ucisă de cineva care a văzut-o pe Odette intrând şi n-a mai văzut-o ieşind. A urmărit-o pentru a răzbuna, credea el, moartea binefăcătorului său. A ucis-o pe biata femeie. Iniţialele de pe cuţit sunt ale azilului: Middlesex County Asylum. A luat cuţitul cu el. Apoi a descoperit greşeala. A căutat pantofi şi neputând pătrunde în restul casei, a căutat o fereastră prin care să intre în căutarea Odettei.

Whiteside îl privi, uimit.

— Ce păcat că aţi moştenit atâţia bani, zise cu admiraţie. Când vă veţi retrage din poliţie vom pierde un faimos detectiv!

Capitolul XXXI.
ÎN CARE E REGĂSIT SAM STAY

— V-am mai văzut undeva, nu-i aşa?

Pastorul cu guler alb, imaculat, zâmbi vag interlocutorului.

— Nu, dragul meu prieten, nu cred că ne-am mai întâlnit.

Cel care-l oprise era un om scund, îmbrăcat sărăcăcios, cu un aer bolnăvicios. Figura îi era palidă şi trasă, cu o barbă

de câteva zile şi un aspect sinistru. Pastorul tocmai ieşise din biserică.

— V-am mai văzut, repetă omul. V-am văzut în vis, în vis.

— Scuză-mă dar nu pot să mai stau. Am o întâlnire importantă.

— Ehei, stai binişor! făcu omuleţul pe un ton atât de feroce că pastorul se opri. Îţi spun că te-am văzut în vis. Dansai cu draci negri, gol, şi eraţi groşi şi urâţi.

Coborâse vocea şi vorbea de parcă ar fi spus o poezie.

Pastorul se retrase un pas înapoi, speriat.

— Haide, dragul meu. Nu-i frumos să opreşti oamenii pe stradă şi să le spui tot felul de prostii. Nu te-am văzut niciodată. Sunt reverendul Josiah Jennings.

— Te cheamă Milburgh. Da, chiar aşa, Milburgh. El vorbea adesea despre tine. Omul acela grozav… Ascultă! Îl trase de mânecă şi Milburgh păli. Era o furie ascuţită în strânsoarea acestui om şi o sălbăticie ciudată în glas. Ştii unde e? Într-un cavou construit ca o casă în cimitirul Highgate. Are două uşi ca de biserică şi trebuie să cobori câteva trepte.

— Cine eşti dumneata? întrebă Milburgh, simţind că-i clănţăne dinţii.

— Nu mă cunoşti? Sigur ţi-a vorbit despre mine. Sunt Sam Stay. Am lucrat vreo două zile la voi în magazin, Şi tu… tu n-ai decât ce-ţi dădea el. Fiecare bănuţ pe care-l câştigai, el ţi-1 dădea. Era bun cu toată lumea, cu săracii şi chiar cu un biet ticălos ca mine.

Ochii lui Sam se umplură de lacrimi şi Milburgh se uită în jur să vadă dacă nu se apropie cineva.

— Hai, nu mai spune prostii! Ascultă-mă, băiete. Dacă te întreabă cineva dacă l-ai văzut pe Milburgh, spui că nu l-ai văzut, clar?

— Oh, înţeleg. Dar te-am recunoscut! Nu uit niciodată pe nimeni care a avut de-a face cu el. El m-a scos din gunoi. Aşa mi-l închipui eu pe Dumnezeu!

Se găseau într-un colţ liniştit aproape de nişte grădini. Milburgh se aşează şi-l chemă alături pe Sam. Se felicită în

gând că-şi alesese un costum de pastor. Nimeni nu va intra la bănuieli văzându-l că stă de vorbă cu acest mizerabil. E chiar datoria unui pastor să vorbească acestor oameni.

Sam Stay îi privi îmbrăcămintea şi îl întrebă cu îndoială în glas:

— De când sunteţi pastor, domnule Milburgh?

— O… de câtva timp, răspunse prudent încercând să-şi amintească ce putea şti acest om despre el.

— M-au dus undeva la ţară. Dar să ştiţi că nu-s nebun. Ce, ar fi răbdat el un nebun în preajma lui? Sunteţi pastor, aşa-i?

Se gândi o clipă:

— El v-a făcut pastor, nu-i aşa? Putea să facă lucruri minunate! Aţi făcut un jurământ deasupra lui când l-au îngropat? Eu l-am văzut, mă duc acolo în fiecare zi, domnule Milburgh! L-am descoperit întâmplător: „Şi Thornton Lyne, fiul său”. Sunt două uşi care se dechid ca la biserică.

Milburgh oftă adânc. Îşi aminti că Sam Stay fusese închis într-un azil de nebuni şi evadase. Nu era deloc plăcut să vorbeşti cu un nebun în libertate, dar putea fi util şi Milburgh nu era omul care să lase să-i scape ocaziile. Se întreba deja ce ar putea scoate din această întâlnire, când Sam îi oferi singur răspunsul.

— Vreau s-o aranjez pe domnişoara aia… strânse buzele şi zâmbi strâmb. N-am spus nimic, nu-i aşa? N-am spus nimic care să mă înfunde, nu-i aşa?

— Nu, amice, răspunse Milburgh patern. Despre ce femeie vorbeşti?

— Nu-i decât una singură şi o voi găsi, scrâşni Sam. O voi aranja! Am ceva aici, zise lovindu-şi buzunarul uşor. Am crezut că-l am la mine, l-am ţinut mult timp în buzunar. Dar îl am undeva, sunt sigur!

— O urăşti pe domnişoara Rider?

— Dacă o urăsc! strigă omuleţul cu faţa congestionată, cu ochii holbaţi şi cu mâinile mişcând convulsiv. Am crezut că

am aranjat-o aseară… se opri.

Aceste cuvinte nu avură nici un înţeles pentru Milburgh. Nu citise jurnalele.

— Ascultă! continuă Sam. Ai iubit vreodată pe cineva?

Milburgh nu răspunse. Pentru el Odette Rider nu însemna nimic, în schimb femeia căreia Odette îi zicea mamă era obiectul singurului sentiment adevărat pe care îl încercase vreodată.

— Da, cred că da, răspunse. De ce?

— Atunci, ştii ce simt. Şi înţelegi de ce vreau să termin cu cea care l-a dus la moarte. L-a înşelat… O! Doamne!

Îşi îngropă faţa în mâini.

Milburgh privi cu teamă în jur. Nu se vedea nimeni. Odette era martorul unu al acuzării, iar acest om o ura. Acum că registrele fuseseră distruse, numai Odette mai putea depune mărturie. Însă dacă Odette nu mai depune mărturie, cum să-l mai condamne? Judecă la rece. Ştia că Odette este într-o clinică. Când sunase la magazin, aflase că i se trimiseră câteva lucruri pe o anume adresă. Ştia că şocul i-l provocaseră zilele acestea agitate şi întâlnirea cu Tarling la hotel. Ce altceva s-o tulbure pe Odette?

— Dacă ai găsi-o pe Odette ce i-ai face?

Sam Stay rânji oribil.

— Ei bine, poate că n-ai întâlnit-o de mult. E într-o clinică. Şi clinica se află în Cavendish Place la numărul 304, adăugă.

— Cavendish Place, nr. 304, repetă Sam. Aproape de Regent Street, nu?

— Nu ştiu exact. Dar o poţi vedea curând.

Se ridică de pe bancă. Observă că Sam Stay tremura ca zguduit de friguri.

— Cavendish Place, nr. 304, repetă şi se îndepărtă brusc.

Distinsul domn M. îl privi cum se îndepărtează, apoi se îndreptă în direcţia opusă. Era la fel de uşor să iei un bilet pentru continent şi din gara Waterloo şi din Charing Cross…

Capitolul XXXII.
JURNALUL LUI THORNTON LYNE.

Tarling ar fi trebuit să fie în pat. Era frânt de oboseală însă nu se ridică de la masă. Jurnalul lui Lyne se găsea în faţa lui în două teancuri de caiete. Unul mai mare, cel citit deja, altul mai mic, pe care urma să-l citească. Citi fără întrerupere până ajunse la ultimul caiet, cel care fusese încuiat. Îl frunzări. Era cel mai proaspăt, cel de dinaintea morţii. Îl deschise fără entuziasm. Până acum nu găsise nimic interesant pentru anchetă. Nici paginile despre Shangai n-au adus nimic nou. Nu se aştepta ca acest ultim caiet să-i răsplătească eforturile. Citi despre Odette şi dispreţul cu care aceasta îi întâmpinase avansurile. Apoi despre Sam Stay. Aici găsi următoarele însemnări: „Sam Stay a ieşit din închisoare. E ceva patetic în felul în care mă adoră acest om. Aceasta mă îndeamnă să încerc să-l aduc pe calea cea bună. Dacă aş reuşi aşa ceva, însă, aş face din el un individ banal şi respectabil şi m-aş lipsi de momentele delicioase ale veneraţiei lui. E atât de plăcut să te încălzeşti la flacăra adoraţiei! I-am vorbit despre Odette, subiect nepotrivit pentru un astfel de om, dar m-a ascultat atât de atent. Am exagerat, tentaţia era prea mare. Cât de tare o ura când am terminat de povestit… Făcea planuri să-i pocească mutra, cum zicea el. A cunoscut în închisoare un individ care fusese condamnat la muncă silnică fiindcă îi făcuse aşa ceva prietenei sale. Cu vitriol. Sam mi-a propus să-l las pe el să rezolve lucrurile. Am fost îngrozit, însă mi-a venit o idee. Sam poate să-mi dea o cheie cu care se poate descuia orice uşă. Dacă m-aş duce la ea noaptea? Şi mai am o idee. Pot lăsa vreun lucruşor chinezesc la vedere. Tarling e în bune relaţii cu ea. Un flecuşteţ chinezesc l-ar putea face suspect…

Jurnalul se termina cu acest cuvânt, suspect. Tarling citi şi reciti pasajul. Apoi încuie caietul în sertar. Cam jumătate de oră rămase la masă cu bărbia sprijinită în mâini. Misterul se limpezea. Thornton Lyne nu fusese la fată în urma

telegramei şi cu scopul de a o compromite ori chiar de a o omorî. Luase cartonaşul roşu, „hongul”, ca să arunce bănuiala asupra altcuiva.

Milburgh a fost la Odette în alt scop. Cei doi s-au întâlnit, s-au certat, Milburgh l-a împuşcat pe Lyne. Aşa se explicau papucii de pâslă şi cartonaşul chinezesc. Tarling reveni cu gândul la Sam Stay. Deodată realiză că Sam fusese cel care aruncase cu sticluţa de vitrio. Stay urmărea s-o desfigureze pe femeia care, credea el, îl umilise pe binefăcătorul lui.

Acum trebuia să dea de Milburgh, ultima verigă a lanţului. Se duse la postul de poliţie din Cannon Row să afle dacă aveau veşti. Tocmai sosise un şofer agitat că i se furase taximetrul. Condusese două persoane la teatrul din West End. Îi ceruseră să le aştepte după spectacol, aşa că intrase într-o cafenea. Când a ieşit, taximetrul dispăruse.

— Ştiu cine a făcut-o şi dacă-l prind…

— Cum de cunoaşteţi vinovatul?

— Păi a intrat în cafenea în timp ce mâncam.

— Cum arăta?

— Era un tip cu o figură bolnăvicioasă. L-aş recunoaşte imediat. Şi avea pantofi noi în picioare.

Tarling deveni atent.

— A spus ceva? Întrebă.

— Da, domnule, răspunse şoferul. L-am întrebat dacă aşteaptă pe cineva şi mi-a spus că nu. Apoi mi-a povestit o grămadă de aiureli despre un om care a fost prietenul lui cel mai bun. Îmi povestea mie fiindcă eram chiar lângă uşă. Mi s-a părut cam ţicnit.

— Da, continuă, zise Tarling nerăbdător. Ce s-a mai întâmplat?

— Păi, a ieşit şi, după un moment, am auzit cum pornea maşina mea. La început am crezut că e alt şofer, dar mai târziu am văzut că maşina mea era. Cel pe care îl rugasem s-o păzească era în braseria de alături – bea din banii pe care îi dăduse hoţul.

— Mi se pare că e omul dumneavoastră, domnule Tarling, zise poliţistul.

— Da, e Sam Stay, însă mă întreb dacă ştie să conducă.

— Cum să nu ştie, răspunse inspectorul. A fost şofer de taxi. Nu ştiaţi?

Tarling nu ştiuse. Avusese de gând să răsfoiască dosarul lui Sam, dar nu apucase.

— Bun! nu poate fi prea departe. Daţi semnalmentele maşinii – nu-i aşa de mică, n-are cum s-o ascundă. Dacă îşi imaginează că poate scăpa, se înşeală!

Tarling avea de gând să se întoarcă la Hertford în acea seară şi-l anunţase pe Ling Chu în acest sens. Părăsi postul de poliţie şi se îndreptă spre Scotland Yard. Whiteside se angajase să-i pregătească ultimele date în legătură cu crima de la Hertford. Whiteside nu era, însă, acolo. Unul dintre gardieni îi înmână o scrisoare sosită pe numele lui. Era de la Milburgh, scrisă cu creionul. Citi: „Dragă domnule Tarling, Am citit în Evening Press, cu mare durere şi adâncă disperare, că soţia mea iubită, Catherine Rider, a fast asasinată. E îngrozitor când mă gândesc că doar cu câteva ore înainte am vorbit cu asasinul, care cred că e Sam Stay şi căruia, din greşeală, i-am dat adresa Odettei Rider. Vă rog să nu pierdeţi nici o clipă şi s-o salvaţi din mâinile acestui nebun periculos, care pare să aibă un singur ţel: să răzbune moartea lui Lyne. Când veţi primi aceste rânduri voi fi deasupra judecăţii omeneşti. Am hotărât să pun capăt acestei vieţi de supărare şi decepţii.

M.”

Tarling era convins că Milburgh nu se sinucisese şi ştia că Sam Stay a asasinat-o pe doamna Rider. Însă ideea că acest nebun cunoştea adresa Odettei îl scotea din minţi.

— Unde-i Whiteside? întrebă.

— La restaurantul Cambours să se întâlnească cu cineva, domnule, răspunse sergentul.

Acest cineva era unul dintre sateliţii lui Milburgh la magazinele Lyne. Tarling trebuia să-l vadă imediat pe

Whiteside, el răspundea de această anchetă şi trebuia să-i ceară să fie supravegheată clinica în care era internată Odette.

Luă un taxi şi-l prinse pe Whiteside la ieşirea din restaurant

— N-am aflat mare lucru de la individul ăsta, zise Whiteside.

Tarling îi dădu scrisoarea lui Milburgh. O citi.

— E evident că nu s-a sinucis. E ultimul lucru pe care l-ar putea face un om de teapa lui, cu atâta sânge rece. Uite cât de calm vorbeşte despre moartea soţiei!

— Ce crezi despre primejdia în care se află Odette?

— Poate fi şi ceva adevărat în ce spune. Oricum, trebuie să eliminăm orice risc. Se ştie ceva despre Stay?

Tarling îi povesti despre furtul taxi-ului.

— Îl vom prinde, îl asigură Whiteside. N-are prieteni şi fără prieteni printre şoferii de taximetre, eşti un om pierdut.

Se duseră la clinică. Directoarea apăru calmă şi maternă.

— Îmi pare rău că vă deranjez la ora asta, se scuză Tarling, însă avem nişte veşti care ne obligă să-i asigurăm Odettei Rider paza.

— Paza? Nu vă înţeleg. Eu tocmai veneam să vă cert. Nu era în stare să iasă încă din spital. Am crezut că am spus-o destul de limpede azi dimineaţă!

— Să iasă? făcu Tarling, confuz. Ce vreţi să spuneţi? Nu va părăsi clinica!

Fu rândul directoarei să-l privească perplexă.

— Dar aţi luat-o acum o jumătate de oră!

— Eu?! păli Tarling. Spuneţi-mi, ce s-a întâmplat?

— Acum o jumătate de oră a venit un şofer de taxi şi mi-a spus că e trimis de poliţie s-o ducă pe Odette Rider – e nevoie de ea, à propos de moartea mamei sale.

Tarling încremeni.

— Nu dumneavoastră aţi trimis după ea? se sperie directoarea.

— Nu! Cum arăta cel care a luat-o?

— O figură comună, scund, cu un aer bolnăvicios. Şoferul.

— Nu aveţi idee în ce parte a luat-o?

— Nu. Eu am protestat, i-am spus că domnişoara e prea slăbită pentru a părăsi clinica, însă când i-am spus Odettei Rider că dumneavoastră aţi trimis după ea, a vrut imediat să plece.

Tarling gemu. Odette era în mâinile acelui maniac care o ura! Cel care o ucisese pe mama ei şi care plănuia s-o desfigureze pe fiică!

Ieşi urmat de Whiteside.

— Ce putem face? Doamne! E înspăimântător! Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce se poate întâmpla! Dacă Milburgh mai trăieşte, mi-o va plăti!

Urcară în maşină.

— Trec pe la mine să-l iau pe Ling Chu, am nevoie de ajutorul lui.

Whiteside fu puţin vexat.

— Nu ştiu dacă Ling Chu al dumneavoastră ne va fi de mare ajutor pentru a găsi un taximetru în Londra, zise el.

Apoi, văzând tristeţea lui Tarling, adăugă îmblânzit:

— Aveţi dreptate, trebuie să folosim toate mijloacele pe care le avem la îndemână.

Tarling urcă în grabă scările. Peste tot era întuneric. Se miră, fiindcă Ling Chu nu trebuia să părăsească apartamentul în lipsa lui. Şi Ling Chu, era clar, plecase. În bucătărie descoperi un bileţel scris în chineză, cu cerneala abia zvântată: „Dacă ajungeţi acasă înaintea mea, să ştiţi că am plecat s-o caut pe fată”.

— Aşadar ştie! Domnul fie lăudat. Mă întreb…

Se auzi un geamăt. Whiteside îl auzise şi el.

— Ascultaţi!

Tarling se repezi spre camera lui Ling Chu. Era încuiată. Se auzi, din nou, geamătul. Cu o lovitură de umăr deschise uşa şi intră.

O privelişte curioasă i se înfăţişă. Un bărbat era culcat pe pat, gol până la brâu. Mâinile şi picioarele erau legate şi un cearşaf îi acoperea faţa. Dar ce văzu Tarling înainte de toate, fură cele patru linii subţiri, roşii, trasate pe piept. Le recunoscu. Era o metodă de „convingere” folosită de poliţiştii chinezi pentru a-i determina să vorbească pe cei mai recalcitranţi dintre criminali. Mici zgârieturi făcute cu un cuţit, la suprafaţa pielii şi apoi…

Tarling căută din ochi „sticluţa de tortură”, dar n-o găsi.

— Cine e? întrebă ridicând un colţ al cearşafului.

Era Milburgh.

Capitolul XXXIII.

LING CHU, CĂLĂUL.

I s-au întâmplat multe lui Milburgh de când îl părăsise Sam Stay şi până l-a găsit Tarling în camera lui Ling Chu.

Nu pentru a o salva pe Odette Rider a trimis scrisoarea la Scotland Yard, ci pentru a se răzbuna pe cel care i-a ucis soţia, singura persoană din lume pentru care nutrea un sentiment omenesc. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a se sinucide, avea paşapoarte procurate cu un an în urmă pentru cazul în care ar fi fost silit să plece precipitat. Era pregătit să părăsească ţara.

Biletele erau deja în buzunar, scrisoarea o scrisese în drum spre Waterloo de unde urma să ia vaporul pentru Havre. Poliţia supraveghea desigur cheiul, dar nu se temea că va fi recunoscut sub deghizamentul de pastor de ţară.

Se afla în faţa unui chioşc de ziare, alegând câte ceva pentru călătorie, când simţi o mână înşfăcându-i braţul. Se întoarse şi descoperi chipul galben al chinezului.

— Ei, prietene, zise zâmbind. Ce pot să fac pentru dumneata?

— Veniţi cu mine, domnule Milburgh. Ar fi mai bine să veniţi în linişte.

— Te înşeli…

— Dacă mă înşel, zise Ling Chu calm, nu aveţi decât să-i spuneţi acestui agent de poliţie că v-am luat drept

Milburgh, un domn căutat pentru crimă şi sunt sigur că voi avea mari neplăceri.

Buzele lui Milburgh tremurară şi figura îi deveni lividă.

— Bine, vin.

Ling Chu îi însoţi. Ieşiră din gara Waterloo. Drumul din gară până la Bond Street fu pentru Milburgh un coşmar. Nu obişnuia să meargă cu omnibuzul, el, care trăise ca un sibarit. Ling Chu, dimpotrivă, părea să le iubească. Nu schimbară nici o vorbă până în apartamentul lui Tarling. Milburgh se aştepta să-l găsească acasă pe detectiv, dar nu era aşa.

— Şi acum?

— Şi acum, prietene, ce doreşti de la mine? E adevărat că sunt Milburgh, dar când mă acuzi de crimă, te înşeli.

Îi reveni curajul văzând că nu e dus direct la Scotland Yard pentru a fi închis; apartamentul lui Tarling era mai liniştitor.

Ling Chu se întoarse deodată spre el şi îi prinse închietura mâinii. Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă cu el, Milburgh era la pământ cu genunchiul lui Ling în spate. Simţea ceva ca un cerc de fier în jurul încheieturii când îşi strângea chinezul mânuţele.

— Ridicaţi-vă, comandă Ling Chu sever şi îl repuse pe picioare cu o forţă surprinzătoare.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Milburgh tremurând de groază.

Nu primi nici un răspuns. Ling Chu îl prinse de mână şi îl trase după el dintr-o cameră în alta până ajunseră într-o încăpere foarte simplu mobilată, cu un pat de fier. Îl aruncă pe Milburgh pe pat. Detectivul chinez lucra după metode ştiinţifice. Fixă o coardă de mătase de capul patului, făcu un lanţ, îl trecu de după gâtul prizonierului în aşa fel încât, dacă acesta se zbătea risca să se stranguleze. Îi legă apoi mâinile, metodic, de pat.

— Ce faci? repetă Milburgh, dar chinezul nu răspunse.

Scoase din centură un cuţit şi directorul deschise gura să urle. Era pe jumătate nebun de frică. Strigătul fu oprit cu o

pernă aruncată pe faţă. Ling Chu tăie hainele care acopereau partea de sus a corpului lui Milburgh.

— Dacă strigaţi se va crede că sunt eu şi cânt. Chinezii nu au o voce prea muzicală şi uneori când cântam cântece din ţara mea, vecinii urcau să întrebe cine urlă de durere.

— Ce faci e ilegal, zise Milburgh cu un ultim efort. Vei fi închis pentru ceea ce faci.

— Voi mai avea o şansă fiindcă închisoarea înseamnă viaţă. Pe când dumneavoastră veţi atârna în streang.

Luase perna de pe faţa lui Milburgh şi acesta urmărea cu ochii măriţi de groază fiecare gest al chinezului. Acesta îl dezbrăcase până la mijloc. Dintr-un dulap luă o sticluţă şi o puse pe masă, lângă pat. Apoi se aşeză pe marginea patului şi începu să vorbească. Engleza lui era perfectă, poate doar uşor pedantă. Vorbea rar, apăsând cuvintele.

— Nu-i cunoaşteţi pe chinezi? N-aţi trăit niciodată în China? Când zic trăit nu mă gândesc la petrecerea unei săptămâni într-un hotel luxos. Domnul Lyne al dumitale a trăit în acest fel în China. N-a fost o reuşită.

— Nu ştiu nimic despre Lyne, îl întrerupse Milburgh, simţind că Ling Chu îl asocia cu aventurile acestuia.

— Bun. Dacă aţi fi trăit în China, în adevărata Chină, aţi fi avut o vagă idee despre popor şi despre trăsăturile lui esenţiale. Se spune că chinezii nu se tem de moarte, nici de durere. E puţin exagerat fiindcă eu am văzut criminali care se temeau şi de una şi de alta.

Buzele lui subţiri schiţară un surâs palid, ca la amintirea unui lucru amuzant. Apoi redeveni serios.

— Occidentalii ne consideră un popor primitiv. Din punctul nostru de vedere, noi acţionăm strict onorabil. Şi vreau să reţineţi acest lucru, zise, apăsând cuţitul pe pieptul victimei spre marea ei teroare.

Ţinea instrumentul cu atâta uşurinţă că Milburgh abia simţea atingerea.

— Noi nu atribuim aceeaşi valoare ca occidentalii drepturilor individului, continuă Ling Chu. De exemplu, noi

nu suntem grijulii cu prizonierii, mai ales dacă ştim că un pic de presiune ar putea grăbi cursul anchetei.

— Ce vrei să spui? întrebă Milburgh, o bănuială urâtă trecându-i prin minte.

— În Anglia şi America, deşi americanii sunt ceva mai pricepuţi, când se arestează un membru al unei bande de criminali, se mulţumesc să-l interogheze contradictoriu obligându-l, de fapt, să-şi exerseze liber imaginaţia. I se tot pun întrebări fără să se poată şti dacă spune ori nu adevărul.

Milburgh respira greu.

— Înţelegi? întrebă Ling Chu.

— Nu ştiu ce vrei să spui, bâigui Milburgh înspăimântat. Dar ştiu că eşti pe cale de a comite…

— Ştiu perfect ce fac, îl întrerupse pe Milburgh. Acum, ascultaţi bine! Acum o săptămână, domnul Thornton Lyne, stăpânul dumneavoastră, a fost găsit mort în Hyde Park. Era în cămaşă, iar sângele fusese oprit cu o cămaşă de noapte din mătase. A fost asasinat în apartamentul unei tinere, nu-i pot pronunţa numele, dar ştiţi desigur despre cine vorbesc.

Milburgh încuviinţă.

— A fost ucis de dumneavoastră fiindcă descoperise că-l furaţi şi vă temeaţi că vă dă pe mâna justiţiei.

— E o minciună, strigă Milburgh O minciună! Te asigur că e o minciună!

— Voi şti într-o clipă dacă e minciună sau nu.

Îşi strecură mâna în cămaşă. Milburgh îl observa fascinat. Dar nu scoase nimic ucigaş, ci un etui de argint din care scoase o ţigară. Fumă în linişte privindu-l gânditor pe Milburgh. După o clipă se ridică şi mai aduse o sticlă şi o aşeză lângă cealaltă. Mai trase câteva fumuri, apoi aruncă chiştocul în cămin.

— E în interesul ambelor părţi ca adevărul să fie cunoscut, sacadă el. Mă refer la onorabilul meu stăpân, vânătorul de oameni şi la onorabila micuţă doamnă.

Luă cuţitul şi se aplecă deasupra victimei terorizate.

— Pentru dumnezeu, nu-mi fă rău! suspină Milburgh.

— Nu vă fac nici un rău, zise Ling Chu trasând patru linii pe pieptul prizonierului său. Lama abia atinse carnea. Pe unde trecea lăsa o linie subţire roşie ca o zgârietură.

Milburgh nu simţi nici o durere, doar o uşoară pişcătură, apoi nimic. Chinezul puse cuţitul pe masă şi luă în mână sticla mai mică.

— În această sticluţă, explică el, se află un extract vegetal. E ceea ce numiţi dumneavoastră piper, însă nu e chiar piper ci un produs extras dintr-o rădăcină indigenă. În cealaltă sticlă se află un ulei chinezesc care ia cu mâna durerea provocată de piper.

— Ce ai de gând să faci? se zbătu disperat Milburgh.

— Cu o pensetă voi presăra piper aici, zise el atingând pieptul lui Milburgh cu degetele lui albe. Puţin câte puţin, milimetru cu milimetru, voi înainta pe aceste linii şi veţi simţi o durere cum n-aţi mai simţit niciodată în viaţă. E o durere pe care o veţi simţi în tot trupul şi pe care n-o veţi uita cât veţi trăi. Uneori, adăugă filosofând, durerea înnebuneşte, dar sper că dumneavoastră veţi rezista.

Scoase dopul şi introduse penseta, apoi o scoase încărcată. Nu-l scăpa pe Milburgh din ochi. Când acesta deschise gura pregătindu-se să scoată un urlet, i-o astupă cu un căluş dintr-o batistă de mătase.

— Stai, mârâi Milburgh. Vreau să-ţi spun ceva ce trebuie să ştie stăpânul dumitale, completă după ce chinezul îi scoase căluşul din gură.

— Foarte bine. Spune-mi adevărul.

— Ce adevăr să-ţi spun? întreabă Milburgh năduşind de spaimă.

— Mărturisiţi adevărul, că l-aţi ucis pe Lyne. Iată ce adevăr vreau să aud.

— Jur că nu l-am omorât! Jur, jur! protestă Milburgh. Stai! strigă văzându-l pe chinez că reia penseta în mână Ştii ce i s-a întâmplat domnişoarei Rider?

Chinezul se opri.

— Domnişoarei Rider?

Milburgh îi povesti întâmplarea cu Sam Stay reproducând nu doar cuvintele ci şi intonaţia. Chinezul îl asculta cu ochii mijiţi. Când povestea fu gata, puse sticluţa pe masă şi o astupă.

— Stăpânul meu doreşte ca tânăra să fie salvată. Nu se întoarce astă-seară aşa că trebuie să mă duc eu la spital. Dumneavoastră mai puteţi aştepta.

— Dă-mi drumul! Te voi ajuta!

— Puteţi aştepta, repetă el cu un surâs ce nu promitea nimic bun. Mă duc întâi la spital şi dacă totul merge bine, mă întorc să vă văd.

Îl acoperi cu un cearşaf, apoi picură câţiva stropi dintr-o a treia sticlă în dreptul nasului. Milburgh nu-şi mai aminti nimic până când descoperi deasupra lui figura intrigată a lui Tarling, o oră mai târziu.

Capitolul XXXIV.

ARESTAREA.

Tarling se aplecă şi desfăcu legăturile care-l legau pe Milburgh. Bărbatul era alb şi tremura şi a fost nevoie să-l susţină ca să poată sta aşezat. Rămase aşa, pe marginea patului, cu faţa îngropată în mâini, câteva minute sub privirea curioasă a celor doi. Tarling examinase tăieturile şi fusese foarte uşurat când descoperi că Ling Chu nu folosise încă teribila tortură care ducea adesea pe criminalii chinezi la un pas de nebunie.

Whiteside adună hainele pe care Ling Chu le tăiase atât de sistematic şi le puse pe pat alături de Milburgh. Tarling îi făcu semn să-l urmeze în camera alăturată.

— Ce-s toate astea? întrebă Whiteside.

— Prietenul meu Ling Chu a încercat să descopere criminalul prin metode chinezeşti. A fost din fericire întrerupt. Cred că Milburgh i-a povestit despre răpirea Odettei.

Îi aruncă o privire lui Milburgh.

— E mai mare decât mine, dar cred că o să-i vină totuşi hainele mele.

Îi aduse câteva lucruri din dulap.

— Hei, Milburgh! Trezeşte-te şi îmbracă-te!

Acesta îi privi tremurând.

— Cred că ţi se potrivesc mai bine hainele astea decât sutana, zise Tarling ironic.

Fără o vorbă, Milburgh luă hainele. Cei doi îl lăsară singur. După o vreme apăru îmbrăcat şi se lăsă greu într-un fotoliu

— Te simţi în stare să ieşi? întrebă Whiteside.

— Să ies? se înspăimântă Milburgh. Unde să ies?

— La poliţia din Cannon Row. Am un mandat de arestare pentru crimă premeditată, incendiu provocat, fals şi deturnări de fonduri.

— Crimă premeditată!

Vocea îi era ascuţită şi mâinile îi tremurau.

— Nu mă puteţi acuza de crimă. Nu, nu, nu! Vă jur că nu sunt vinovat!

— Unde l-ai văzut pe Lyne ultima oară? întrebă Tarling şi Milburgh făcu un efort să-şi recapete calmul.

— L-am văzut, în viaţă, la biroul lui.

— Când l-ai văzut ultima dată? Viu sau mort?

Milburgh nu răspunse. Whiteside îi puse o mână pe umăr.

— Haideţi să mergem. E de datoria mea să te avertizez că tot ce vei spune din acest moment va fi consemnat şi va servi drept mărturie contra dumitale la judecată.

— Staţi! Aşteptaţi! vocea îi era sfârşită. Pot să beau un pahar cu apă? întrebă cu buzele arse de sete.

Tarling îi aduse apă şi Milburgh bău. Apa păru să-i readucă ceva din vechea aroganţă, căci se ridică, îşi aşeză gulerul şi pentru prima dată zâmbi.

— Cred, domnilor, zise, detaşat aproape, că vă va fi greu să probaţi că am vreun amestec în incendierea birourilor Dashwood şi Solomon; cred că la asta vă referiţi când vorbiţi de incendiu provocat. Şi mai dificil va fi să dovediţi că am furat casa Lyne. Tânăra domnişoară care era

vinovată de aceste deturnări a făcut o confesiune, cum ştiţi, domnule Tarling.

— Nu ştiu despre nici o confesiune, zise acesta ferm.

— Confesiunea a fost arsă de dumneavoastră, domnule Tarling. Şi acum cred că bluff-ul a durat destul.

— Bluff-ul? zise Tarling stupefiat. Ce înţelegeţi prin asta?

— Vorbesc despre mandatul de arestare cu care mă ameninţaţi.

— Nu-i nici un bluff, interveni Whiteside scoţând o foaie de hârtie pe care i-o vârî lui Milburgh sub nas. Şi ca să evităm orice accident… adăugă, punându-i cătuşe.

Milburgh îşi pierdu brusc toată siguranţa de sine. Rămase în fotoliu, cu mâinile legate pe masă, apoi se ridici brusc.

— Dacă-mi scoateţi asta, domnitor, vă voi putea spune ceva în legătură cu moartea lui Lyne.

Whiteside îl întrebă din priviri pe Tarling. Primind încuviinţarea, îi scoase cătuşele. Milburgh îşi frecă mâinile eliberate.

Un psiholog pus în situaţia de a analiza starea de spirit a lui Tarling n-ar fi avut o sarcină prea uşoară. Detectivul se întorsese acasă nebun de grijă în legătură cu dispariţia Odettei. Avusese de gând să plece imediat în căutarea ei, deşi n-avea idee încotro s-o apuce. Când află că Ling Chu e pe urmele lui Sam Stay se calmă gata să asculte mărturisirile lui Milburgh. Din când în când, ca o durere ascuţită, îi venea în minte gândul că Odette e în pericol, iar el pierde timpul cu Milburgh.

— Înainte de a începe, aş vrea să ştiu ce i-ai spus lui Ling Chu de te-a părăsit în grabă.

— I-am vorbit de domnişoara Odette şi de ceea ce ar fi putut să i se întâmple.

— Înţeleg. Acum spune povestea, amice, şi străduieşte-te să spui adevărul. Cine l-a ucis pe Thornton Lyne?

Mirburgh zâmbi.

— Dacă puteţi să-mi explicaţi cum a fost dus din apartamentul Odettei până în Hyde Park, atunci pot şi eu să

vă spun că după părerea mea Lyne a fost ucis de Odette Rider.

— E o minciună, zise Tarling.

Milburgh nu-şi pierdu cumpătul.

— Foarte bine. Şi acum sper să fiţi atât de buni să-mi ascultaţi istorisirea.

Capitolul XXXV.

POVESTEA LUI MILBOURGH

— N-am intenţia, începu Milburgh în maniera sa cea mai oratorică, să vorbesc despre toate evenimentele care au precedat moartea lui Lyne, nici să vă povestesc pe-ndelete despre caracterul lui. Nu era un stăpân bun. Era bănuitor, nedrept, meschin. Mărturisesc că mă bănuia. Era obsedat de ideea că eu îl fur. O ştiam demult. Conversaţia pe care aţi avut-o cu el, domnule Tarling, în ziua în care am avut plăcerea de a vă cunoaşte, n-a făcut decât să-mi confirme bănuielile.

E evident, domnilor, că nu recunosc a fi vinovat de deturnări ori altceva de acest gen. Admit că au fost anumite nereguli de care sunt responsabil, dar nimic mai mult. Dacă notaţi ce spun, i se adresă lui Whiteside care stenografia, scrieţi: nereguli şi neglijenţă, dar nimic altceva.

— Cu alte cuvinte, nu mărturisiţi nimic?

— Nu mărturisesc nimic, spuse Milburgh cu gravitate. E suficient să ştiţi că domnul Lyne mă bănuia şi că era gata să ceară ajutorul unui detectiv pentru a mă înfunda. E adevărat că trăiam destul de luxos, că aveam o casă la Camden Town şi una la Hertford, însă am făcut speculaţii foarte avantajoase cu banii câştigaţi. Sunt un om sensibil şi faptul că eram responsabil de anumite nereguli mă apăsa. Să spunem, de pildă, că ştiam că cineva fura casa, dar că eram incapabil să descopăr vinovatul. Şi ideea că eram responsabil de fondurile casei Lyne nu era suficientă pentru a mă face nefericit?

— Vorbeşti ca din carte, zise Whiteside, dar nu cred un cuvânt din ce spui. Te consider hoţ, Milburgh, dar continuă-

ţi povestea.

— Mulţumesc, ironiză Milburgh. Ei bine, mă ştiam răspunzător. Ştiam că cineva fură şi mă gândeam că, probabil, sunt suspectaţi şi cei care-mi sunt dragi – vocea îi tremură, se frânse şi deveni spartă – că cei care-mi sunt dragi vor suferi din cauza neglijenţei mele. Domnişoara Rider fusese concediată fiindcă respinsese avansurile domnului Lyne. Acesta era cuprins de o furie oarbă – mi-a venit o idee.

În seara de după întrevedere, vorbesc de întrevederea dintre domnul Tarling şi domnul Lyne, am lucrat până târziu la birou. Făceam ordine pe biroul domnului Lyne. Am părăsit biroul o clipă şi când am revenit era în întuneric. Am refăcut contactul şi am descoperit pistoletul pe masă. În declaraţia pe care v-am făcut-o, domnule Tarling, am spus că n-am găsit pistoletul. Regret că trebuie să recunosc că am minţit. L-am găsit şi l-am pus în buzunar, apoi m-am dus acasă. E probabil că domnul Lyne să fi fost ucis cu acest pistolet.

Tarling încuviinţă.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, Milburgh. Ţi-ai cumpărat, de altfel, încă un pistolet după crimă, la Wadham, în Holborn Circus.

— Este exact. Am această armă. Trăiesc singur şi…

— Nu-i nevoie de explicaţii. Ţi-am spus numai de unde ţi-ai cumpărat pistoletul cu care ai tras asupra mea în noaptea în care am dus-o pe Odette de la Ashford.

Milburgh închise ochii cu un aer resemnat de om acuzat pe nedrept.

— Cred că ar fi mai bine să nu mai discutăm în contradictoriu, zise el. Dacă doriţi mă voi rezuma strict la fapte.

Tarling ar fi putut râde de impertinenţa sublimă a acestui om, însă îl irita că se lungeşte discuţia. Dacă acest om n-ar fi acuzat-o pe Odette de crimă l-ar fi lăsat în seama lui

Whiteside şi el ar fi plecat singur în căutarea taxiului condus de Sam Stay.

— Pe scurt, continuă Milburgh, am dus pistoletul acasă, înţelegeţi că eram foarte deprimat. Mă simţeam responsabil de tot ce se întâmplase. Iar dacă domnul Lyne n-ar fi fost convins de nevinovăţia mea, nu aveam altceva de făcut decât să părăsesc această lume.

— Cu alte cuvinte, aveai de gând să te sinucizi? zise Whiteside.

— Aţi ghicit. Domnişoara Rider fusese concediată, iar eu eram la un pas de ruină. Mama ei avea să fie amestecată în acest scandal. Îmi veni atunci, o idee. M-am întrebat dacă Odette Rider o iubeşte destul pe mama ei pentru a face marele sacrificiu de a lua pe umerii ei întreaga responsabilitate pentru neregulile din caserie şi să plece pe continent până când povestea ar fi fost îngropată. Am văzut-o în momentul în care se pregătea să prindă trenul spre Hertford şi i-am explicat situaţia. Biata fată fu zdrobită, dar acceptă propunerea şi semnă mărturisirea pe care aţi ars-o, domnule Tarling.

— N-am ştiut nimic de mărturisire, îi reproşă Whiteside lui Tarling.

— Continuă. O să-ţi explic mai târziu.

— Am telegrafiat mamei fetei anunţând-o că nu mai poate veni în seara aceea. Am trimis o telegramă şi domnului Lyne, cerându-i să vină s-o vadă pe Odette, acasă la ea. Mi-am luat libertatea de a folosi numele Odettei fiindcă ştiam că o să-l atragă.

— Da, şi asta te punea şi la adăpost; numele dumitale nu era amestecat.

— Da, zise Milburgh oarecum mirat, ca şi cum nu-i trecuse aşa ceva prin cap, e adevărat. Am grăbit-o pe domnişoara Rider. Am rugat-o să nu mai treacă pe acasă că-i aduc eu ce trebuie pentru călătorie la gara Charing Cross.

— Înţeleg, zise Tarling. Aşadar dumneata ai făcut valiza?

— Numai pe jumătate, îl corectă Milburgh. Am încurcat ora de plecare a trenului şi abia împachetând mi-am dat seama că n-o să mai ajung la timp la gară. M-am înţeles cu domnişoara Rider că dacă nu voi putea fi la gară îi voi telefona cu un sfert de oră înaintea plecării trenului. Trebuia să mă aştepte în holul unui hotei din apropierea gării. Când am văzut cât e ceasul şi că nu voi ajunge la gară, am lăsat-o pe jumătate făcută şi am fugit să telefonez din staţia de metrou.

— Pe unde ai intrat şi ai ieşit? Portarul mi-a apus că n-a văzut pe nimeni.

— Am ieşit prin uşa de serviciu. E foarte uşor de intrat în apartament prin spate. Toţi locatarii au cheie – pe acolo îşi duc şi aduc bicicletele ori cărbunii.

— Ştiu. Continuă.

— Dar trebuie să vă spun ce plan aveam. Aveam de gând să-l aştept pe domnul Lyne, să-l implor, să-i aduc aminte cât de fidel i-am slujit tatăl ani în şir. Apoi, dacă nu renunţa la ideea răzbunării, intenţionam să mă sinucid sub ochii lui.

O spuse cu un ton dramatic, dar Tarling nu fu impresionat, iar Whiteside îl privi răutăcios.

— Am impresia că vă place la nebunie să plănuiţi sinucideri şi să vă răzgândiţi în ultima clipă!

— Îmi pare rău că vorbiţi aşa despre un subiect atât de grav… Cum vă spuneam, am aşteptat să se însereze pentru a intra la Odette. Am găsit uşor valiza şi am început să împachetez cât m-am priceput mai bine. Atunci mi-am dat seama cât e ceasul. Însă convenisem, din fericire, s-o sun, cum v-am spus deja.

— O clipă! îl opri Tarling. Cum erai îmbrăcat?

— Cum eram îmbrăcat? Staţi să mă gândesc! Un pardesiu, desigur, era o seară rece şi chiar şi o uşoară ceaţă, dacă vă mai amintiţi.

— Unde era pistoletul?

— În buzunarul pardesiului, răspunse fără ezitare Milburgh.

— Ai rămas cu pardesiul?

— Nu, l-am agăţat într-un cuier la capul patului, unde cred că-şi ţine domnişoara Odette rochiile.

— Când ai plecat să telefonezi ţi-ai luat pardesiul?

— Nu, absolut sigur, nu. Chiar mi-amintesc că am regretat că nu l-am luat.

— Continuă!

— Ei, bine, am sunat şi domnişoara Rider nu a venit la telefon. L-am întrebat pe portarul hotelului dacă n-a văzut o fată aşa şi aşa şi el mi-a spus „nu”. Aşa că, veţi fi de acord că e posibil ca domnişoara Odette să nu fi fost nici la gară nici la hotel, ci să se fi întors acasă.

— Vrem fapte, îl întrerupse Whiteside. Ipoteze avem destule. Povesteşte ce s-a întâmplat şi lasă-ne pe noi să tragem concluziile.

— Foarte bine, domnule. După ce am dat telefon am văzut că era nouă şi jumătate. Vă mai amintiţi că-i telegrafiasem domnului Lyne să vină la ora unsprezece. Mă gândeam să fiu la Odette puţin înainte de unsprezece ca să-i deschid lui Lyne uşa, dar nu era deloc necesar să fiu acolo mai devreme. M-am dus să-mi iau pardesiul. Am văzut lume în curtea din faţa garajelor şi cum nu ţineam să fiu remarcat, am aşteptat puţin. Fiindcă mi se făcuse frig, am dat o raită în jurul clădirii ca să mă încălzesc. Ajungând în faţa unui cinematograf, am intrat cu gândul să mă încălzesc şi să-mi treacă mai uşor timpul. Nu-mi aduc aminte ce film era…

— Nu ţinem pentru moment să ştim, zise Tarling. Eşti bun să scurtezi puţin povestea?

Milburgh rămase o clipă pe gânduri.

— Acum vine partea extraordinară a poveştii mele şi aş vrea să nu pierdeţi nici un amănunt. E în interesul meu ca autorul acestei crime cumplite să ajungă în faţa instanţei…

Tarling îi retează cu un gest platitudinile, dar Milburgh nu se lăsa tulburat.

— Când m-am întors la apartament, curtea era goală. În faţa porţii era o maşină de două locuri pe care am

recunoscut-o ca fiind a domnului Lyne. Ce m-a frapat a fost că uşa de serviciu pe care o încuiasem era deschisă, ca şi cea care ducea spre culoarul pe care se ajungea la uşa apartamentului propriu-zis. Am deschis uşa şi am intrat. Când plecasem lăsasem casa în întuneric. Acum ardea o lampă în camera fetei. Am împins uşa şi am intrat.

Am simţit imediat un miros înţepător de praf de puşcă. Apoi am văzut un om zăcând la pământ. Întorcându-l cu faţa în sus am descoperit îngrozit că era domnul Lyne. Era mort şi rana sângera încă puternic. Am fost întors pe dos. Primul gând – şi de multe ori primele idei sunt şi cele bune – a fost că îl ucisese Odette Rider, care pentru un motiv sau altul se întorsese acasă. Dar camera era goală şi, lucru curios, fereastra care da spre curtea interioară era larg deschisă.

— Fereastra asta are drugi groşi de fier. Nimeni nu putea ieşi pe-acolo, interveni Tarling.

Milburgh aprobă.

— Am examinat rana şi mi-am dat seama că era mortală, însă cred că nu era chiar mort de-a binelea. Al doilea gând mi-a fost să opresc sângele. Am deschis un sertar şi am luat primul lucru ce mi-a căzut în mână – o cămaşă de noapte. Apoi două batiste. Scoţându-i haina şi vesta l-am bandajat cum am putut. Ştiam că e un caz disperat şi chiar cred că era deja mort când am terminat cu legatul rănii. Eram prea preocupat ca să mă gândesc pe loc la ce mi s-ar fi putut întâmpla dacă dădea cineva peste mine acolo Iângă mort. Dar cum am terminat treaba, am intrat în panică. Mi-am smuls pardesiul din cuier şi am luat-o la fugă. Am ajuns la Camden Town într-o stare de nedescris.

— Ai lăsat lumina aprinsă? întrebă Tarling.

Milburgh se gândi o clipă.

— Da. Cred că am lăsat-o aprinsă.

— Şi ai lăsat cadavrul acolo?

— O jur.

— Şi pistoletul nu mai era în buzunar când ai ajuns acasă la dumneata?

— Nu.

— De ce n-ai anunţat poliţia?

— M-am temut. Muream de frică. Îmi e penibil s-o recunosc, dar sunt un laş.

— Nu era nimeni în cameră? insistă Tarling.

— N-am văzut pe nimeni. V-am spus că fereastra era deschisă. Ziceţi că are bare, e adevărat, dar o persoană subţire s-ar fi putut strecura. O femeie…

— Imposibil, i-o reteză Tarling. S-a măsurat spaţiul cu cea mai mare grijă. Abia dacă ar fi putut trece un iepure. N-ai nici o idee cine ar fi putut lua corpul de acolo?

— Niciuna, declară ferm Milburgh.

Tarling vru să mai spună ceva când sună telefonul. Ridică receptorul. Îi vorbea o voce spartă şi stridentă, aşa cum e vocea celor ce nu ştiu să vorbească la telefon.

— Te cheamă Tarling? întrebă vocea.

— Da, aşa mă cheamă.

— Ai o prietenă, aşa-i? se auzi un chicotit.

Tarling simţi un fior în spate. Recunoscuse vocea lui Sam Stay.

— O s-o găseşti mâine, strigă Sam, adică ce mai rămâne din ea. Femeia care l-a înşelat… ce mai rămâne din ea…!

Se auzi un declic. Convorbirea se întrerupse. Tarling Iovi nervos aparatul.

— De unde se vorbea, o întrebă pe telefonistă.

După câteva secunde primi răspunsul: din Hampstead.

Capitolul XXXVI.

LA CIMITIRUL HIGHGATE.

Odette era aşezată într-un colţ al taxi-ului. Ţinea ochii închişi. Era ameţită. Agitaţia şi neliniştea îi dăduseră forţa să meargă până la maşină cu un pas destul de sigur încât şi directoarea fusese surprinsă, dar acum, în întuneric şi singurătate, se simţi stoarsă de puteri şi fără pic de voinţă.

Maşina înainta pe străzi interminabile. Încotro? Nu ştia şi nici nu-şi făcea griji. Nici măcar nu ştia unde se află clinica din care tocmai plecase. La un moment dat, în Bond Street,

observă oameni întorcându-se miraţi după maşină şi un poliţist făcând semne şi strigând ceva. Însă era prea preocupată de starea în care se afla ca să se întrebe ce însemnau toate astea. Admiră siguranţa cu care se fofila şoferul printre maşini. Abia când descoperi că se aflau pe un drum de ţară, i se făcu frică. Semnele indicatoare arătau că se îndreptau spre Hertford, aşa că se linişti din nou. „Sigur, îşi zise, la Hertford au mai mare nevoie de mine decât la Londra”. Se lăsă din nouă pe pernele maşinii.

Deodată taxiul se opri, dădu înapoi pe un drumeag lateral şi întoarse spre Londra. Sam Stay opri motorul, coborî şi deschise portiera.

— Hai, ieşi de-acolo! se răsti.

— Dar… Cum… începu fata speriată.

Bărbatul o prinse de încheietură şi o trase afară atât de violent încât Odette căzu.

— Nu mă cunoşti? strigă Sam apropiindu-şi faţa de cea a fetei şi scuturând-o de umeri atât de sălbatic încât ei îi veni să urle de durere.

— Vă cunosc! bâlbâi ea. Aţi vrut să intraţi la mine în apartament!

— Aha! Şi eu te cunosc. Eşti demonul care l-a înşelat pe omul cel mai bun de pe lume! El e acum în cavou, în cimitirul din Highgate. Are porţi ca de biserică. Acolo o să stai la noapte, fire-ai blestemată să fii! Acolo în cavou te duc. În fundul cavoului şi te las cu el fiindcă te dorea!

O ţinea de încheieturi fixând-o cu o privire sălbatică. Era ceva atât de diabolic, de inuman în ochii nebunului care o privea că tânăra simţi că se pierde. Alunecă înainte. EI o prinse de subsiori şi o puse din nou pe picioare.

— Leşini, ai? N-ai decât să leşini, frumoaso! Ai vrea mai bine să mori, ai? Pariez că n-ai mai avea chef de viaţă dacă ai şti… dacă ai şti!

O lăsă pe iarbă la marginea drumului şi luând o curea care servea la fixat bagajele, îi legă mâinile. Dintr-un fular îi făcu căluş. Cu o forţă puţin obişnuită o ridică fără efort aparent

şi o puse pe pernele maşinii. Trânti portiera, se urcă la volan şi o luă cu toată viteza spre Londra. Erau la intrarea în Hampstead, când văzu o firmă de tutungerie. Opri maşina, aruncă un ochi înăuntru şi văzu că fata alunecase de pe banchetă şi zăcea imobilă.

Sam Stay se grăbi spre tutungerie unde ştia că se află un telefon. Avea vaga idee că cineva în plus ar putea să sufere. Omul acela dur care îl interogase când a făcut criza, Tarling! Da, aşa îl chema. Întâmplător cartea de telefoane era nouă şi găsi uşor numele lui Tarling. Câteva secunde mai târziu vorbea cu detectivul. Agăţă receptorul şi ieşi din cabina telefonică. Vânzătorul care îi auzise vocea spartă şi ţipătoare îl privi cu un ochi bănuitor, dar Sam nu observă nimic. Fugi la taximetru, sări la volan şi porni.

Ajunse la cimitirul Highgate. Acum e acum! Porţile erau încuiate, dar găsea el o soluţie. Putea, de pildă, s-o omoare întâi şi apoi s-o arunce peste zid. Însă răzbunarea ar fi mai frumoasă dacă ar putea-o băga vie în cimitir şi dacă ar putea-o arunca de vie printre morţi, în cavoul rece şi întunecos. Chiui şi cântă de bucurie la această idee şi trecătorii se întoarseră şi-l priviră lung. Pentru Sam Stay era momentul cel mai fericit din viaţă.

Însă porţile erau încuiate şi zidurile prea înalte. Cimitirul era aproape înconjurat de case şi-i trebui cam o jumătate de oră până descoperi o latură potrivită, cu zidurile parcă mai uşor de escaladat. Nu se vedea nimeni în jur. Fata nu era o problemă, leşinată cum era. Se uită în maşină şi văzu o formă încovrigată pe podea. Nu-şi revenise încă, se gândi.

Sam dădu înapoi într-o străduţă îngustă, apoi, strecurându-se între zid şi maşină, deschise violent portiera.

— Haida-hai! strigă cu o notă de triumf.

Întinse braţul. Deodată ceva năvăli din maşină, un corp subţire şi suplu, ceva ce-l prinse pe omuleţ de gâtlej şi-l izbi de pereţi. Stay se zbătu cu forţa nebuniei, dar Ling Chu nu slăbi strânsoarea de fier.

Capitolul XXXV.
ÎNTOARCEREA LUI LING CHU.

Tarling puse receptorul la loc şi-şi dădu drumul într-un fotoliu cu un geamăt. Faţa îi era albă, mai palidă decât a prizonierului său, parcă îmbătrânise într-o clipă.

— Cine era? întrebă Whiteside. Cine a telefonat?

— Stay, răspunse Tarling. Odette e în mâinile lui. E îngrozitor!

Whiteside rămase pe gânduri, preocupat. Milburgh tremura de frică privindu-i.

— Sunt învins, zise Tarling.

În clipa următoare sună din nou telefonul. Tarling luă receptorul, Whiteside îi văzu ochii mărindu-se de stupoare.

— Sunt eu, Odette!

— Odette! Eşti teafără? Domnul fie lăudat! Unde eşti?

— Sunt într-o tutungerie, în… se auzi cum întreabă pe cineva numele străzii.

Reveni cu informaţia.

— E prea minunat! zise Tarling. Vin acum! Whiteside, comandă un taxi, te rog. Cum ai reuşit să scapi?

— E o poveste destul de lungă, zise ea. Chinezul dumitale mi-a salvat viaţa. Nebunul acela îngrozitor a oprit maşina lângă o tutungerie ca să telefoneze şi Ling Chu a apărut ca prin farmec. Cred că stătuse ascuns pe acoperişul taxi-ului, în spaţiul pentru bagaje. Mi s-a părut că-l aud coborând. M-a ajutat să ies şi m-a condus sub o poartă, în umbră. Apoi mi-a luat locul în maşină. Te rog, nu mă întreba mai mult, sunt sfârşită.

O jumătate de oră mai târzâu, Tarling se afla alături de fată şi asculta povestea răpirii.

Odette îşi mai revenise şi-i povesti ce i s-a întâmplat, înainte de a o duce la clinică.

— Cred că am leşinat că m-am trezit jos, pe podeaua maşinii care gonea nebuneşte. Când s-a oprit, am încercat să mă ridic, dar n-am fost în stare. Atunci am auzit pe cineva coborând de pe acoperiş. S-a deschis uşa: era Ling

Chu care m-a ajutat să ies, cum ţi-am spus deja. Mi-a arătat de unde pot telefona după ce va pleca maşina. A urcat în taxi, a închis uşor portiera. L-am văzut pe Sam Stay urcând grăbit şi după ce au dispărut m-am târât până la tuturgerie. Asta-i tot.

Când se întoarse acasă îl găsi pe Whiteside care-l anunţă că Milburgh era în închisoare aşteptând judecata. De la Ling Chu nu era nici o veste.

— Nu ştiu ce i s-a putut întâmpla. Ar fi trebuit să fie deja aici, zise Tarling.

Era unu şi jumătate noaptea şi încă nu se ştia nimic nici la Scotland Yard.

— E posibil ca Stay să se fi dus la Hertford. Acest om e un nebun furios, zise Tarling.

— Toţi criminalii sunt mai mult sau mai puţin nebuni, filosofă Whiteside. Mă întreb ce l-o fi făcut să-şi piardă minţile.

Celălalt îl privi mirat.

— Dragostea, zise Tarling.

— Dragostea? repetă neîncrezător.

— Da. Sam Stay îl adora pe Lyne. Şocul provocat de moartea acestuia i-a cauzat nebunia.

Whiteside tamburină cu degetele pe masă.

— Ce crezi despre povestea lui Milburgh?

— E foarte greu să-ţi faci o părere, răspunse Tarling. Părea că spune adevărul şi ceva îmi spune că nu minţea. Şi cu toate acestea povestea e de necrezut.

— E drept că Milburgh a avut timp destul să-şi pregătească povestea şi s-o facă credibilă.

— Da, totuşi cred că a spus aproape tot adevărul.

— Atunci cine l-a ucis pe Thornton Lyne?

Tarling se ridică cu un gest de disperare.

— Pari la fel de departe de soluţia misterului ca şi mine. Eu am o teorie care ar putea părea fantastică.

În acel moment auzi un pas uşor pe scări şi se ridică să deschidă uşa.

— Bună, Ling Chu, zise în engleză. Eşti rănit?

— Nu grav, răspunse Ling Chu. Stăpâne, sunteţi bun să-mi daţi o ţigară? Pe ale mele le-am pierdut în timpul bătăii.

— Unde-i Sam Stay?

Ling Chu îşi aprinse ţigara, stinse chibritul, îl puse în scrumieră şi abia pe urmă răspunse:

— Doarme pe Terasa Nopţii, zise simplu.

— Mort? întrebă Tarling surprins.

Cinezul aprobă

— L-ai ucis?

— Era pe moarte de mai multe zile, mi-a zis doctorul. L-am lovit în cap de vreo două ori, dar nu prea tare. El m-a rănit cu un cuţit, dar asta n-are importanţă.

— Sam Stay e mort, repetă Tarling pe gânduri. Asta înseamnă că e mai puţin mare pericolul pentru domnişoara Rider, Ling Chu.

Chinezul zâmbi.

— S-au rezolvat şi alte lucruri, stăpâne. Înainte de a muri capul lui a redevenit bun.

— Vrei să spui că i-a venit mintea la loc?

— Da, stăpâne, era lucid de tot. Şi a vrut să vorbească pe hârtie. Atunci doctorul de la spital a chemat pe cineva care este la justiţie.

— Un magistrat, vrei să spui?

— Da, un magistrat, un bătrânel care locuieşte lângă spital. A venit cu un om care scria foarte repede într-un caiet şi după ce a murit bărbatul, a scris repede la o maşină şi mi-a dat şi mie hârtiile acestea să vi le aduc şi a păstrat şi pentru el şi pentru judecător.

Ling scoase din cămaşă un sul de foi dactilografiate. Tarling luă documentul şi-l privi pe Ling Chu.

— Mai întâi spune-mi cum s-a întâmplat. Şezi, te rog.

Chinezul luă un scaun. Tarling îi mai întinse o ţigară.

— Trebuie să ştiţi, stăpâne, că împotriva dorinţei dumneavoastră şi fără să ştiţi i-am făcut bărbatului marea figură şi l-am luat la întrebări. Aceste lucruri nu se fac aici,

însă e important să se spună adevărul. Tocmai mă pregăteam să-i aplic tortura când mi-a spus despre fată că-i în pericol. L-am lăsat, gândindu-mă că nu veţi reveni până dimineaţa. M-am dus la casa unde se găsea fata şi când am ajuns la colţ, am văzut-o urcând într-o maşină. Pornise înainte s-o pot ajunge aşa că a trebuit să fug după ea. Când a ajuns la o străduţă s-a oprit să traverseze lumea. Atunci m-am căţărat pe acoperiş. Cred că m-au văzut nişte trecători şi au strigat la şofer, dar el n-a auzit. Am rămas mult timp ascuns acolo. Maşina s-a dus la ţară, apoi s a întors în oraş. Înainte de a se întoarce s-a oprit şi l-am auzit pe şofer vorbind supărat cu fata. Am crezut că vrea să-i facă rău şi eram gata să sar asupra lui. Însă fata s-a dus în ţinuturile somnului şi a urcat-o din nou în maşină. S-a întors în oraş şi din nou s-a oprit pentru a intra într-un magazin. Cred că a telefonat că era un semn din acela albastru care se găseşte la toate magazinele şi la cabinele telefonice. În absenţa lui am scos-o pe domnişoara din maşină, am dezlegat-o şi am ascuns-o sub o poartă. I-am luat locul. Am mers destul de mult apoi s-a oprit lângă un zid. Pe urma a fost o bătaie, zise Ling simplu. L-am învins aşa că a trebuit să-l car. Am ajuns la un agent de poliţie care ne-a dus la spital, cu o maşină. Mi-au spus că omul e pe moarte şi că vrea să vorbească cu cineva ca să-şi uşureze sufletul. Aşa că, stăpâne, a vorbit şi celălalt a scris o oră întreagă. După aceea a plecat să-şi întâlnească rudele.

Termină abrupt, după obicei. Tarling luă hârtiile, le citi. Whiteside aştepta nerăbdător.

După ce termină de citit, Tarling, se întoarse spre Whiteside:

— Thornton Lyne a fost ucis de Sam Stay.

Whiteside îl privi aiurit.

— Dar… începu el.

— Am intuit de mai multă vreme, dar îmi lipsea o verigă sau două pe care n-am reuşit să le descopăr. Lasă-mă să-ţi citesc declaraţia lui Sam Stay.

Capitolul XXXVIII.
DECLARAŢIA LUI SAM STAY

„Numele meu e Sam Stay. M-am născut la Maidstone, în comitatul Kent. La unsprezece ani am părăsit şcoala şi am făcut parte dintr-o bandă de apaşi. La treisprezece ani am fost condamnat fiindcă am furat dintr-un magazin şi am fost trimis la casa de corecţie din Borstal unde am stat patru ani. Când am ieşit de la Borstal am venit la Londra. După un an am fost condamnat pentru jaf la un an de muncă forţată. La ieşirea din închisoare am fost luat în primire de o societate care m-a învăţat să conduc automobile şi mi-am procurat un carnet de şofer de taxi sub un nume fals. După alt an, am fost condamnat pentru furt de bagaje şi trimis în închisoare optsprezece luni. La ieşirea din închisoare, l-am întâlnit pe domnul Thornton Lyne. Iată cum am făcut cunoştinţă. Societatea pentru ajutorarea puşcăriaşilor mi-a dat o scrisoare de recomandare pentru el. S-a interesat de soarta mea şi a fost pentru mine cel mai bun prieten. Bunătatea lui era imensă şi cred că n-a existat niciodată pe lume un om cu o asemenea fire perfectă. M-a ajutat în mai multe rânduri şi chiar dacă am fost din nou închis el nu m-a abandonat niciodată şi m-a ajutat ca un prieten. Niciodată nu mi-a întors spatele când eram într-o încurcătură.

Astă primăvară am ieşit din închisoare şi domnul Lyne m-a aşteptat într-o maşină magnifică. M-a tratat ca pe un prinţ şi m-a dus acasă la el şi am mâncat copios şi am băut vinuri fine. Atunci mi-a mărturisit că era foarte mâhnit de ingratitudinea unei fete, una dintre protejatele sale. Această tânără lucra la el; i-a dat de lucru când murea de foame. Mi-a povestit că ea l-a calomniat şi că era o fată rea. N-am văzut-o niciodată pe această fată, pe care o chema Odette Rider, dar eram plin de ură în ce-o priveşte şi eram hotărât să-l răzbun pe prietenul meu. Când mi-a spus că e foarte frumoasă, mi-am adus aminte de un tip Eelser care era cu mine în închisoare la Wandsworth. Era condamnat la muncă forţată fiindcă aruncase cu vitriol în capul prietenei

sale. Îl abandonase şi se căsătorise cu altul când el era în închisoare. Cred că şi ea era foarte frumoasă. Când a ieşit din închisoare a căutat-o şi i-a aruncat vitriol în faţă. Mi-a spus adesea că nu regreta.

Aşa că atunci când domnul Lyne mi-a spus că fata era frumoasă mi-a venit ideea să mă răzbun aşa pe ea. Eu trăiam la Lambeth în casa unei hoaşte care nu primea decât răufăcători în gazdă. Costa mai scump decât în altă parte, însă merita, fiindcă, dacă poliţia punea întrebări, bătrâna şi bărbatul ei dădeau totdeauna informaţii false. M-am dus să locuiesc acolo fiindcă plănuisem un jaf împreună cu un tip care ieşise din închisoare deodată cu mine şi aveam nevoie de cineva care să jure că nu ieşisem din casă.

L-am văzut pe domnul Lyne în 14, la el, şi i-am spus ce am de gând. I-am arătat sticla cu vitriol; nici n-a vrut să audă. Am crezut că zice aşa fiindcă nu vrea să-i fie amestecat numele. Mi-a spus să-i las lui fata că-şi încheie socotelile cu ea. L-am părăsit la ora nouă spunându-i că mă duc acasă. În realitate m-am dus la Odette Rider în Edgware Road. Ştiam unde locuieşte fiindcă mai fusesem şi în seara precedentă ca să-i las în casă nişte bijuterii de la magazinele Lyne. Ideea fusese a domnului Lyne ca să fie acuzată de furt. N-am putut intra în casă din cauza detectivului Tarling, dar am putut să-mi dau seama că se poate intra uşor prin spate fără să te vadă portăreasa. N-a fost, într-adevăr, nici o greutate. Totul era scufundat în întuneric, ceea ce îmi convenea. M-am dus în dormitor. Am căutat un loc unde să mă ascund. La capul patului era un fel de debara închisă cu o perdea unde mă puteam ascunde. Sus era un cuier. Spun asta fiindcă e important pentru ce urmează. În timp ce priveam în jur, am auzit cheia în broască. Abia am avut timp să mă ascund după perdea când a intrat Milburgh. A aprins lumina, a închis uşa. Apoi şi-a scos pardesiul şi l-a atârnat chiar lângă mine, în curierul despre care v-am vorbit. Mi-am ţinut respiraţia de frică să nu mă descopere. A ieşit şi a revenit după o clipă cu o valijoară. În absenţa lui am zărit

patul unui pistolet ieşindu-i din buzunarul pardesiului. L-am luat gândindu-mă că e mai bine să-l ştiu în buzunarul meu decât în al lui, dacă voi fi descoperit.

A început să împacheteze. Deodată s-a uitat la ceas, a mormăit ceva, a stins lumina şi a ieşit. Am tot aşteptat, dar n-a mai revenit. Am aprins lumina şi am început să cercetez pistoletul. Era automat şi încărcat. N-am folosit niciodată un pistolet, însă m-am gândit că ar putea să-mi fie util de vreme ce aveam de gând să comit o crimă care mă putea băga la ocnă pentru toată viaţa. Era mai bine să fii spânzurat, decât la ocnă. Am stins din nou lumina şi m-am instalat lângă fereastră aşteptând întoarcerea domnişoarei Rider. Am aprins o ţigară şi am deschis fereastra să iasă fumul. Am scos sticluţa cu vitriol, am destupat-o şi am pus-o la îndemână.

Nu ştiu cât timp să fi trecut, însă trebuie să fi fost aproape unsprezece când am auzit uşa deschizându-se încet şi un pas uşor se auzi în hol. Ştiam că nu-i Milburgh fiindcă el e greoi. Cel din hol se mişca parcă era o pisică. N-am auzit când s-a deschis uşa camerei. Am aşteptat, cu sticluţa lângă mine, să se aprindă lumina, dar nimic. Nu ştiu ce m-a apucat că m-am ridicat şi m-am îndreptat spre persoana care intrase. Înainte de a şti ce mi se întâmplă, cineva m-a prins de gât. Eram pe jumătate strangulat şi am crezut că s-a întors Milburgh. Am încercat să-l împing însă mi-a tras un pumn în falcă. M-a apucat frica, temându-mă că zgomotul va atrage poliţia şi am tras la întâmplare. Am auzit zgomotul unui corp căzând şi primul meu gest a fost să mă debarasez de pistolet. Am pipăit pe întuneric şi l-am ascuns într-un coş de rufe de care mă împiedicasem. Tot pe dibuite am găsit comutatorul şi am aprins lumina. În acel moment am auzit o cheie în broască şi m-am ascuns după perdea. Era Milburgh. Era cu spatele la mine şi n-am putut să văd faţa omului la care se uita. L-am văzut încercând să oprească sângele, dezbrăcându-l pe cel căzut de haină. Dar nu i-am văzut faţa decât după ce Milburgh a plecat şi am

ieşit din ascunzătoare. Îl omorâsem pe dragul meu domn Lyne.

Cred că atunci am înnebunit de durere. Nu ştiu ce am făcut. Am crezut întâi că nu-i mort de tot şi că ar trebui să-l duc la spital. Am fugit în stradă. În faţa porţii de serviciu se afla maşina lui. L-am cărat până la maşină. M-am întors şi i-am adus haina şi vesta şi le-am pus alături pe banchetă. Am observat că pantofii rămăseseră în maşină şi că el era încălţat cu papuci de pâslă. Ştiam să conduc. Câteva minute mai târziu rulam spre spitalul St. George. Am trecut prin Hyde Park ca să nu fiu văzut. Când am ajuns într-un loc pustiu, m-am oprit să văd ce face. Murise. Am rămas în maşină două ore, plângând cum n-am plâns niciodată. Apoi l-am cărat pe iarbă, la capătul unei alei înguste. Ştiam că dacă mă găsesc lângă el o să am neplăceri, însă după ce i-am încrucişat mâinile pe piept, am mai stat alături de el încă vreo oră două. În zori am zărit un strat cu junquilla, cu narcise galbene. Am cules câteva şi i le-am pus pe piept fiindcă l-am iubit”.

Tarling ridică ochii.

— Ăsta-i sfârşitul Misterului florii de junquilla. Explicaţia era extrem de simplă. Milburgh scapă, aşadar, basma curată.

O săptămână mai târziu două persoane se plimbau încet pe malul mării. După o lungă tăcere, Odette zise deodată:

— Să ne aşezăm. Obosesc uşor.

Tarling se aşează docil alături de ea.

— Am citit în ziare azi dimineaţă despre dumneata: ai vândut magazinele Lyne.

— Da, e adevărat, recunoscu Tarling. Din mai multe motive n-am chef nici să intru în comerţ, nici să rămân la Londra.

Ea nu-l privi, ci se jucă mai departe cu florile culese.

— Pleci în străinătate?

— Plecăm.

— Plecăm? zise ea mirată. Despre cine vorbeşti?

— Despre mine şi despre o fată căreia i-am făcut o declaraţie la Hertford, zise Tarling, şi o sărută pe ochi.
— Credeam că ţi-a fost milă de mine şi de aceea ai ţinut să-mi faci o declaraţie de…
— De iubire? sugeră Tarling.
— Asta-i cuvântul, zâmbi ea. Ai fost împins la asta de tragicul situaţiei.
— Am fost împins de iubire.
— Unde vei merge… unde vom merge? întrebă stângaci.
— În America de Sud, câteva luni, apoi, draga mea, în China în timpul iernii.
— De ce în America de Sud?
— Fiindcă am citit azi dimineaţă un articol de horticultură care m-a învăţat că narcisele galbene nu cresc în Argentina.

SFÂRŞIT

1 narcise galbene